

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/612 z dnia 20 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe 1
- ★ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/613 z dnia 20 kwietnia 2015 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1183/2005 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 889/2005 3
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/614 z dnia 20 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania art. 9 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga 10
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2015/615 z dnia 20 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej 29
- ★ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/616 z dnia 13 lutego 2015 r. zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 480/2014 odnośnie do zawartych w nim odniesień do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 33
- ★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/617 z dnia 20 kwietnia 2015 r. zmieniające po raz 230. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida 35
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/618 z dnia 20 kwietnia 2015 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 37

Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/619 z dnia 20 kwietnia 2015 r. ustalające współczynnik przydziału, jaki należy stosować do ilości objętych wnioskami o wydanie pozwolenia na przywóz i wnioskami o przyznanie uprawnień do przywozu złożonymi od dnia 1 do dnia 7 kwietnia 2015 r. oraz określające ilości, jakie należy dodać do ilości ustalonych na podokres od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2015 r. w ramach kontyngentów taryfowych otwartych rozporządzeniem (WE) nr 616/2007 w sektorze mięsa drobiowego 39

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (WPZiB) 2015/620 z dnia 20 kwietnia 2015 r. zmieniająca decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga 43
- ★ Decyzja wykonawcza Rady (WPZiB) 2015/621 z dnia 20 kwietnia 2015 r. w sprawie wykonania decyzji 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej 63

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

- ★ Regulamin nr 118 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy techniczne dotyczące palności materiałów używanych w konstrukcji niektórych kategorii pojazdów samochodowych oraz ich odporności na działanie paliw lub smarów [2015/622] 67

Sprostowania

- ★ Sprostowanie do decyzji Rady 2013/743/UE z dnia 3 grudnia 2013 r. ustanawiającej program szczegółowy wdrażający program „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) i uchylającej decyzje 2006/971/WE, 2006/972/WE, 2006/973/WE, 2006/974/WE i 2006/975/WE (Dz.U. L 347 z 20.12.2013) 96
- ★ Sprostowanie do ostatecznego przyjęcia (UE, Euratom) 2015/339 budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015 (Dz.U. L 69 z 13.3.2015) 96

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2015/612

z dnia 20 kwietnia 2015 r.

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Środki unijne wdrażające decyzję Rady 2011/101/WPZiB⁽¹⁾, w tym zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych niektórych osób fizycznych lub prawnych, podmiotów i organów, zawarte są w rozporządzeniu Rady (WE) nr 314/2004⁽²⁾.
- (2) W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 314/2004 wymieniono osoby i podmioty korzystające z zawieszenia zamrożenia funduszy i zasobów gospodarczych na mocy tego rozporządzenia.
- (3) W dniu 19 lutego 2015 r. Rada przyjęła decyzję (WPZiB) 2015/277⁽³⁾, na mocy której wykreślono nazwiska i imiona pięciu zmarłych osób z załączników I i II do decyzji 2011/101/WPZiB.
- (4) Środek ten wchodzi w zakres Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zatem do nadania mu skutku konieczne jest podjęcie działań regulacyjnych na poziomie Unii, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego stosowania tego środka przez podmioty gospodarcze we wszystkich państwach członkowskich.
- (5) W dniu 19 lutego 2015 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) nr 2015/275⁽⁴⁾ wykreślono nazwiska i imiona pięciu zmarłych osób z załącznika III do rozporządzenia (WE) nr 314/2004.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 314/2004,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 314/2004 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2011/101/WPZiB z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie środków ograniczających wobec Zimbabwe (Dz.U. L 42 z 16.2.2011, s. 6).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 z dnia 19 lutego 2004 r. dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 55 z 24.2.2004, s. 1).

⁽³⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2015/277 z dnia 19 lutego 2015 r. zmieniająca decyzję 2011/101/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Zimbabwe (Dz.U. L 47 z 20.2.2015, s. 20).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/275 z dnia 19 lutego 2015 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 314/2004 dotyczące niektórych środków ograniczających w odniesieniu do Zimbabwe (Dz.U. L 47 z 20.2.2015, s. 15).

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady

F. MOGHERINI

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 314/2004 w sekcji „I. Osoby” wykreśla się nazwiska i imiona następujących osób fizycznych:

I. Osoby

	Nazwisko i imię (i ewentualne pseudonimy)
	Chindori-Chininga, Edward Takaruza
	Karakadzai, Mike Tichafa
	Sakupwanya, Stanley Urayayi
	Sekeremayi, Lovemore
	Shamuyarira, Nathan Marwirakuwa

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE) 2015/613**z dnia 20 kwietnia 2015 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1183/2005 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 889/2005**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 215,

uwzględniając decyzję Rady 2010/788/WPZiB z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga i uchylenia wspólnego stanowiska 2008/369/WPZiB ⁽¹⁾,

uwzględniając wspólny wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 ⁽²⁾ nadaje skuteczność decyzji 2010/788/WPZiB i przewiduje pewne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga („DRK”), obejmujące zamrożenie ich aktywów.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 889/2005 ⁽³⁾ wprowadza niektóre środki ograniczające w odniesieniu do DRK dotyczące zakazu udzielania pomocy technicznej i finansowej związanej z działaniami wojskowymi w DRK zgodnie z decyzją Rady 2010/788/WPZiB.
- (3) Rezolucja Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (RB ONZ) nr 2198 (2015) zmieniła kryteria wskazywania osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi przedstawionymi w pkt 9 i 11 rezolucji RB ONZ nr 1807 (2008). Decyzją (WPZiB) 2015/620 ⁽⁴⁾ Rada postanowiła odpowiednio rozszerzyć zakres tych kryteriów.
- (4) Środek ten wchodzi w zakres Traktatu, a do jego wdrożenia konieczne jest podjęcie działań regulacyjnych na szczeblu Unii, w szczególności w celu zapewnienia jednolitego stosowania tego środka przez podmioty gospodarcze we wszystkich państwach członkowskich. W związku z tym należy odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1183/2005.
- (5) Przepisy rozporządzenia (WE) nr 889/2005 należy włączyć do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005, a rozporządzenie (WE) nr 889/2005 należy uchylić.
- (6) Niektóre przepisy rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 należy także zaktualizować, aby uwzględnić standardowe sformułowania użyte w najnowszych aktach prawnych dotyczących środków ograniczających w odniesieniu do odpowiedzialności, zaspokojenia roszczeń i obchodzenia zakazów.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1183/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 1183/2005 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 1

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

⁽¹⁾ Dz.U. L 336 z 21.12.2010, s. 30.⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (Dz.U. L 193 z 23.7.2005, s. 1).⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 889/2005 z dnia 13 czerwca 2005 r. wprowadzające niektóre środki ograniczające w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1727/2003 (Dz.U. L 152 z 15.6.2005, s. 1).⁽⁴⁾ Decyzja Rady (WPZiB)/2015/620 z 20 kwietnia 2015 r. zmieniająca decyzję Rady/2010/788/WPZiB dotyczącą środków ograniczających w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga (zob. s. 43 niniejszego Dziennika Urzędowego).

- a) »roszczenie« oznacza każde roszczenie, dochodzone w postępowaniu sądowym lub nie, zgłoszone przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia lub po tym dniu, na mocy umowy lub transakcji, lub w związku z nimi, obejmujące w szczególności roszczenie:
- (i) o wykonanie jakiegokolwiek zobowiązania powstałego na mocy umowy lub transakcji lub w związku z nimi;
 - (ii) o przedłużenie terminu zapłaty lub spłatę obligacji, gwarancji finansowej lub odszkodowania w jakiegokolwiek formie;
 - (iii) o odszkodowanie z tytułu umowy lub transakcji;
 - (iv) które jest powództwem wzajemnym;
 - (v) żądanie uznania lub wykonania, łącznie z uznaniem na podstawie procedury exequatur, wyroku, orzeczenia arbitrażowego lub równoważnej decyzji, niezależnie od miejsca ich wydania;
- b) »umowa lub transakcja« oznacza każdą transakcję, niezależnie od jej formy i mającego zastosowanie prawa, obejmującą jedną lub kilka umów lub podobnych zobowiązań zawartych przez te same lub różne strony; do celów niniejszej definicji »umowa« obejmuje zabezpieczenie, gwarancje lub listy gwarancyjne, w szczególności gwarancje finansowe lub finansowe listy gwarancyjne, oraz kredyty, prawnie niezależne lub nie, a także wszelkie postanowienia z nimi związane, których źródłem jest taka transakcja lub które są z nią związane;
- c) »właściwe organy« oznaczają właściwe organy państw członkowskich wskazane na stronach internetowych wymienionych w załączniku II;
- d) »zasoby gospodarcze« oznaczają aktywa wszelkiego rodzaju, zarówno materialne jak i niematerialne, ruchome lub nieruchome, które nie są funduszami, ale mogą być służyć do uzyskiwania funduszy, towarów lub usług;
- e) »zamrożenie zasobów gospodarczych« oznacza uniemożliwienie wykorzystania zasobów gospodarczych do uzyskiwania funduszy, towarów lub usług w jakikolwiek sposób, między innymi poprzez ich sprzedaż, wynajem lub obciążenie hipoteką;
- f) »zamrożenie funduszy« oznacza uniemożliwienie jakiegokolwiek przeniesienia, przekazania, zmiany, wykorzystania, dostępu do funduszy lub dokonywania transakcji funduszami w jakikolwiek sposób, który powodowałby jakąkolwiek zmianę ich wielkości, wartości, lokalizacji, własności, posiadania, charakteru, przeznaczenia lub inną zmianę, która umożliwiłaby korzystanie z funduszy, w tym również zarządzanie portfelem;
- g) »fundusze« oznaczają aktywa finansowe i korzyści różnego rodzaju, w tym między innymi:
- (i) gotówkę, czeki, roszczenia pieniężne, weksle, przekazy pieniężne i inne instrumenty płatnicze;
 - (ii) depozyty złożone w instytucjach finansowych lub innych podmiotach, salda na rachunkach, długi i zobowiązania dłużne;
 - (iii) znajdujące się w obrocie publicznym lub prywatnym papiery wartościowe i papiery dłużne, w tym akcje i udziały, świadectwa udziałowe, obligacje, weksle, poręczenia, skrypty dłużne, kontrakty dotyczące instrumentów pochodnych;
 - (iv) odsetki, dywidendy lub inne przychody z aktywów lub wartości narosłe z aktywów lub wytworzone przez te aktywa;
 - (v) kredyty, prawa do potrącenia, gwarancje, gwarancje właściwego wykonania umów lub inne zobowiązania finansowe;
 - (vi) akredytywy, listy przewozowe (konosamenty), kwity zastawne; oraz
 - (vii) dokumenty poświadczające udział w funduszach lub środkach finansowych;
- h) »pomoc techniczna« oznacza wszelkie wsparcie techniczne związane z naprawami, pracami rozwojowymi, produkcją, montażem, testowaniem, konserwacją lub wszelką inną obsługą techniczną, mogące przyjmować formy takie jak instruktaż, doradztwo, szkolenia, przekazywanie praktycznej wiedzy lub umiejętności lub usługi konsultingowe, w tym pomoc udzielaną w formie ustnej;
- i) »usługi pośrednictwa« oznaczają:
- (i) negocjowanie lub zawieranie transakcji zakupu, sprzedaży lub dostawy towarów i technologii lub usług finansowych i technicznych z państwa trzeciego do któregośkolwiek innego państwa trzeciego; lub
 - (ii) sprzedaż lub zakup towarów i technologii lub usług finansowych i technicznych, które znajdują się w państwach trzecich, w celu ich przekazania do innego państwa trzeciego;
- j) »terytorium Unii« oznacza terytoria państw członkowskich, do których zastosowanie ma Traktat, na warunkach określonych w Traktacie, w tym ich przestrzeń powietrzną.”;

2) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 1a

1. Zakazuje się udzielania, bezpośrednio lub pośrednio:

- a) wszelkim podmiotom pozarządowym lub osobom prowadzącym działalność na terytorium Demokratycznej Republiki Konga (»DRK«) – pomocy technicznej lub świadczenia usług pośrednictwa związanych z towarami i technologiami wyszczególnionymi we wspólnym wykazie uzbrojenia Unii Europejskiej (*) (»wspólny wykaz uzbrojenia«) lub związanych z dostarczaniem, wytwarzaniem, konserwacją i użytkowaniem towarów zawartych w tym wykazie;
- b) finansowania lub pomocy finansowej związanych ze sprzedażą, dostarczaniem, transferem lub wywozem towarów i technologii wymienionych we wspólnym wykazie uzbrojenia, w tym w szczególności udzielania dotacji, pożyczek i ubezpieczenia kredytów eksportowych, a także ubezpieczeń i reasekuracji na potrzeby sprzedaży, dostaw, transferu lub wywozu takich produktów, lub na potrzeby udzielania związanej z tym pomocy technicznej bądź świadczenia usług pośrednictwa podmiotom pozarządowym lub osobom prowadzącym działalność na obszarze DRK.

2. Udzielanie pomocy technicznej, finansowania lub pomocy finansowej bądź świadczenie usług pośrednictwa na rzecz każdej osoby, podmiotu lub organu pozarządowego w DRK lub z przeznaczeniem do wykorzystania w DRK, z wyjątkiem udzielania takiej pomocy misji stabilizacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (»MONUSCO«) bądź regionalnej grupie zadaniowej Unii Afrykańskiej zgodnie z art. 1b ust. 1, jest zgłaszane z wyprzedzeniem Komitetowi Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych ustanowionemu zgodnie z ust. 8 rezolucji nr 1533 (2004) Rady Bezpieczeństwa ONZ (Komitet ds.Sankcji). W takich powiadomieniach podawane są wszelkie istotne informacje, obejmujące w odpowiednich przypadkach użytkownika końcowego, proponowaną datę dostawy oraz trasę przesyłek.

Artykuł 1b

1. Tytułem odstępstwa od art. 1a właściwe organy mogą zezwolić na:

- a) udzielanie pomocy technicznej, finansowania lub pomocy finansowej bądź świadczenie usług pośrednictwa związanych z bronią i sprzętem pokrewnym, przeznaczonych wyłącznie na wsparcie MONUSCO lub do wykorzystania przez nią;
- b) udzielanie pomocy technicznej, finansowania lub pomocy finansowej bądź świadczenie usług pośrednictwa związanych z nieśmiertelnym sprzętem wojskowym przeznaczonym wyłącznie do celów humanitarnych lub ochronnych, po uprzednim powiadomieniu Komitetu ds. Sankcji zgodnie z art. 1a ust. 2;
- c) udzielanie pomocy technicznej, finansowania lub pomocy finansowej bądź świadczenia usług pośrednictwa związanych z bronią i sprzętem pokrewnym, przeznaczonych wyłącznie do wsparcia regionalnej grupy zadaniowej Unii Afrykańskiej lub wykorzystania przez tę grupę.

2. Nie udziela się zezwolenia na działania, które już miały miejsce.

(*) Dz.U. C 69 z 18.3.2010, s. 19.”;

3) w art. 2 skreśla się ust. 3;

4) art. 2a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W załączniku I wymieniono osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy wyznaczone przez Komitet ds. Sankcji jako osoby, podmioty lub organy zaangażowane w działania zagrażające pokojowi, stabilności lub bezpieczeństwu DRK lub wspierające te działania. Takie działania obejmują:

- a) naruszanie embarga na broń i podobnych środków, o których mowa w art. 1 decyzji 2010/788/WPZiB i art. 1a niniejszego rozporządzenia;
- b) przywódców politycznych i wojskowych zagranicznych ugrupowań zbrojnych działających w DRK utrudniających rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie uczestników walk, którzy należeli do tych ugrupowań;
- c) przywódców politycznych i wojskowych milicji kongijskich, w tym także tych otrzymujących wsparcie spoza DRK, utrudniających swoim członkom rozbrojenie, demobilizację i reintegrację;
- d) rekrutowanie lub angażowanie dzieci w konflikt zbrojny, łamiąc w ten sposób prawo międzynarodowe;
- e) udział w planowaniu działań skierowanych przeciwko dzieciom i kobietom w konfliktach zbrojnych oraz kierowanie tymi działaniami lub uczestnictwo w nich, w tym w zabijaniu i okaleczaniu, gwałcie i innej przemocy seksualnej, uprowadzaniu, przymusowych wysiedleniach i atakach na szkoły i szpitale;

- f) utrudnianie dostępu do pomocy humanitarnej lub dystrybucję tej pomocy w DRK;
 - g) wspieranie osób lub podmiotów, w tym ugrupowań zbrojnych współodpowiedzialnych za destabilizację DRK poprzez nielegalny handel zasobami naturalnymi, w tym złotem lub dziką fauną i florą, jak również produktami z dzikiej fauny i flory;
 - h) działanie w imieniu lub pod kierunkiem wskazanej osoby lub wskazanego podmiotu bądź działające w imieniu lub pod kierunkiem podmiotu będącego w posiadaniu wskazanej osoby lub wskazanego podmiotu lub też kontrolowanego przez taką osobę lub taki podmiot;
 - i) planowanie ataków na personel MONUSCO lub ONZ, kierowanie takimi atakami, sponsorowanie ich lub udział w nich;
 - j) oferowanie wsparcia finansowego, materialnego lub technologicznego bądź towarów lub usług wskazanej osobie lub wskazanemu podmiotowi.”;
- 5) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych lub odmowa ich udostępnienia, dokonane w dobrej wierze, w przekonaniu, że działanie to jest zgodne z niniejszym rozporządzeniem, nie powoduje powstania odpowiedzialności osoby fizycznej lub prawnej, podmiotu lub organu wykonującego niniejsze rozporządzenie, lub jego dyrektorów lub pracowników, chyba że zostanie udowodnione, że fundusze i zasoby gospodarcze zostały zamrożone na skutek niedbalstwa.

2. Działania osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów nie stanowią podstawy do żadnej odpowiedzialności z ich strony, jeżeli nie wiedziały one i nie miały uzasadnionego powodu do przypuszczenia, że ich działania mogą naruszyć zakazy określone w niniejszym rozporządzeniu.”;

- 6) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 7a

1. Nie są zaspokajane żadne roszczenia w związku z jakąkolwiek umową lub transakcją, których wykonanie zostało zakłócone, bezpośrednio lub pośrednio, w całości lub części, przez środki nałożone niniejszym rozporządzeniem, w tym roszczenia odszkodowawcze lub wszelkie inne roszczenia tego rodzaju, takie jak roszczenia o odszkodowanie lub roszczenia wynikające z gwarancji, w szczególności roszczenia o przedłużenie terminu płatności lub zapłatę zobowiązań, gwarancji lub odszkodowań, w szczególności gwarancji finansowych lub odszkodowań finansowych w jakiegokolwiek formie – o ile zostały one wniesione przez:

- a) wskazane osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy wymienione w wykazie w załączniku I;
- b) jakiegokolwiek osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy działające za pośrednictwem lub w imieniu osób, podmiotów lub organów, o których mowa w lit. a).

2. We wszelkich postępowaniach zmierzających do zaspokojenia roszczenia ciężar dowodu, że zaspokojenie roszczenia nie jest zakazane przez ust. 1, spoczywa na osobie fizycznej lub prawnej, podmiocie lub organie dochodzącym zaspokojenia tego roszczenia.

3. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla prawa osób fizycznych lub prawnych, podmiotów i organów, o których mowa w ust. 1, do wystąpienia o sądową kontrolę zgodności z prawem niewypełnienia zobowiązań umownych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

Artykuł 7b

Zakazuje się świadomego i celowego udziału w działaniach, których celem lub skutkiem jest obejście środków, o których mowa w art. 1a i 2.”;

- 7) załącznik II zastępuje się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK II

Strony internetowe zawierające informacje o właściwych organach oraz adres, na który należy wysłać powiadomienia skierowane do Komisji Europejskiej

BELGIA

<http://www.diplomatie.be/eusanctions>

BUŁGARIA

<http://www.mfa.bg/en/pages/135/index.html>

REPUBLIKA CZESKA

<http://www.mfcr.cz/mezinarodnisankce>

DANIA

<http://um.dk/da/politik-og-diplomati/retsorden/sanktioner/>

NIEMCY

<http://www.bmwi.de/DE/Themen/Aussenwirtschaft/aussenwirtschaftsrecht,did=404888.html>

ESTONIA

http://www.vm.ee/est/kat_622/

IRLANDIA

<http://www.dfa.ie/home/index.aspx?id=28519>

GRECJA

<http://www.mfa.gr/en/foreign-policy/global-issues/international-sanctions.html>

HISZPANIA

<http://www.exteriores.gob.es/Portal/es/PoliticaExteriorCooperacion/GlobalizacionOportunidadesRiesgos/Documents/ORGANISMOS%20COMPETENTES%20SANCIONES%20INTERNACIONALES.pdf>

FRANCJA

<http://www.diplomatie.gouv.fr/autorites-sanctions/>

CHORWACJA

<http://www.mvep.hr/sankcije>

WŁOCHY

http://www.esteri.it/MAE/IT/Politica_Europea/Deroghe.htm

CYPR

<http://www.mfa.gov.cy/sanctions>

ŁOTWA

<http://www.mfa.gov.lv/en/security/4539>

LITWA

<http://www.urm.lt/sanctions>

LUKSEMBURG

<http://www.mae.lu/sanctions>

WĘGRY

<http://2010-2014.kormany.hu/download/b/3b/70000/ENSZBT-ET-szankcios-tajekoztato.pdf>

MALTA

<https://www.gov.mt/en/Government/Government%20of%20Malta/Ministries%20and%20Entities/Officially%20Appointed%20Bodies/Pages/Boards/Sanctions-Monitoring-Board-.aspx>

NIDERLANDY

<http://www.rijksoverheid.nl/onderwerpen/internationale-sancties>

AUSTRIA

http://www.bmeia.gv.at/view.php3?f_id=12750&LNG=en&version=

POLSKA

<http://www.msz.gov.pl>

PORTUGALIA

<http://www.portugal.gov.pt/pt/os-ministerios/ministerio-dos-negocios-estrangeiros/quero-saber-mais/sobre-o-ministerio/medidas-restritivas/medidas-restritivas.aspx>

RUMUNIA

<http://www.mae.ro/node/1548>

SŁOWENIA

http://www.mzz.gov.si/si/omejevalni_ukrepi

SŁOWACJA

http://www.mzv.sk/sk/europske_zalezitosti/europske_politiky-sankcie_eu

FINLANDIA

<http://formin.finland.fi/kvyhteisty/pakotteet>

SZWECJA

<http://www.ud.se/sanktioner>

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO

<https://www.gov.uk/sanctions-embargoes-and-restrictions>

Adres, na który należy przesyłać powiadomienia do Komisji Europejskiej:

European Commission
Service for Foreign Policy Instruments (FPI)
EEAS 02/309
1049 Bruxelles/Brussel
Belgia
E-mail: relex-sanctions@ec.europa.eu

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2015/614**z dnia 20 kwietnia 2015 r.****w sprawie wykonania art. 9 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1183/2005 z dnia 18 lipca 2005 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko osobom naruszającym embargo na broń w odniesieniu do Demokratycznej Republiki Konga ⁽¹⁾, w szczególności art. 9 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 18 lipca 2005 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 1183/2005.
- (2) W dniu 5 lutego 2015 r. komitet Rady Bezpieczeństwa, ustanowiony zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1533 (2004) w sprawie Demokratycznej Republiki Konga, wydał zaktualizowany wykaz osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
- (3) Należy w związku z tym odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 1183/2005 zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 193 z 23.7.2005, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

a) Wykaz osób, o których mowa w art. 2 i 2a

1. Eric BADEGE

Data urodzenia: 1971 r.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Zgodnie ze sporządzonym przez grupę ekspertów ds. Demokratycznej Republiki Konga sprawozdaniem końcowym z dnia 15 listopada 2012 r., »... ppłk Eric Badege stał się główną postacią Ruchu M23 w Masisi i dowodził wspólnymi operacjami ...« wraz z innym przywódcą wojskowym. Ponadto »szereg skoordynowanych ataków przeprowadzonych w sierpniu [2012 r.] przez ppłk. Badege ... pozwolił M23 zdestabilizować znaczną część terytorium Masisi«. Według dawnych uczestników walk ppłk Badege ..., organizując ataki, wykonywał rozkazy płk. Makengi«. Jako dowódca wojskowy M23 Eric Badege jest odpowiedzialny za poważne naruszenia wiążące się z działaniami skierowanymi przeciwko dzieciom lub kobietom w konfliktach zbrojnych. Według sprawozdania grupy ekspertów z listopada 2012 r. odnotowano kilka poważnych incydentów – zabójstw bez rozróżnienia, których ofiarą padła ludność cywilna, w tym kobiety i dzieci. Od maja 2012 r. Raia Mutomboki zabiła, pod dowództwem M23, setki cywilów w serii skoordynowanych ataków. W sierpniu Eric Badege przeprowadził wspólne ataki, w ramach których doszło do zabójstw bez rozróżnienia, których ofiarą padła ludność cywilna. W sprawozdaniu grupy ekspertów z listopada stwierdzono, że ataki te zostały zorganizowane wspólnie przez Badege i płk. Makomę Semivumbi Jacques'a. Zgodnie ze sprawozdaniem grupy ekspertów lokalni przywódcy z terytorium Masisi stwierdzili, że Eric Badege dowodził atakami Raia Mutomboki przeprowadzanymi na miejsacu.

Zgodnie z artykułem Radio Okapi z dnia 28 lipca 2012 r. »administrator Masisi ogłosił w tę sobotę, 28 lipca, ucieczkę przywódcy 2. batalionu 410. pułku FARDC stacjonującego w Nyabiondo, około trzydziestu kilometrów na północny zachód od miasta Goma w Kiwu Północnym. Według niego płk Eric Badege wraz z ponad setką żołnierzy skierował się w piątek do Rubaya, 80 km na północ od Nabiondo. Kilka źródeł potwierdziło tę informację.« Według artykułu BBC z dnia 23 listopada 2012 r. M23 powstało, gdy dawni członkowie ugrupowania CNDP, które zostało włączone do FARDC, zaczęli protestować przeciwko złym warunkom i niskim płacom, a także przeciwko niepełnemu wdrożeniu postanowień porozumienia pokojowego z dnia 23 marca 2009 r., które zostało zawarte między CNDP i DRK i doprowadziło do włączenia CNDP do FARDC. Według sprawozdania IPIS z listopada 2012 r. M23 zaangażowało się w aktywne działania wojskowe w celu objęcia kontroli nad terytoriami we wschodniej części DRK. 24 i 25 lipca 2012 r. M23 i FARDC stoczyły walki o kontrolę nad kilkoma miastami i wioskami we wschodniej części DRK; 26 lipca 2012 r. M23 zaatakowało FARDC w miejscowości Rumangabo; 17 listopada 2012 r. M23 wyparło FARDC z miejscowości Kibumba; 20 listopada 2012 r. M23 przejęło kontrolę nad miastem Goma. Według sprawozdania grupy ekspertów z listopada 2012 r. kilku wywodzących się z M23 dawnych bojowników twierdzi, że przywódcy M23 zamordowali dziesiątki dzieci, które – po wcieleniu do M23 jako dzieci-żołnierze – usiłowały uciec. Zgodnie ze sporządzonym przez organizację Human Rights Watch sprawozdaniem z dnia 11 września 2012 r. pewien osiemnastoletni Rwandyjczyk, który uciekł po przymusowej rekrutacji w Rwandzie, powiedział Human Rights Watch, że był świadkiem egzekucji członka swojego oddziału M23 – szesnastoletniego chłopca, który usiłował uciec w czerwcu. Chłopiec został pojmany i na oczach innych rekrutów pobity na śmierć przez bojowników M23.

Dowódca M23, który zlecił jego zabójstwo, wyjaśnił jakoby innym rekrutom, że chłopiec został zabity, ponieważ »[on] chciał od nas odejść«. Jak wynika ze sprawozdania, świadkowie twierdzili, że podczas prób ucieczki zamordowano co najmniej 33 nowych rekrutów i innych bojowników M23. Niektórzy z nich zostali związani i zastrzeleni na oczach innych rekrutów w ramach przestrogi. Jeden z młodych rekrutów powiedział Human Rights Watch: »[kiedy] byliśmy w M23, mówili nam [że mamy wybór] i że możemy zostać z nimi albo umrzeć. Wielu ludzi usiłowało uciec. Tych, których odnaleziono, natychmiast zabijano.«.

2. Frank Kakolele BWAMBALE

(pseudonim: a) Frank Kakorere, b) Frank Kakorere Bwambale, c) Aigle Blanc)

Funkcja: Generał FARDC.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Opuścił CNDP w styczniu 2008 r. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w Kinszasie. Od 2010 r. Kakolele bierze udział w działaniach prowadzonych najprawdopodobniej z ramienia rządu DRK w ramach Programu stabilizacji i odbudowy obszarów pokonfliktowych (STAREC), w tym w misjach STAREC w Gomie i Beni w marcu 2011 r. Władze DRK aresztowały go w grudniu 2013 r. w Beni, prowincja Kiwu Północne, za rzekome blokowanie procesu DDR.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Były przywódca Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Ruchu Wyzwolenia (RCD-ML) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami RCD-ML – jednej ze zbrojnych grup i bojówek, o których mowa w ust. 20 rezolucji 1493 (2003), zamieszanej w handel bronią naruszający embargo. Generał Sił Zbrojnych Demokratycznej Republiki Konga (FARDC), bez przydziału służbowego według stanu z czerwca 2011 r. Opuścił CNDP w styczniu 2008 r. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w Kinszasie. Od 2010 r. Kakolele bierze udział w działaniach prowadzonych najprawdopodobniej z ramienia rządu DRK w ramach Programu stabilizacji i odbudowy obszarów pokonfliktowych (STAREC), w tym w misjach STAREC w Gomie i Beni w marcu 2011 r.

3. Gaston IYAMUREMYE

(pseudonim: a) Byiringiro Victor Rumuli, b) Victor Rumuri, c) Michel Byiringiro, d) Rumuli)

Funkcja: a) przywódca FDLR, b) drugi wiceprzewodniczący FDLR–FOCA.

Adres: Według stanu z grudnia 2014 r. przebywa głównie w prowincji Kiwu Północne.

Data urodzenia: 1948 r.

Miejsce urodzenia: a) Dystrykt Musanze, Prowincja Północna, Rwanda, b) Ruhengeri, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r.

Inne informacje: Generał brygady.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Wiele źródeł – w tym grupa ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ – podaje, że Gaston Iyamuremye jest drugim wiceprzewodniczącym FDLR, uznawanym za jednego z głównych członków wojskowego i politycznego kierownictwa FDLR. Gaston Iyamuremye prowadził także do grudnia 2009 r. biuro Ignace’a Murwanashyakiiego (przewodniczącego FDLR) w Kibua, DRK. Przywódca FDLR i drugi wiceprzewodniczący FDLR–FOCA. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa głównie w Kalonge, w prowincji Kiwu Północne.

4. Innocent KAINA

(pseudonim: a) Colonel Innocent Kaina (pułkownik Innocent Kaina), b) India Queen).

Miejsce urodzenia: Bunagana, terytorium Rutshuru, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 30 listopada 2012 r.

Inne informacje: Przebywa w Rwandzie według stanu z końca 2014 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Innocent Kaina jest obecnie dowódcą sektorowym Ruchu 23 Marca (M23). Popenił poważne naruszenia praw człowieka i prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny. W lipcu 2007 r. garnizonowy trybunał wojskowy w Kinszasie orzekł, że Innocent Kaina winny jest zbrodni przeciw ludzkości popełnionych w dystrykcie Ituri między majem 2003 r. a grudniem 2005 r. Został uwolniony w 2009 r. w ramach porozumienia pokojowego między rządem kongijskim a CNDP. Działając w FARDC, w 2009 r. dokonywał egzekucji, uprowadzeń i okaleczeń na terytorium Masisi. Jako dowódca działający pod rozkazami generała Ntagandy doprowadził do buntu byłej jednostki CNDP na terytorium Rutshuru w kwietniu 2012 r. Zagwarantował bezpieczeństwo buntownikom poza Masisi. Między majem a sierpniem 2012 r. nadzorował rekrutację i szkolenie ponad 150 dzieci na potrzeby rebelii M23; zastrzelił chłopców, którzy próbowali uciec. W lipcu 2012 r. podróżował do Berundy i Degho, prowadząc działalność mobilizacyjną i rekrutacyjną dla M23.

5. Jérôme KAKWAVU BUKANDE

(pseudonim: a) Jérôme Kakwavu, b) Commandant Jérôme (komendant Jérôme))

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w więzieniu Makala w Kinszasie. Według na dzień 25 marca 2011 r. przed Najwyższym Sądem Wojskowym w Kinszasie rozpoczął się proces przeciwko Jérôme'owi Kakwavu dotyczący zbrodni wojennych. W listopadzie 2014 r. skazany przez sąd wojskowy DRK na dziesięć lat więzienia za gwałt, zabójstwo i tortury.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Były przewodniczący Unii Kongijczyków na rzecz Demokracji/Sił Zbrojnych Narodu Kongijskiego (UCD/FAPC). Nielegalne posterunki graniczne między Ugandą a DRK, będące najważniejszym szlakiem przepływu broni, znajdują się pod kontrolą FAPC. Jako przewodniczący FAPC miał wpływ na ich politykę oraz dowodził siłami FAPC i kontrolował ich działania; siły te brały udział w nielegalnym handlu bronią, a zatem naruszały embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w 2002 r. Jeden z pięciu wysokich rangą oficerów FARDC, których oskarżono o poważne przestępstwa związane z przemocą seksualną; podczas swojej wizyty w 2009 r. przedstawiciele Rady Bezpieczeństwa zwrócili uwagę rządu na sprawę tych oficerów. W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w więzieniu Makala w Kinszasie. W dniu 25 marca 2011 r. przed Najwyższym Sądem Wojskowym w Kinszasie rozpoczął się proces przeciwko Jérôme'owi Kakwavu dotyczący zbrodni wojennych.

6. Germain KATANGA

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. 18 października 2007 r. przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. W maju 2014 r. skazany przez Międzynarodowy Trybunał Karny na 12 lat więzienia za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości. Obecnie przebywa w więzieniu w Niderlandach.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca FRPI. Udział w transferach broni z naruszeniem embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w latach 2002–2003. W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. 18 października 2007 r. przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. Jego proces rozpoczął się w listopadzie 2009 r.

7. Thomas LUBANGA

Miejsce urodzenia: Ituri, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Aresztowany w Kinszasie w marcu 2005 r. za udział w łamaniu praw człowieka przez Unię Kongijskich Patriotów/Frakcję Lubangi (UPC/L). 17 marca 2006 r. przekazany Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. W marcu 2012 r. skazany przez Międzynarodowy Trybunał Karny na 14 lat więzienia. 1 grudnia 2014 r. sędziowie apelacyjni MTK podtrzymali wyrok skazujący i wymiar kary dla Lubangi. Obecnie przebywa w więzieniu w Niderlandach.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca UPC/L, jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003), zamieszanej w handel bronią naruszający embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w latach 2002–2003. Aresztowany w Kinszasie w marcu 2005 r. za udział w łamaniu praw człowieka przez Unię Kongijskich Patriotów/Frakcję Lubangi (UPC/L). 17 marca 2006 r. przekazany przez władze kongijskie Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. Jego proces rozpoczął się w styczniu 2009 r. i ma się zakończyć w roku 2011. Skazany w marcu 2012 r. przez Międzynarodowy Trybunał Karny na 14 lat więzienia. Odwołał się od wyroku sądu.

8. Sultani MAKENGA

(pseudonim: a) Makenga, Colonel Sultani (pułkownik Sultani), b) Makenga, Emmanuel Sultani)

Data urodzenia: 25 grudnia 1973 r.

Miejsce urodzenia: Rutshuru, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 13 listopada 2012 r.

Inne informacje: Dowódca wojskowy Ruchu 23 Marca (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w Ugandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Sultani Makenga jest dowódcą wojskowym Ruchu 23 Marca (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga (DRK). Jako dowódca M23 (znanego również jako Kongijska Armia Rewolucyjna) Sultani Makenga dopuścił się poważnych naruszeń prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny, między innymi dopuszczał się działań skierowanych przeciwko kobietom i dzieciom w konfliktach zbrojnych, w tym zabijania i okaleczania, przemoc seksualnej, uprowadzania i przymusowych wysiedleń. Odpowiada również za naruszenia prawa międzynarodowego związane z działaniami M23 polegającymi na rekrutacji i wykorzystywaniu dzieci w konflikcie zbrojnym w DRK. M23 dowodzone przez Sultaniego Makengę popełniło poważne zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK. Według zeznań i doniesień bojownicy działający pod rozkazami Sultaniego Makengi na całym terytorium Rutshuru gwałcili kobiety i dzieci, w tym niektóre zaledwie ośmioletnie; działania te były prowadzone w ramach polityki umocnienia kontroli nad terytorium Rutshuru. M23 dowodzone przez Makengę prowadziło szeroko zakrojone kampanie przymusowego rekrutowania dzieci w DRK i w tym regionie, jak również zabiło, okaleczyło i raniło bardzo dużo dzieci. Wiele z przymusowo rekrutowanych dzieci miało mniej niż 15 lat. Sultani Makenga był również podobno odbiorcą broni i materiałów pokrewnych, co było naruszeniem środków podjętych przez DRK w celu wdrożenia embarga na broń, w tym rozporządzeń krajowych dotyczących importowania i posiadania broni i materiałów pokrewnych. Działania Makengi jako dowódcy M23 obejmują poważne naruszenia prawa międzynarodowego i zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK; działania te pogorszyły sytuację w regionie w związku z brakiem bezpieczeństwa, wysiedleniami i konfliktem. Dowódca wojskowy Ruchu 23 Marca (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga.

9. Khawa Panga MANDRO

(pseudonim: a) Kawa Panga, b) Kawa Panga Mandro, c) Kawa Mandro, d) Yves Andoul Karim, e) Yves Khawa Panga Mandro, f) Mandro Panga Kahwa, g) »Chief Kahwa«, h) »Kawa«)

Data urodzenia: 20 sierpnia 1973 r.

Miejsce urodzenia: Bunia, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: W kwietniu 2005 r. osadzony w więzieniu w miejscowości Bunia za sabotowanie procesu pokojowego w Ituri. Aresztowany przez władze kongijskie w październiku 2005 r., uniewinniony przez Sąd Apelacyjny w Kisangani, następnie przekazany organom wymiaru sprawiedliwości w Kinszasie w związku z nowymi zarzutami dotyczącymi zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych, zabójstwa, napadu z bronią w rękę i naruszenia nietykalności cielesnej. W sierpniu 2014 r. sąd wojskowy DRK w Kisangani skazał go na dziewięć lat więzienia za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości oraz nakazał mu zapłacić ok. 85 000 USD na rzecz ofiar jego czynów.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Były przywódca Partii Jedności i Ocalenia Integralności Konga (PUSIC) – jednej ze zbrojnych grup i bojówek, o których mowa w ust. 20 rezolucji 1493 (2003), zamieszanych w handel bronią naruszający embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w latach 2001–2002. W kwietniu 2005 r. osadzony w więzieniu w miejscowości Bunia za sabotowanie procesu pokojowego w Ituri. Aresztowany przez władze kongijskie w październiku 2005 r., uniewinniony przez Sąd Apelacyjny w Kisangani, następnie przekazany organom wymiaru sprawiedliwości w Kinszasie w związku z nowymi zarzutami dotyczącymi zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych, zabójstwa, napadu z bronią w rękę i naruszenia nietykalności cielesnej. Według stanu z czerwca 2011 r. osadzony w centralnym więzieniu Makala w Kinszasie.

10. Callixte MBARUSHIMANA

Data urodzenia: 24 lipca 1963 r.

Miejsce urodzenia: Ndu/Ruhengeri, Prowincja Północna, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Aresztowany w Paryżu 3 października 2010 r. na mocy wydanego przez Międzynarodowy Trybunał Karny nakazu aresztowania za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) w prowincjach Kiwu w 2009 r. i przewieziony do Hagi 25 stycznia 2011 r.; pod koniec 2011 r. został zwolniony przez MTK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Sekretarz wykonawczy Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) i zastępca głównodowodzącego w naczelnym dowództwie tych sił do momentu swojego aresztowania. Przywódca polityczny i wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Aresztowany w Paryżu 3 października 2010 r. na mocy wydanego przez Międzynarodowy Trybunał Karny nakazu aresztowania za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) w prowincjach Kiwu w 2009 r. i przewieziony do Hagi 25 stycznia 2011 r.

11. Iruta Douglas MPAMO

(pseudonim: a) Doulas Iruta Mpamo, b) Mpano)

Adres: Gisenyi, Rwanda (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 28 grudnia 1965 r., b) 29 grudnia 1965 r.

Miejsce urodzenia: a) Bashali, Masisi, DRK, b) Goma, DRK, c) Uvira, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Nie wiadomo, czym się zajmuje od czasu katastrofy dwóch samolotów będących w gestii Great Lakes Business Company (GLBC).

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Właściciel i dyrektor Compagnie Aérienne des Grands Lacs oraz Great Lakes Business Company, których samoloty były wykorzystywane do udzielania pomocy grupom zbrojnym i bojówkom, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003). Odpowiedzialny także za fałszowanie informacji na temat lotów i ładunków, prawdopodobnie w celu umożliwienia łamania embarga na broń. Nie wiadomo, czym się zajmuje od czasu katastrofy dwóch samolotów będących w gestii Great Lakes Business Company (GLBC).

12. Sylvestre MUDACUMURA

(pseudonim: a) Mupenzi Bernard, b) General Major Mupenzi (generał dywizji Mupenzii), c) General Mudacumura (generał Mudacumura), d) Radja)

Adres: Kompleks leśny Kikoma w pobliżu Bogoyi, Walikale, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Dowódca wojskowy FDLR–FOCA, również pierwszy wiceprzewodniczący ds. politycznych i szef naczelnego dowództwa FOCA; łączy tym samym ogólne dowództwo wojskowe i polityczne od czasu aresztowań przywódców FDLR w Europie. Według stanu z 2014 r. przebywa siedzibie głównej FDLR w Nganga, Kiwu Północne.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Dowódca Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) mający wpływ na politykę oraz kontrolujący działania i dowodzący siłami FDLR – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); FDLR jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. Sylvestre Mudacumura (lub jego personel) utrzymywał łączność telefoniczną z przywódcą FDLR, Ignace'em Murwanashyą, przebywającym w Niemczech, w tym także podczas rzezi w Busurungi w maju 2009 r., oraz z dowódcą wojskowym majorem Guillaumem podczas operacji Umoja Wetu i Kimia II w 2009 r. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za 27 przypadków rekrutowania i wykorzystywania dzieci przez oddziały podlegające jego dowództwu, w Kiwu Północnym w latach 2002–2007. Dowódca wojskowy FDLR–FOCA, również pierwszy wiceprzewodniczący ds. politycznych i szef naczelnego dowództwa FOCA; łączy tym samym ogólne dowództwo wojskowe i polityczne od czasu aresztowań przywódców FDLR w Europie.

13. Leodomir MUGARAGU

(pseudonim: a) Manzi Leon, b) Leo Manzi)

Adres: Kompleks leśny Kikoma, Bogoyi, Walikale, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 1954 r. b) 1953 r.

Miejsce urodzenia: a) Kigali, Rwanda b) Rushashi, Prowincja Północna, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r.

Inne informacje: Szef sztabu FDLR–FOCA odpowiedzialny za sprawy administracyjne.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Z białego wywiadu i z oficjalnych sprawozdań wynika, że Leodomir Mugaragu jest szefem sztabu Forces Combattantes Abucunguzi/Combatant Force for the Liberation of Rwanda (FOCA) – zbrojnego ramienia FDLR. Według oficjalnych sprawozdań Mugaragu jest wyższym rangą oficerem planującym operacje wojskowe FDLR we wschodniej części DRK. Szef sztabu FDLR–FOCA odpowiedzialny za sprawy administracyjne.

14. Leopold MUJYAMBERE

(pseudonim: a) Musenyeri, b) Achille, c) Frere Petrus Ibrahim)

Adres: Nyakaleke (na południowy wschód od Mwengi), Kiwu Południowe, DRK.

Data urodzenia: a) 17 marca 1962 r., b) ok. 1966 r.

Miejsce urodzenia: Kigali, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Według stanu z końca 2014 r. pełni obowiązki zastępcy dowódcy FDLR/FOCA, przebywa w Nganga, Kiwu Północne.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Dowódca Drugiej Dywizji FOCA/Brygad Rezerwy (zbrojne ramię FDLR). Przywódca wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Zgodnie z dowodami zebranymi przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ, które to dowody wyszczególniono w sprawozdaniu z 13 lutego 2008 r., dziewczęta przetrzymywane przez FDLR/FOCA zostały wcześniej uprowadzone i były wykorzystywane seksualnie. Od połowy 2007 r. FDLR/FOCA, rekrutujące wcześniej nastolatków od mniej więcej 15 roku życia, siłą rekrutuje chłopców od dziesiątego roku życia. Najmłodszy z nich służy następnie jako eskorta, a starsze dzieci są rozmieszczane jako żołnierze na linii frontu, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. d) i e). Według stanu z czerwca 2011 r. dowódca sektora operacyjnego FDLR/FOCA obecnie zwanego »Amazon« w Południowym Kiwu.

15. Jamil MUKULU

(pseudonim: a) Steven Alirabaki, b) David Kyagulanyi, c) Musezi Talengelanimiro, d) Mzee Tutu, e) Abdullah Junjuaka, f) Alilabaki Kyagulanyi, g) Hussein Muhammad, h) Nicolas Luumu, i) Professor Musharaf (profesor Musharaf), j) Talengelanimiro)

Funkcja: a) Szef Zjednoczonych Sił Demokratycznych (Allied Democratic Forces – ADF), b) dowódca, Zjednoczone Siły Demokratyczne.

Data urodzenia: a) 1965 r., b) 1 stycznia 1964 r.

Miejsce urodzenia: Wioska Ntoke, hrabstwo Ntenjeru, okręg Kayunga, Uganda.

Narodowość: Ugandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 12 października 2011 r.

Inne informacje: Miejsce pobytu nieznane według stanu z końca 2014 r.; uważa się jednak, że przebywa w Kiwu Północnym, DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Z białego wywiadu i z oficjalnych sprawozdań (w tym sporządzonych przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK powołanego przez RB ONZ) wynika, że Jamil Mukulu jest wojskowym dowódcą Zjednoczonych Sił Demokratycznych, zagranicznej grupy zbrojnej operującej na terenie DRK; grupa ta utrudnia rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie uczestników walk, którzy należeli do tej grupy, o czym mowa w rezolucji nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Ze sprawozdań grupy ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK powołanego przez RB ONZ wynika, że Jamil Mukulu jest przywódcą ADF, zbrojnej grupy operującej na terytorium DRK, i zapewnił jej wsparcie rzeczowe. Według licznych źródeł, w tym grupy ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK powołanego przez RB ONZ, Jamil Mukulu nadal wywiera wpływ na strategię sił ADF w terenie, zapewnia grupie finansowanie i utrzymuje bezpośrednie dowództwo i kontrolę nad jej działaniami, w tym nadzorując powiązania z międzynarodowymi siatkami terrorystycznymi.

16. Ignace MURWANASHYAKA

(pseudonim: Dr Ignace)

Tytuł: dr

Data urodzenia: 14 maja 1963 r.

Miejsce urodzenia: a) Butera, Rwanda, b) Ngoma, Butare, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Zastąpiony na stanowisku przewodniczącego FDLR–FOCA przez Gastona Imuremye, pseudonim »Rumuli«. Proces Ignace'a Murwanashyaki za zbrodnie wojenne i przestępstwa przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca FDLR i naczelny dowódca sił zbrojnych FDLR, mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami FDLR – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); FDLR jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. Pozostawał w łączności telefonicznej z wojskowymi dowódcami polowymi FDLR (w tym podczas rzezi w Busurungi w maju 2009 r.); wydawał rozkazy wojskowe naczelnemu dowództwu; brał udział w koordynowaniu przekazywania uzbrojenia i amunicji dla oddziałów FDLR i dostarczaniu specjalnych instrukcji dotyczących użytkowania; zarządza znacznymi środkami pieniężnymi uzyskanymi w drodze nielegalnej sprzedaży zasobów naturalnych na obszarach podlegających kontroli FDLR. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – jako przewodniczący i dowódca wojskowy FDLR odpowiadał za rozkazy dotyczące rekrutowania i wykorzystywania dzieci przez FDLR we wschodniej części Konga. Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Zastąpiony na stanowisku przewodniczącego FDLR–FOCA przez Gastona Imuremye, pseudonim »Rumuli«. Proces Ignace'a Murwanashyaki za zbrodnie wojenne i przestępstwa przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich.

17. Straton MUSONI

(pseudonim: IO Musoni)

Data urodzenia: a) 6 kwietnia 1961 r., b) 4 czerwca 1961 r.

Miejsce urodzenia: Mugambazi, Kigali, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Proces Stratona Musoniego dotyczący zbrodni wojennych i przestępstw przeciwko ludzkości popełnionych przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich. Zastąpiony na stanowisku pierwszego wiceprzewodniczącego FDLR przez Sylvestra Mudacumurę.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Kierując FDLR – zagraniczną grupą zbrojną działającą w DRK – Straton Musoni utrudniał rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie uczestników walk, którzy należeli do tej grupy, z naruszeniem rezolucji nr 1649 (2005). Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Proces Stratona Musoniego dotyczący zbrodni wojennych i przestępstw przeciwko ludzkości popełnionych przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich. Zastąpiony na stanowisku pierwszego wiceprzewodniczącego FDLR przez Sylvestra Mudacumurę.

18. Jules MUTEBUTSI

(pseudonim: a) Jules Mutebusi, b) Jules Mutebuzi, c) Colonel Mutebutsi (pułkownik Mutebutsi))

Data urodzenia: 1964 r.

Miejsce urodzenia: Minembwe, Kiwu Południowe, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Były zastępca dowódcy 10. Regionu Wojskowego FARDC, w kwietniu 2004 r. został zwolniony za naruszenie dyscypliny. Aresztowany przez władze rwandyjskie w grudniu 2007 r., gdy próbował przekroczyć granicę, by dostać się na terytorium DRK. Od tego czasu przebywa w Kigali i ma częściowo ograniczoną swobodę (nie może wyjeżdżać z kraju).

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przyłączył grupę do zbuntowanych oddziałów istniejącego wcześniej RCD–G, które w maju 2004 r. siłą zajęły miejscowość Bukawu. Zamieszany w sprowadzanie broni poza strukturami FARDC oraz w dostarczanie zaopatrzenia grupom zbrojnym i bojówce, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003), z naruszeniem embargo na broń. Były zastępca dowódcy 10. Regionu Wojskowego FARDC, w kwietniu 2004 r. został zwolniony za naruszenie dyscypliny. Aresztowany przez władze rwandyjskie w grudniu 2007 r., gdy próbował przekroczyć granicę, by dostać się na terytorium DRK. Od tego czasu przebywa w Kigali i ma częściowo ograniczoną swobodę (nie może wyjeżdżać z kraju).

19. Baudoin NGARUYE WA MYAMURO

(pseudonim: Colonel Baudoin Ngaruye (pułkownik Baudouin Ngaruye))

Tytuł: dowódca wojskowy Ruchu 23 Marca (M23).

Funkcja: Generał brygady.

Adres: Rubavu/Mudende, Rwanda.

Data urodzenia: a) 1 kwietnia 1978 r., b) 1978 r.

Miejsce urodzenia: a) Bibwe, DRK, b) Lusamambo, terytorium Lubero, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Krajowy numer identyfikacyjny: FARDC ID 1-78-09-44621-80.

Data wskazania przez ONZ: 30 listopada 2012 r.

Inne informacje: Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. mieszkał w obozie Ngoma w Rwandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

W kwietniu 2012 r. Baudoin Ngaruye, działając pod rozkazami generała Ntagandy, dowodził buntem byłej jednostki CNDP, co doprowadziło do powstania Ruchu 23 Marca (M23). Obecnie jest trzecim najwyższym rangą dowódcą wojskowym w ramach M23. Grupa ekspertów ds. DRK poprzednio – w roku 2008 i 2009 – zaleciła wskazanie go. Popelniał poważne naruszenia praw człowieka i prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny. W latach 2008 i 2009, a następnie pod koniec 2010 r. rekrutował i szkolił setki dzieci na potrzeby M23. Zabijał, okaleczał i uprowadzał, często kierując działania przeciw kobietom. Jest odpowiedzialny za egzekucje i tortury dezertersów z M23. W 2009 r., działając w ramach FARDC, wydał rozkaz zabicia wszystkich mężczyzn w miejscowości Shalio w Walikale. Dostarczał również broń, amunicję i wynagrodzenia w Masisi i w Walikale, bezpośrednio podlegając rozkazom Ntagandy. W 2010 r. zorganizował przymusowe wysiedlenie i wywłaszczenie ludności w regionie Lukopfu. Był również głęboko zaangażowany w sieci kryminalne w FARDC, czerpiąc korzyści z handlu minerałami, co w 2011 r. doprowadziło do napięć i konfliktów z pułkownikiem Innocentem Zimurindą. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. w Gasizi, Rubavu.

20. Mathieu Chui NGUDJOLO

(pseudonim: Cui Ngudjolo)

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Aresztowany w ramach działań Misji Obserwacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) w Bunii w październiku 2003 r. Przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu w dniu 7 lutego 2008 r. MTK uniewinnił go od wszystkich zarzutów w grudniu 2012 r. Po zwolnieniu z aresztu został zatrzymany przez władze holenderskie i złożył wniosek o azyl w Niderlandach. Oskarżyciel odwołał się od decyzji MTK; rozprawa sądowa odbyła się w październiku 2014 r. i według stanu z grudnia 2014 r. oczekiwana jest decyzja sądu.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Szef sztabu Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI) oraz były szef sztabu Sił Oporu Patriotycznego w Ituri (FRPI) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami FRPI – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); FDLR jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci poniżej 15 roku życia w Ituri w 2006 r. Aresztowany w ramach działań Misji Obserwacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) w Bunii w październiku 2003 r. Przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu w dniu 7 lutego 2008 r. MTK uniewinnił go od wszystkich zarzutów w grudniu 2012 r. Po zwolnieniu z aresztu został zatrzymany przez władze holenderskie i złożył wniosek o azyl w Niderlandach.

21. Floribert Ngabu NJABU

(pseudonim: a) Floribert Njabu Ngabu, b) Floribert Ndjabu c) Floribert Ngabu Ndjabu)

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Od marca 2005 r. w areszcie domowym w Kinszasie za łamanie praw człowieka przez FNI. 27 marca 2011 r. przekazano go do Hagi, aby mógł zeznawać w prowadzonych przez Międzynarodowy Trybunał Karny procesach Germaina Katangi i Mathieu Ngudjoli. W maju 2011 r. wystąpił o azyl w Niderlandach. W październiku 2012 r. holenderski sąd odrzucił wniosek o azyl. W lipcu 2014 r. został deportowany z Niderlandów do DRK, gdzie przebywa w areszcie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca Frontu Narodowego i Integuracyjnego (FNI), jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); FDLR jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. Od marca 2005 r. w areszcie domowym w Kinszasie za łamanie praw człowieka przez FNI. 27 marca 2011 r. przekazano go do Hagi, aby mógł zeznawać w prowadzonych przez Międzynarodowy Trybunał Karny procesach Germaina Katangi i Mathieu Ngudjoli. W maju 2011 r. wystąpił o azyl w Niderlandach. W październiku 2012 r. holenderski sąd odrzucił wniosek o azyl; obecnie rozpatrywane jest odwołanie.

22. Laurent NKUNDA

(pseudonim: a) Nkunda Mihigo Laurent, b) Laurent Nkunda Bwatware, c) Laurent Nkundabatware, d) Laurent Nkunda Mahoro Batware, e) Laurent Nkunda Batware, f) Chairman (przewodniczący), g) General Nkunda (generał Nkunda), h) Papa Six)

Data urodzenia: a) 6 lutego 1967 r., b) 2 lutego 1967 r.

Miejsce urodzenia: Rutshuru, Kiwu Północne, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Były generał Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G). W 2006 r. założył Narodowy Kongres Obrony Ludu (CNDP); w latach 1998-2006 – członek zarządu Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G); w latach 1992-1998 – członek zarządu Rwandyjskiego Frontu Patriotycznego (RPF). Laurent Nkunda został aresztowany przez władze rwandyjskie w Rwandzie w styczniu 2009 r. i odwołany ze stanowiska dowódcy Narodowego Kongresu Obrony Ludu (CNDP). Od tego czasu przebywa w areszcie domowym w Kigali, w Rwandzie. Rwanda odrzuciła wniosek rządu DRK o ekstradycję Nkundy za zbrodnie popełnione na wschodzie DRK. W 2010 roku rwandyjski sąd w Gisenyi odrzucił odwołanie Nkundy dotyczące nielegalnego zatrzymania, orzekając, że sprawę tę powinien rozpatrzyć sąd wojskowy. Prawnicy Laurenta Nkundy złożyli apelację w Sądzie Wojskowym Rwandy.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przyłączył grupę do zbuntowanych oddziałów istniejącego wcześniej RCD-G, które w maju 2004 r. siłą zajęły miejscowość Bukawu. Zamieszany w sprowadzanie broni poza strukturami FARDC z naruszeniem embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za 264 przypadki rekrutowania i wykorzystywania dzieci przez oddziały podlegające jego dowództwu, w Kiwu Północnym w latach 2002–2009. Były generał Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G). W 2006 r. założył Narodowy Kongres Obrony Ludu (CNDP); w latach 1998-2006 – członek zarządu Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G); w latach 1992-1998 – członek zarządu Rwandyjskiego Frontu Patriotycznego (RPF). Laurent Nkunda został aresztowany przez władze rwandyjskie w Rwandzie w styczniu 2009 r. i odwołany ze stanowiska dowódcy Narodowego Kongresu Obrony Ludu (CNDP). Od tego czasu przebywa w areszcie domowym w Kigali, w Rwandzie. Rwanda odrzuciła wniosek rządu DRK o ekstradycję Nkundy za zbrodnie popełnione na wschodzie DRK. W 2010 roku rwandyjski sąd w Gisenyi odrzucił odwołanie Nkundy dotyczące nielegalnego zatrzymania, orzekając, że sprawę tę powinien rozpatrzyć sąd wojskowy. Prawnicy Nkundy rozpoczęli procedurę w Sądzie Wojskowym Rwandy. Laurent Nkunda ma nadal pewien wpływ na niektóre elementy CNDP.

23. Felicien NSANZUBUKIRE

(pseudonim: Fred Irakeza)

Funkcja: Pierwszy dowódca batalionu FDLR-FOCA, jego główne miejsce pobytu to okolice Uvira-Sange w Kiwu Południowym.

Adres: Magunda, terytorium Mwenga, Kiwu Południowe, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: 1967 r.

Miejsce urodzenia: a) Murama, Kigali, Rwanda, b) Rubungo, Kigali, Rwanda, c) Kinyinya, Kigali, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r.

Inne informacje: Należy do FDLR od co najmniej 1994 r., a od października 1998 r. działa na wschodzie DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Felicien Nsanzubukire co najmniej od listopada 2008 r. do kwietnia 2009 r. nadzorował i koordynował nielegalny handel amunicją i bronią dostarczaną ze Zjednoczonej Republiki Tanzanii przez jezioro Tanganika do oddziałów FDLR z okolic Uvira i Fizi w Kiwu Południowym. Dowódca 1. batalionu FDLR-FOCA, jego główne miejsce pobytu to okolice Uvira-Sange w Kiwu Południowym. Należy do FDLR od co najmniej 1994 r., a od października 1998 r. działa na wschodzie DRK.

24. Pacifique NTAWUNGUKA

(pseudonim: a) Pacifique Ntawungula, b) Colonel Omega, c) Nzeri, c) Israel)

Funkcja: Dowódca sektora operacyjnego FDLR-FOCA Kiwu Północnego »SONOKI«.

Adres: Matembe, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 1 stycznia 1964 r., b) ok. 1964 r.

Miejsce urodzenia: Gaseke, prowincja Gisenyi, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Przeszedł szkolenie wojskowe w Egipcie. Według stanu z końca 2014 r. jego główne miejsce pobytu to okolica Tongo w Kiwu Północnym.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Dowódca Pierwszej Dywizji FOCA (zbrojne ramię FDLR). Przywódca wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Zgodnie z dowodami zebranymi przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ, które to dowody wyszczególniono w sprawozdaniu z 13 lutego 2008 r., dziewczęta przetrzymywane przez FDLR/FOCA zostały wcześniej uprowadzone i były wykorzystywane seksualnie. Od połowy 2007 r. FDLR/FOCA, rekrutujące wcześniej nastolatków od mniej więcej 15 roku życia, siłą rekrutuje chłopców od dziesiątego roku życia. Najmłodszy z nich służy następnie jako eskorta, a starsze dzieci są rozmieszczane jako żołnierze na linii frontu, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. d) i e). Przeszedł szkolenie wojskowe w Egipcie.

25. James NYAKUNI

Narodowość: Ugandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Współpraca handlowa z Jérôme'em Kakwavu, zwłaszcza przemyt przez granicę kongijsko-ugandyjską, w tym prawdopodobnie przemyt broni i sprzętu wojskowego w niekontrolowanych ciężarówkach. Łamanie embarga na broń, w tym wspieranie grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003), w tym wsparcie finansowe umożliwiające im działalność wojskową.

26. Stanislas NZEYIMANA

(pseudonim: a) Deogratias Bigaruka Izabayo, b) Izabayo Deo, c) Jules Mateso Mlamba, d) Bigaruka, e) Bigurura)

Funkcja: Zastępca dowódcy FDLR/FOCA.

Adres: Mukobervwa, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 1 stycznia 1966 r., b) 28 sierpnia 1966 r., c) ok. 1967 r.

Miejsce urodzenia: Mugusa, Butare, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Zaginął w Tanzanii na początku 2013 r. Miejsce pobytu nieznane (według stanu z końca 2014 r.).

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Zastępca dowódcy FOCA (ramię zbrojne FDLR). Przywódca wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Zgodnie z dowodami zebranymi przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ, które to dowody wyszczególniono w sprawozdaniu z 13 lutego 2008 r., dziewczęta przetrzymywane przez FDLR/FOCA zostały wcześniej uprowadzone i były wykorzystywane seksualnie. Od połowy 2007 r. FDLR/FOCA, rekrutujące wcześniej nastolatków od mniej więcej 15 roku życia, siłą rekrutuje chłopców od dziesiątego roku życia. Najmłodszy z nich służy następnie jako eskorta, a starsze dzieci są rozmieszczane jako żołnierze na linii frontu, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. d) i e).

27. Dieudonné OZIA MAZIO

(pseudonim: a) Ozia Mazio, b) Omari, c) Mr Omari (pan Omari))

Data urodzenia: 6 czerwca 1949 r.

Miejsce urodzenia: Ariwara, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Uważa się, że Dieudonné Ozia Mazio zmarł w Ariwarze w dniu 23 września 2008 r. Pełnił wówczas funkcję przewodniczącego Fédération des entreprises congolaises (FEC) na terytorium Aru.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Układy finansowe z Jérôme'em Kakwavu oraz z FAPC i przemyt przez granicę kongijsko-ugandyjską, umożliwiające dostarczanie zaopatrzenia i gotówki Kakwavu i jego oddziałom. Łamanie embarga na broń, w tym wspieranie grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003). Uważa się, że Dieudonné Ozia Mazio zmarł w Ariwarze w dniu 23 września 2008 r. Pełnił wówczas funkcję przewodniczącego Fédération des entreprises congolaises (FEC) na terytorium Aru.

28. Jean-Marie Lugerero RUNIGA

(pseudonim: Jean-Marie Rugerero)

Funkcja: Przewodniczący M23.

Adres: Rubavu/Mudende, Rwanda.

Data urodzenia: a) ok. 1960 r., b) 9 września 1966 r.

Miejsce urodzenia: Bukavu, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Inne informacje: Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w Rwandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

W dokumencie z 9 lipca 2012 r., podpisanym przez przywódcę M23 Sultani Makengę, Runiga wymieniony jest jako koordynator politycznego skrzydła M23. Według tego dokumentu szybkie mianowanie Jeana -Marie Lugerero Runiga wynikało z potrzeby nagłośnienia postulatów M23. W tekstach zamieszczonych na stronach internetowych tego ugrupowania Jean-Marie Lugerero Runiga zwany jest »przewodniczącym« M23. Jego funkcję jako przywódcy potwierdza sprawozdanie grupy ekspertów z listopada 2012 r.; w sprawozdaniu tym Runiga określany jest mianem »przywódcy M23«. Jak wynika z artykułu agencji Associated Press z 13 grudnia 2012 r., Runiga pokazał Associated Press listę żądań, które, jak twierdził, zostaną przekazane kongijskiemu rządowi. Żądania dotyczą m.in. ustąpienia Kabili i rozwiązania zgromadzenia narodowego. Jean-Marie Lugerero Runiga zaznaczył, że M23 mogłoby ponownie objąć kontrolę nad miastem Goma, gdyby pojawiła się taka możliwość. »I wtedy już się nie wycofamy« powiedział Jean-Marie Lugerero Runiga agencji Associated Press. Powiedział również, że jako warunek wstępny do negocjacji polityczne ramię M23 powinno przywrócić swoją kontrolę nad miastem Goma. »Myślę, że nasi członkowie, którzy są w Kampali, reprezentują nas. We właściwym czasie i ja tam się znajdę. Czekam, aż pewne sprawy zostaną zorganizowane, i gdy Kabila tam będzie, ja też tam pojedę«, stwierdził Jean-Marie Lugerero Runiga. Zgodnie z artykułem Le Figaro z dnia 26 listopada 2012 r. Jean-Marie Lugerero Runiga spotkał się z prezydentem DRK Josephem Kabilą 24 listopada 2012 r., aby rozpocząć rozmowy. W osobnym wywiadzie z Le Figaro Runiga stwierdził: »M23 składa się przede wszystkim z dawnych wojskowych członków FARDC, którzy uciekli, by zaprotestować przeciwko nieprzestrzeganiu porozumień z 23 marca 2009 r.«.

Dodał: »żołnierze M23 to dezercerzy z wojska, którzy odeszli z bronią w rękę. Niedawno odzyskaliśmy wiele sprzętu z bazy wojskowej w Bunagana. Dzięki temu możemy chwilowo odzyskiwać teren dzień po dniu i odpierać ataki FARDC. Nasza rewolucja jest kongijska, jest prowadzona przez Kongijczyków i dla Kongijczyków«. Jak wynika z artykułu agencji Reuters z dnia 22 listopada 2012 r., Jean-Marie Lugerero Runiga stwierdził, że M23 ma możliwość utrzymania się w Gomie po tym, jak siły M23 zostały zasilone przez zbuntowanych kongijskich żołnierzy z FARDC: »Po pierwsze, mamy zdyscyplinowane wojsko, poza tym mamy żołnierzy FARDC, którzy do nas dołączyli. To są nasi bracia, przejdą nowe szkolenia, dostaną nowe zadania i wtedy będziemy z nimi pracować«. Według artykułu z dnia 27 listopada 2012 r., opublikowanego w The Guardian, Jean-Marie Lugerero Runiga stwierdził, że M23 nie wycofa się z Gomy, by umożliwić prowadzenie rozmów pokojowych, do czego wezwali to ugrupowanie lokalni przywódcy Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior. Jean-Marie Lugerero Runiga oznajmił wręcz, że wycofanie się M23 z Gomy mogłoby być wynikiem, ale nie warunkiem wstępnym negocjacji. Jak wynika ze sporządzonego przez grupę ekspertów sprawozdania końcowego z 15 listopada 2012 r., Jean-Marie Lugerero Runiga stanął na czele delegacji, która udała się dnia 29 lipca 2012 r. do Kampali w Ugandzie, i – w ramach przygotowań do oczekiwanych negocjacji na forum Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior – ostatecznie zredagowała zawierający 21 punktów program ruchu M23. Według artykułu BBC z dnia 23 listopada 2012 r. M23 powstało, gdy dawni członkowie

ugrupowania CNDP, które zostało włączone do FARDC, zaczęli protestować przeciwko złym warunkom i niskim płacom, a także przeciwko niepełnemu wdrożeniu postanowień porozumienia pokojowego z dnia 23 marca 2009 r., które zostało zawarte między CNDP i DRK i doprowadziło do włączenia CNDP do FARDC.

Według sprawozdania IPIS z listopada 2012 r. M23 zaangażowało się w aktywne działania wojskowe w celu objęcia kontroli nad terytoriami we wschodniej części DRK. 24 i 25 lipca 2012 r. M23 i FARDC stoczyły walki o kontrolę nad kilkoma miastami i wioskami we wschodniej części DRK; 26 lipca 2012 r. M23 zaatakowało FARDC w miejscowości Rumangabo; 17 listopada 2012 r. M23 wyparło FARDC z miejscowości Kibumba; 20 listopada 2012 r. M23 przejęło kontrolę nad miastem Goma. Według sprawozdania grupy ekspertów z listopada 2012 r. kilku wywodzących się z M23 dawnych bojowników twierdzi, że przywódca M23 zamordował dziesiątki dzieci, które – po wcieleniu do M23 jako dzieci-żołnierze – usiłowały uciec. Zgodnie ze sporządzonym przez organizację Human Rights Watch sprawozdaniem z dnia 11 września 2012 r. pewien osiemnastoletni Rwandyjczyk, który uciekł po przymusowej rekrutacji w Rwandzie, powiedział Human Rights Watch, że był świadkiem egzekucji członka swojego oddziału M23 – szesnastoletniego chłopca, który usiłował uciec w czerwcu. Chłopiec został pojmany i na oczach innych rekrutów pobity na śmierć przez bojowników M23. Dowódca M23, który zlecił jego zabójstwo, wyjaśnił jakoby innym rekrutom, że chłopiec został zabity, ponieważ »[on] chciał od nas odejść«. Jak wynika ze sprawozdania, świadkowie twierdzili, że podczas prób ucieczki zamordowano co najmniej 33 nowych rekrutów i innych bojowników M23. Niektórzy z nich zostali związani i zastrzeleni na oczach innych rekrutów w ramach przestrogi. Jeden z młodych rekrutów powiedział Human Rights Watch: »[kiedy] byliśmy w M23, mówili nam [że mamy wybór] i że możemy zostać z nimi albo umrzeć. Wielu ludzi usiłowało uciec. Tych, których odnaleziono, natychmiast zabijano«. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. w Gasizi/Rubavu.

29. Ntabo Ntaberi SHEKA

Funkcja: Głównodowodzący grupy Nduma Defence of Congo/Mayi Mayi Sheka

Data urodzenia: 4 kwietnia 1976 r.

Miejsce urodzenia: Terytorium Walikalele, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 28 listopada 2011 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Ntabo Ntaberi Sheka, głównodowodzący politycznego ramienia Mayi Mayi Sheka, jest przywódcą politycznym kongijskiej grupy zbrojnej, która utrudnia rozbrojenie, demobilizację lub reintegrację uczestników walk. Mayi Mayi Sheka jest kongijską grupą partyzancką, która prowadzi działania z baz znajdujących się na terytorium Walikale we wschodniej części DRK. Grupa Mayi Mayi Sheka jest odpowiedzialna za ataki na kopalnie we wschodniej części Demokratycznej Republiki Kongo, w tym za przejęcie kopalni Bisiye i wymuszenia na miejscowej ludności. Ntabo Ntaberi Sheka dopuścił się również poważnych naruszeń prawa międzynarodowego wiążących się z działaniami skierowanymi przeciwko dzieciom. Zaplanował i zlecił serię ataków na terytorium Walikale w okresie od 30 lipca do 2 sierpnia 2010 r., chcąc ukarać miejscową ludność, której zarzucano współpracę z kongijskimi siłami rządowymi. W trakcie tych ataków dzieci padały ofiarą gwałtów i były uprowadzane, zmuszane do pracy i traktowane w sposób okrutny, nieludzki lub poniżający. Grupa partyzancka Mayi Mayi Sheka siłą rekrutuje również chłopców, a w jej szeregach znajdują się dzieci zwerbowane podczas kampanii rekrutacyjnych.

30. Bosco TAGANDA

(pseudonim: a) Bosco Ntaganda, b) Bosco Ntagenda, c) General Taganda (generał Taganda), d) Lydia, e) Terminator, f) Tango Romeo (sygnał wywoławczy), g) Romeo (sygnał wywoławczy), h) Major)

Adres: Goma, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: Między 1973 r. a 1974 r.

Miejsce urodzenia: Bigogwe, Rwanda.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Urodzony w Rwandzie, w dzieciństwie przeprowadził się do Nyamitaby, terytorium Masisi, Kiwu Północne. W dniu 11 grudnia 2004 r. mianowany dekretem prezydenckim na stanowisko generała brygady FARDC w następstwie umowy pokojowej z Ituri. Był szefem sztabu w CNDP, a po aresztowaniu Laurenta Nkundy w styczniu 2009 r. został dowódcą wojskowym CNDP. Od stycznia 2009 r. de facto zastępca dowódcy kolejnych operacji skierowanych przeciwko FDLR: »Umoja Wetu«, »Kimia II« oraz »Amani Leo« w Kiwu Północnym i Południowym. Wjechał na terytorium Rwandy w marcu 2013 r. i 22 marca oddał się w ręce urzędników MTK w Kigali. Przekazany do MTK w Hadze w Niderlandach. 9 czerwca 2014 r. MTK potwierdził stawiane mu zarzuty: 13 zarzutów o zbrodnie wojenne i pięć zarzutów o zbrodnie przeciwko ludzkości; zgodnie z planem proces ma się rozpocząć 2 czerwca 2015 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Wojskowy dowódca Unii Kongijskich Patriotów/Frakcja Lubangi (UPC/L) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami UPC/L – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); UPC/L jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. W grudniu 2004 r. został mianowany generałem w Siłach Zbrojnych Demokratycznej Republiki Konga (FARDC), lecz odmówił przyjęcia awansu i pozostaje poza strukturami FARDC. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych, odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w latach 2002–2003, a w 155 przypadkach – bezpośrednio lub jako wydający rozkazy – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Kiwu Północnym w latach 2002–2009. Jak szef sztabu CNDP – bezpośrednio lub jako wydający rozkazy – odpowiadał za rzeź w miejscowości Kiwanja (listopad 2008 r.). Urodzony w Rwandzie, w dzieciństwie przeprowadził się do Nyamitaby, terytorium Masisi, Kiwu Północne. Według stanu z czerwca 2011 r. mieszka w Goma i posiada duże gospodarstwa rolne w okolicach Ngungu, terytorium Masisi, Kiwu Północne. W dniu 11 grudnia 2004 r. mianowany dekretem prezydenckim na stanowisko generała brygady FARDC w następstwie umowy pokojowej z Ituri. Był szefem sztabu w CNDP, a po aresztowaniu Laurenta Nkundy w styczniu 2009 r. został dowódcą wojskowym CNDP. Od stycznia 2009 r. de facto zastępca dowódcy kolejnych operacji skierowanych przeciwko FDLR: »Umoja Wetu«, »Kimia II« oraz »Amani Leo« w Kiwu Północnym i Południowym. Wjechał na terytorium Rwandy w marcu 2013 r. i 22 marca oddał się w ręce urzędników MTK w Kigali. Przekazany MTK w Hadze, gdzie 26 marca na wstępnym przesłuchaniu odczytano mu zarzuty.

31. Innocent ZIMURINDA

(pseudonim: Zimulinda)

Funkcja: a) dowódca brygady w M23,

stopień: pułkownik, b) pułkownik w FARDC.

Adres: Rubavu, Mudende.

Data urodzenia: a) 1 września 1972 r., b) ok. 1975 r., c) 16 marca 1972 r.

Miejsce urodzenia: a) Ngungu, terytorium Masisi, Kiwu Północne, DRK, b) Masisi, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r.

Inne informacje: Wstąpił do FARDC w 2009 r. jako podpułkownik; dowódca brygady podczas operacji FARDC Kimia II, główne miejsce pobytu w okolicach Ngungu. W lipcu 2009 r. Innocent Zimurinda otrzymał awans na stopień pułkownika i został dowódcą sektora FARDC w Ngungu, a następnie w Kitchanga podczas operacji FARDC Kimia II i Amani Leo. Chociaż Innocent Zimurinda nie został wymieniony w rozporządzeniu prezydenta DRK z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie mianowania wysokich rangą oficerów FARDC, utrzymał de facto swoje stanowisko dowódcy 22. sektora FARDC w Kitchanga i nosi niedawno nadane oznaki stopnia wojskowego oraz mundur FARDC. W sprawozdaniach białego wywiadu doniesiono, że w grudniu 2010 r. oddziały dowodzone przez Innocenta Zimurindę prowadziły działania rekrutacyjne. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w obozie Ngoma w Rwandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Według wielu źródeł ppłk Innocent Zimurinda, jako jeden z dowódców 231. Brygady FARDC, wydał rozkazy, których wynikiem była rzeź ponad stu uchodźców rwandyjskich, głównie kobiet i dzieci, w ramach operacji wojskowej przeprowadzonej w kwietniu 2009 r. w okolicach Shalio. Grupa ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ podaje, że, według naocznych świadków, 29 sierpnia 2009 r. w Kalehe ppłk Innocent Zimurinda odmówił uwolnienia spod swojego dowództwa trojga dzieci. Według licznych źródeł ppłk Innocent Zimurinda, przed włączeniem CNDP do FARDC, uczestniczył w przeprowadzonej przez CNDP w listopadzie 2008 r. operacji, której wynikiem była rzeź 89 cywilów, w tym kobiet i dzieci, w okolicach Kiwanja.

W marcu 2010 r. 51 grup zajmujących się prawami człowieka i działających na wschodzie DRK złożyło przez Internet skargę, w której stwierdzono, że ppłk Innocent Zimurinda odpowiada za wielokrotne łamanie praw człowieka, m.in. za zabicie wielu cywilów, w tym kobiet i dzieci, w okresie od lutego do sierpnia 2007 r. Skarga ta obejmuje także oskarżenie ppłk. Innocenta Zimurindy o gwałty na dużej liczbie kobiet i dziewcząt. Zgodnie z świadčeniem Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych z 21 maja 2010 r. Innocent Zimurinda uczestniczył w samowolnej egzekucji dzieci-żołnierzy, w tym także w czasie operacji Kimia II. Zgodnie z tym samym oświadczeniem Zimurinda nie zgodził się na to, by misja ONZ w DRK (MONUC) sprawdziła, czy w jego oddziałach są nieletni. Zdaniem grupy ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK, działającego w ramach RB ONZ, ppłk. Innocent Zimurinda odpowiada – bezpośrednio i jako wydający rozkazy – za rekrutowanie dzieci i za zatrzymywanie ich w oddziałach podlegających jego dowództwu. Wstąpił do FARDC w 2009 r. jako podpułkownik; dowódca brygady podczas operacji FARDC Kimia II, główne miejsce pobytu w okolicach Ngungu. W lipcu 2009 r. Innocent Zimurinda otrzymał awans na stopień pułkownika i został dowódcą sektora FARDC w Ngungu, a następnie w Kitchanga podczas operacji FARDC Kimia II i Amani Leo. Chociaż Innocent Zimurinda nie został wymieniony w rozporządzeniu prezydenta DRK z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie mianowania wysokich rangą oficerów FARDC, utrzymał de facto

swoje stanowisko dowódcy 22. sektora FARDC w Kitchanga i nosi niedawno nadane oznaki stopnia wojskowego oraz mundur FARDC. Jest nadal lojalny w stosunku do Bosco Ntagandy. W sprawozdaniach białego wywiadu doniesiono, że w grudniu 2010 r. oddziały dowodzone przez Innocenta Zimurindę prowadziły działania rekrutacyjne. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w obozie Ngoma w Rwandzie.

b) Wykaz podmiotów, o których mowa w art. 2 i 2a

1. ADF

(alias: a) Allied Democratic Forces (Sojusz Sił Demokratycznych) b) Forces Démocratiques Alliées-Armée Nationale de Libération de l'Ouganda (Sojusz Sił Demokratycznych – Narodowa Armia na Rzecz Wyzwolenia Ugandy), c) ADF/NALU d) NALU)

Adres: prowincja Kiwu Północne, Demokratyczna Republika Konga.

Data wskazania przez ONZ: 30 czerwca 2014 r.

Inne informacje: Według stanu z grudnia 2014 r. ADF podzielił się na kilka małych grup. Jamil Mukulu prowadzi jedną z grup, w której skład wchodzi kilku wysokich rangą przywódców ADF; miejsce przebywania nieznane, prawdopodobnie prowincja Kiwu Północne. Seka Baluku jest przywódcą drugiej najważniejszej grupy, która prowadzi działania w lesie, na północny wschód od miasta Beni w prowincji Kiwu Północne. ADF ma również szeroką sieć wsparcia w DRK, Ugandzie, Rwandzie i prawdopodobnie w innych krajach.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Sojusz Sił Demokratycznych (ADF) utworzono w 1995 r.; ma siedzibę w górzystym terenie przy granicy DRK z Ugandą. Zgodnie ze sporządzonym w 2013 r. przez grupę ekspertów ONZ ds. Demokratycznej Republiki Konga sprawozdaniem końcowym, przywołującym wypowiedzi urzędników Ugandy i źródła ONZ, w 2013 r. ADF liczył od 1 200 do 1 500 uzbrojonych bojowników przebywających na północno-wschodnim terytorium Beni w Kiwu Północnym, niedaleko granicy z Ugandą. Te same źródła oceniają, że ADF liczy łącznie, wraz z kobietami i dziećmi, 1 600–2 500 członków. Z uwagi na ofensywne operacje wojskowe prowadzone w 2013 i 2014 r. przez kongijskie siły zbrojne (FARDC) i misję stabilizacyjną Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO), ADF rozproszył swoich bojowników i umieścił w wielu mniejszych bazach oraz przeniósł kobiety i dzieci na obszary na zachód od Beni i wzdłuż granicy Ituri-Kiwu Północne. Wojskowym przywódcą ADF jest Hood Lukwago, a jego naczelnym dowódcą jest osoba poddana sankcjom – Jamil Mukulu.

ADF jest odpowiedzialny za poważne naruszenia prawa międzynarodowego i rezolucji RB ONZ 2078 (2012), także te opisane poniżej.

ADF rekrutował i wykorzystywał dzieci-żołnierzy, naruszając odnośne przepisy prawa międzynarodowego (rezolucja RB ONZ) pkt 4 lit. d).

W sprawozdaniu końcowym sporządzonym przez grupę ekspertów ONZ ds. Demokratycznej Republiki Konga, grupa ta rozmawiała z trzema byłymi bojownikami ADF, którzy uciekli w 2013 r. i którzy opisali, w jaki sposób werbownicy ADF w Ugandzie zwabiali ludzi do DRK, składając im fałszywe obietnice zatrudnienia (dorosłym) i darmowej edukacji (dzieciom), a następnie zmuszali ich do przyłączenia się do ADF. Jak podano też w sprawozdaniu grupy ekspertów, byli bojownicy ADF powiedzieli tej grupie ekspertów, że oddziały szkoleniowe ADF zazwyczaj składają się z dorosłych mężczyzn i chłopców, a dwaj chłopcy, którzy uciekli z ADF w 2013 r. powiedzieli grupie ekspertów, że przeszli w ADF szkolenie wojskowe. W sprawozdaniu grupy ekspertów zawarto również relację »byłego dziecka-żołnierza ADF« dotyczącą szkolenia prowadzonego przez ADF.

Zgodnie ze sprawozdaniem końcowym grupy ekspertów z 2012 r. wśród rekrutów ADF są dzieci, czego przykładem jest przypadek rekruta ADF, który w lipcu 2012 r. został schwytany przez władze Ugandy w Kasese wraz z sześcioma młodymi chłopcami w drodze do DRK.

Konkretny przykład werbowania przez ADF i wykorzystywania dzieci jest uwidoczniony w piśmie z 6 stycznia 2009 r. od byłej dyrektor Human Rights Watch na Afrykę, Georgette Gagnon, do byłego ministra sprawiedliwości Ugandy, Kiddhu Makubuyu; w piśmie tym stwierdzono, że 9-letni chłopiec, Bushobozi Irumba, został w 2000 roku wprowadzony przez ADF. Wymagano od niego, by zapewniał transport i inne usługi bojownikom ADF.

Ponadto The Africa Report cytuje oskarżenia, zgodnie z którymi ADF rzekomo rekrutuje nawet dziesięcioletnie dzieci, czyniąc z nich dzieci-żołnierzy; The Africa Report przytacza słowa rzecznika Uganda People's Defence Force (UPDF), który twierdzi, że UPDF uratowały 30 dzieci z obozu szkoleniowego na wyspie Buvuma na Jeziorze Wiktorii.

ADF dopuścił się również licznych naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego wobec kobiet i dzieci, w tym zabijania, okaleczania i przemocy seksualnej (rezolucja RB ONZ ust. 4 lit. e)).

Zgodnie ze sprawozdaniem końcowym grupy ekspertów z 2013 r. w tym samym roku ADF zaatakował liczne wsie, co spowodowało, że ponad 66 000 ludzi uciekło do Ugandy. W wyniku tych ataków wyludniły się duże obszary, które od tego czasu kontroluje ADF, porywając lub zabijając ludzi, którzy wracają do swoich wiosek. Między lipcem a wrześniem 2013 r. ADF ścinał głowę co najmniej pięciu osobom na obszarze Kamango, kilka innych zastrzelił i porwał dziesiątki ludzi. Działania te sterroryzowały miejscową ludność i powstrzymywały ludzi od powrotu do domu.

Global Horizontal Note – mechanizm monitorujący i sprawozdawczy w zakresie poważnych naruszeń praw dzieci w sytuacjach konfliktów zbrojnych – poinformował grupę roboczą Rady Bezpieczeństwa ds. Dzieci w Konfliktach Zbrojnych, że w okresie sprawozdawczym od października do grudnia 2013 r. ADF ponosi odpowiedzialność za 14 z 18 udokumentowanych przypadków ofiar wśród dzieci, w tym za incydent z 11 grudnia 2013 r. na terytorium Beni w Kiwu Północnym, kiedy to ADF zaatakował wioskę Musuku, zabijając 23 osoby, w tym 11 dzieci (trzy dziewczynki i ośmiu chłopców) w wieku od dwóch miesięcy do siedemnastu lat. Wszystkie ofiary zostały poważnie okaleczone maczetami, w tym dwójka dzieci, które przeżyły atak.

W sprawozdaniu sekretarza generalnego w sprawie przemocy seksualnej związanej z konfliktem z marca 2014 r. »Sojusz Sił Demokratycznych – Narodowa Armia na Rzecz Wyzwolenia Ugandy« został umieszczony w wykazie »podmiotów, wobec których istnieją uzasadnione podejrzenia co do ich odpowiedzialności za gwałty i inne formy przemocy seksualnej w sytuacjach konfliktów zbrojnych«.

ADF uczestniczył również w atakach przeciw personelowi pokojowemu MONUSCO (rezolucja RB ONZ pkt 4 lit. i)).

Misja stabilizacyjna Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO) również poinformowała, że ADF przeprowadził co najmniej dwa ataki na personel pokojowy MONUSCO. Pierwszy atak 14 lipca 2013 r. był skierowany przeciw patrolowi MONUSCO na drodze między Mbau a Kamango. Atak ten został szczegółowo opisany w sprawozdaniu końcowym grupy ekspertów z 2013 r. Drugi atak miał miejsce 3 marca 2014 r. Pojazd MONUSCO obrzucono granatami dziesięć kilometrów od lotniska Mavivi w Beni, w wyniku czego rany poniosło pięć osób z personelu pokojowego.

2. BUTEMBO AIRLINES (BAL)

Adres: Butembo, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Prywatna linia lotnicza, działająca z Butembo. Od grudnia 2008 r. BAL nie ma już pozwolenia na obsługiwanie statków powietrznych na terytorium DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Kisoni Kambale (zmarły 5 lipca 2007 r. i następnie usunięty z wykazu 24 kwietnia 2008 r.) wykorzystywał swoją linię lotniczą do przewozu złota, żywności i broni dla Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI) między Mongbwalu a Butembo. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Prywatna linia lotnicza, działająca z Butembo. Od grudnia 2008 r. BAL nie ma już pozwolenia na obsługiwanie statków powietrznych na terytorium DRK.

3. COMPAGNIE AERIENNE DES GRANDS LACS (CAGL); GREAT LAKES BUSINESS COMPANY (GLBC) (alias: CAGL)

Adres: a) Avenue Président Mobutu, Goma, DRK, b) Gisenyi, Rwanda, c) PO BOX 315, Goma, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Według stanu z grudnia 2008 r. GLBC nie posiadała już żadnych sprawnych samolotów, chociaż kilka samolotów nadal odbywało loty w 2008 r. pomimo sankcji ONZ.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

CAGL i GLBC to firmy należące do Douglasa MPAMY, który objęty jest już sankcjami na mocy rezolucji nr 1596 (2005). Firmy CAGL i GLBC były wykorzystywane do przewozu broni i amunicji z naruszeniem embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Według stanu z grudnia 2008 r. GLBC nie posiadała już żadnych sprawnych samolotów, chociaż kilka samolotów nadal odbywało loty w 2008 r. pomimo sankcji ONZ.

4. CONGOMET TRADING HOUSE

Adres: Butembo, Kiwu Północne

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Firma w Butembo, Kiwu Północne; już nie handluje złotem.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Właścicielem Congomet Trading House (dawniej umieszczonego w wykazie pod nazwą Congocom) był Kisoni Kambale (zmarły 5 lipca 2007 r. i następnie usunięty z wykazu 24 kwietnia 2008 r.). Kisoni Kambale przejął prawie całą produkcję złota w dystrykcie Mongbwalu, który był kontrolowany przez Front Narodowy i Integracyjny (FNI). FNI czerpał znaczne dochody z podatków nakładanych na tę produkcję. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Firma w Butembo, Kiwu Północne; już nie handluje złotem.

5. FORCES DEMOCRATIQUES DE LIBERATION DU RWANDA (FDLR)

(alias: a) FDLR, b) Force Combattante Abacunguzi, c) Combatant Force for the Liberation of Rwanda, d) FOCA)

Adres: a) Kiwu Północne, DRK b) Kiwu Południowe, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Inne informacje: E-mail: Fdlr@fmx.de; fldrrse@yahoo.fr; fdlr@gmx.net; fldrsrt@gmail.com; humura2020@gmail.com

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

FDLR to jedno z największych zagranicznych ugrupowań zbrojnych działających na terytorium DRK. Zostało ono utworzone w roku 2000, a jego członkowie dopuścili się poważnych naruszeń prawa międzynarodowego wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych w DRK, w tym zabijania i okaleczania, przemocy seksualnej i przymusowych wysiedleń. Zgodnie ze sprawozdaniem Amnesty International z 2010 r. ugrupowanie FDLR było odpowiedzialne za zabójstwa 96 cywilów w miejscowości Busurungi na terytorium Walikale. Niektóre z ofiar zostały spalone żywcem w swoich domach. To samo źródło podaje, że w czerwcu 2010 r. przychodnia prowadzona przez organizację pozarządową zgłaszała miesięcznie ok. 60 przypadków gwałtów na dziewczętach i kobietach popełnianych przez członków ugrupowań zbrojnych, w tym FDLR, na terytorium południowego Lubero w Kiwu Północnym. Zgodnie ze sprawozdaniem Human Rights Watch z 20 grudnia 2010 r. istniały udokumentowane przypadki aktywnej rekrutacji dzieci przez FDLR. Organizacja Human Rights Watch zidentyfikowała co najmniej 83 dzieci kongijskich poniżej 18 roku życia (niektóre z nich miały zaledwie 14 lat), które zostały przymusowo wcielone do FDLR. W styczniu 2012 r. organizacja ta podała, że członkowie FDLR zaatakowali wiele wiosek na terytorium Masisi; zabili przy tym sześć osób, zgwałcili dwie kobiety i wprowadzili co najmniej 48 osób.

Zgodnie ze sprawozdaniem Human Rights Watch z czerwca 2012 r., w maju 2012 r. bojownicy FDLR zaatakowali osoby cywilne w wioskach Kamananga i Lumenje w prowincji Kiwu Południowe oraz w miejscowości Chambucha na terytorium Walikale, a także na obszarze Ufumandu na terytorium Masisi w prowincji Kiwu Północne. W atakach tych bojownicy FDLR maczetami i nożami uśmiercili dziesiątki cywilów, w tym wiele dzieci. Zgodnie ze sprawozdaniem grupy ekspertów z czerwca 2012 r. między dniem 31 grudnia 2011 r. a dniem 4 stycznia 2012 r. ugrupowanie FDLR zaatakowało kilka wiosek w Kiwu Południowym. Dochodzenie prowadzone przez Organizację Narodów Zjednoczonych potwierdziło, że podczas tego ataku zabite zostały co najmniej 33 osoby, w tym 9 dzieci i 6 kobiet – spalono je żywcem, ścięto im głowy lub zastrzelono. Ponadto zgwałcono jedną kobietę i jedną dziewczynkę. W sprawozdaniu grupy ekspertów z czerwca 2012 r. stwierdzono również, że dochodzenie prowadzone przez Organizację Narodów Zjednoczonych potwierdziło, że w maju 2012 r. w Kiwu Południowym ugrupowanie FDLR dopuściło się masakry co najmniej 14 osób cywilnych, w tym 5 kobiet i 5 dzieci. Zgodnie ze sprawozdaniem grupy ekspertów z listopada 2012 r. ONZ udokumentowało co najmniej 106 przypadków przemocy seksualnej popełnionych przez członków FDLR w okresie między grudniem 2011 r. a wrześniem 2012 r. W sprawozdaniu grupy ekspertów z listopada 2012 r. stwierdzono również, że – zgodnie z dochodzeniem ONZ – nocą 10 marca 2012 r. w wiosce Kalinganya na terytorium Kabare członkowie FDLR zgwałcili 7 kobiet, w tym nieletnią. Dnia 10 kwietnia 2012 r. FDLR przypuściło kolejny atak na tę wioskę, podczas którego 3 spośród tych kobiet zgwałcono ponownie. W sprawozdaniu grupy ekspertów z listopada 2012 r. stwierdzono również, że dnia 6 kwietnia 2012 r. FDLR dopuściło się 11 zabójstw w wiosce Bushibwambombo na terytorium Kalehe, a w maju na terytorium Masisi uczestniczyło w kolejnych 19 zabójstwach, m.in. pięciu nieletnich i sześciu kobiet. Ruch 23 Marca (M23) to ugrupowanie zbrojne działające na terytorium DRK, które otrzymywało uzbrojenie i podobny sprzęt, wraz z doradztwem, szkoleniami i pomocą związaną z działaniami wojskowymi.

Według zeznań kilku naocznych świadków M23 otrzymuje od rwandyjskich sił obronnych – oprócz pomocy materialnej na potrzeby działań bojowych – ogólne dostawy o charakterze wojskowym w postaci broni i amunicji. Ugrupowanie M23 było zamieszane w poważne naruszenia prawa międzynarodowego związane z działaniami skierowanymi przeciwko kobietom i dzieciom w konfliktach zbrojnych w DRK, w tym w zabijanie i okaleczanie, przemoc seksualną, uprowadzenia i przymusowe przesiedlenia, i jest odpowiedzialne za te naruszenia. Zgodnie z licznymi doniesieniami, dochodzeniami i zeznaniami naocznych świadków M23 odpowiada za masowe zabójstwa cywilów oraz gwałty na kobietach i dzieciach w różnych regionach DRK. W wielu doniesieniach stwierdzono, że bojownicy M23 zgwałcili 46 kobiet i dziewcząt, z których najmłodsza miała 8 lat. Według doniesień M23 nie tylko dopuściło się aktów przemocy seksualnej, lecz także prowadziło szeroko zakrojone kampanie przymusowego rekrutowania dzieci do swoich szeregów. Szacuje się, że tylko na terytorium Rutshuru we wschodniej części DRK od lipca 2012 r. M23 przymusowo zwerbowało 146 młodych mężczyzn i chłopców. Niektóre z ofiar miały zaledwie 15 lat. Popełnione przez M23 zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK oraz prowadzona przez to ugrupowanie kampania przymusowej rekrutacji, a także fakt otrzymywania uzbrojenia i pomocy wojskowej istotnie przyczyniły się do niestabilności i konfliktu w regionie; w niektórych przypadkach działania te stanowiły naruszenie prawa międzynarodowego.

6. M23

(alias: Mouvement du 23 mars).

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Inne informacje: Email: mouvementdu23mars1@gmail.com

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Ruch 23 Marca (M23) to ugrupowanie zbrojne działające na terytorium DRK, które otrzymywało uzbrojenie i podobny sprzęt, wraz z doradztwem, szkoleniami i pomocą związaną z działaniami wojskowymi. Według zeznań kilku naocznych świadków M23 otrzymuje od rwandyjskich sił obronnych – oprócz pomocy materialnej na potrzeby działań bojowych – ogólne dostawy o charakterze wojskowym w postaci broni i amunicji. Ugrupowanie M23 było zamieszane w poważne naruszenia prawa międzynarodowego związane z działaniami skierowanymi przeciwko kobietom i dzieciom w konfliktach zbrojnych w DRK, w tym w zabijanie i okaleczanie, przemoc seksualną, uprowadzenia i przymusowe przesiedlenia, i jest odpowiedzialne za te naruszenia. Zgodnie z licznymi doniesieniami, dochodzeniami i zeznaniami naocznych świadków M23 odpowiada za masowe zabójstwa cywilów oraz gwałty na kobietach i dzieciach w różnych regionach DRK. W wielu doniesieniach stwierdzono, że bojownicy M23 zgwałcili 46 kobiet i dziewcząt, z których najmłodsza miała 8 lat. Oprócz doniesień o aktach przemocy seksualnej M23 prowadziło też szeroko zakrojone kampanie przymusowego rekrutowania dzieci do swoich szeregów. Szacuje się, że tylko na terytorium Rutshuru we wschodniej części DRK od lipca 2012 r. M23 przymusowo zwerbowało 146 młodych mężczyzn i chłopców. Niektóre z ofiar miały zaledwie 15 lat. Popelnione przez M23 zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK oraz prowadzona przez to ugrupowanie kampania przymusowej rekrutacji, a także fakt otrzymywania uzbrojenia i pomocy wojskowej istotnie przyczyniły się do niestabilności i konfliktu w regionie; niektórych przypadkach działania te stanowiły naruszenie prawa międzynarodowego.

7. MACHANGA LTD

Adres: Plot 55 A, Upper Kololo Terrace, Kampala, Uganda.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Firma eksportująca złoto (Jej szefowie to Rajendra Kumar Vaya i Hirendra M. Vaya). W 2010 roku aktywa należące do Machangi umieszczone na rachunku Emirates Gold zostały zamrożone przez Bank of Nova Scotia Mocatta (Zjednoczone Królestwo). Właściciele Machangi są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Firma Machanga kupowała złoto w drodze stałych kontaktów handlowych z handlowcami w DRK powiązaniymi ściśle z bojówkami. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Firma eksportująca złoto (Jej szefowie to Rajendra Kumar Vaya i Hirendra M. Vaya). W 2010 roku aktywa należące do Machangi umieszczone na rachunku Emirates Gold zostały zamrożone przez Bank of Nova Scotia Mocatta (Zjednoczone Królestwo). Poprzedni właściciel Machangi, Rajendra Kumar, i jego brat Vipul Kumar są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.

8. TOUS POUR LA PAIX ET LE DEVELOPPEMENT (organizacja pozarządowa)

(alias: TPD)

Adres: Goma, Kiwu Północne, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Goma, komitety w prowincjach: Kiwu Południowe, Kasai Zachodnie, Kasai Wschodnie oraz Maniema. Oficjalnie zawiesiła wszelkie działania w 2008 roku. W praktyce według stanu z czerwca 2011 r. biura TPD są otwarte i zajmują się sprawami związanymi z powrotem uchodźców wewnętrznych, inicjatywami społecznymi dotyczącymi pojednania, rozwiązywaniem sporów wokół gruntów itp. Przewodniczącym jest Eugene Serufuli, a wiceprzewodniczącą – Saverina Karomba. Do prominentnych członków należą radni prowincji Kiwu Północne: Robert Seninga i Bertin Kirivita.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Organizacji tej zarzuca się łamanie embarga na broń przez udzielanie wsparcia Kongijskiemu Zgromadzeniu na rzecz Demokracji – Goma (RCD–G), zwłaszcza w postaci zapewnienia na początku 2005 r. ciężarówek do przewozu broni i oddziałów oraz w postaci przewozu broni przeznaczonej do rozdzielania wśród części ludności w Masisi i Rutshuru w Kiwu Północnym. Goma, komitety w prowincjach: Kiwu Południowe, Kasai Zachodnie, Kasai Wschodnie oraz Maniema. Oficjalnie zawiesiła wszelkie działania w 2008 roku. W praktyce według stanu z czerwca 2011 r. biura TPD są otwarte i zajmują się sprawami związanymi z powrotem uchodźców wewnętrznych, inicjatywami społecznymi dotyczącymi pojednania, rozwiązywaniem sporów wokół gruntów itp. Przewodniczącym jest Eugene Serufuli, a wiceprzewodniczącą – Saverina Karomba. Do prominentnych członków należą radni prowincji Kiwu Północne: Robert Seninga i Bertin Kirivita.

9. UGANDA COMMERCIAL IMPEX (UCI) LTD

Adres: a) Plot 22, Kanjokya Street, Kamwokya, Kampala, Uganda (Tel. +256 41 533 578/9), b) PO BOX 22709, Kampala, Uganda.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Firma eksportująca złoto. (Jej szefowie to Jamnadas V. LODHIA – znany jako »Chuni«- oraz jego synowie: Kunal J. LODHIA i Jitendra J. LODHIA). W styczniu 2011 r. władze ugandyjskie powiadomiły komitet, że w wyniku zwolnienia dotyczącego jej zasobów finansowych, Emirates Gold spłaciła dług UCI wobec Crane Bank w Kampali, co doprowadziło do ostatecznego zamknięcia jej rachunków. Szefowie UCI są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Firma UCI kupowała złoto w drodze stałych kontaktów handlowych z handlowcami w DRK powiązanymi ściśle z bojówkami. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Firma eksportująca złoto. (Jej byli szefowie to J.V. LODHIA – znany jako »Chuni« oraz jego syn Kunal LODHIA). W styczniu 2011 r. władze ugandyjskie powiadomiły komitet, że w wyniku zwolnienia dotyczącego jej zasobów finansowych, Emirates Gold spłaciła dług UCI wobec Crane Bank w Kampali, co doprowadziło do ostatecznego zamknięcia jej rachunków. Poprzedni właściciel UCI, J.V. Lodhia, i jego syn Kunal Lodhia są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE RADY (UE) 2015/615**z dnia 20 kwietnia 2015 r.****w sprawie wykonania rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 560/2005 z dnia 12 kwietnia 2005 r. nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 11a ust. 5 i 6,

mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 12 kwietnia 2005 r. Rada przyjęła rozporządzenie (WE) nr 560/2005.
- (2) Rada dokonała przeglądu wykazu zawartego w załączniku IA do rozporządzenia (WE) nr 560/2005 zgodnie z art. 11a ust. 6 tego rozporządzenia.
- (3) Rada ustaliła, że środki ograniczające nałożone rozporządzeniem (WE) nr 560/2005 w odniesieniu do osób wymienionych w wykazie w załączniku IA należy dalej stosować w odniesieniu do pięciu osób umieszczonych w wykazie.
- (4) Sąd Unii Europejskiej wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r. w sprawie T-406/13 ⁽²⁾ stwierdził nieważność rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 479/2014 ⁽³⁾ wdrażającego rozporządzenie (WE) nr 560/2005 w zakresie, w jakim dotyczy Marcela Gossio. W konsekwencji tego stwierdzenia nieważności należy usunąć wpis dotyczący Marcela Gossio także z załącznika IA do rozporządzenia (WE) nr 560/2005.
- (5) W dniu 26 lutego 2015 r. Komitet Sankcji ustanowiony na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) 1572 (2004) dotyczącej Wybrzeża Kości Słoniowej skreślił jedną osobę z wykazu osób objętych środkami przewidzianymi w punktach 9 i 12 tej rezolucji. Wpis dotyczący tej osoby należy usunąć z załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 560/2005.
- (6) Ponadto Komitet Sankcji zaktualizował inne wpisy dotyczące osób objętych środkami przewidzianymi w punktach 9 i 12 rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1572 (2004).
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić wykaz osób objętych środkami ograniczającymi zamieszczony w załącznikach I i IA do rozporządzenia (WE) nr 560/2005,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 560/2005 zastępuje się tekstem zawartym w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

W załączniku IA do rozporządzenia (WE) nr 560/2005 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 95 z 14.4.2005, s. 1.⁽²⁾ Wyrok z dnia 14 stycznia 2015 r. w sprawie T-406/13, *Gossio/Rada*.⁽³⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 479/2014 z dnia 12 maja 2014 r. wdrażające rozporządzenie (WE) nr 560/2005 nakładające określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 138 z 13.5.2014, s. 3).

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) i w art. 5 ust. 1 lit. a)

1. Nazwisko: CHARLES BLÉ GOUDÉ

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 1.1.1972, Miejsce ur.: a) Guibéroua, Gagnoa, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, b) Niagbrahio/Guiberoua, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, c) Guiberoua, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: a) Génie de kpo, b) Gbapé Zadi, Niepotwierdzony pseudonim: Général, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: a) 04LE66241, wydany dnia 10.11.2005 w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 9.11.2008), b) AE/088 DH 12, wydany dnia 20.12.2002 w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 11.12.2005), c) 98LC39292, wydany w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 23.11.2003), Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: a) Yopougon Selmer, Bloc P 170, Abidjan, Côte d'Ivoire, b) c/o Hotel Ivoire, Abidjan, Côte d'Ivoire, c) Cocody (suburb), Abidjan, Côte d'Ivoire (adres podany w dokumencie podróży nr C2310421 wydanym przez Szwajcarię dnia 15.11.2005 i ważnym do dnia 31.12.2005), Data umieszczenia w wykazie: 7.2.2006.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: przywódca organizacji COJEP («Młodzi Patrioci»); wielokrotne publiczne oświadczenia popierające stosowanie przemocy wobec obiektów i personelu ONZ oraz wobec obcokrajowców; kierowanie aktami przemocy, których dopuszczała się milicja uliczna, oraz udział w takich aktach, w tym w pobiciach, zgwałceniach i egzekucjach pozasądowych; zastraszanie personelu ONZ, międzynarodowej grupy roboczej, przedstawicieli opozycji politycznej i niezależnej prasy; sabotaż międzynarodowych rozgłośni radiowych; zakłócanie działań międzynarodowej grupy roboczej, operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (UNOCI), sił francuskich i procesu pokojowego określonego w rezolucji 1643 (2005).

3. Nazwisko: EUGÈNE N'GORAN KOUADIO DJUÉ

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: a) 1.1.1966, b) 20.12.1969, Miejsce ur.: Republika Wybrzeża Kości Słoniowej Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: 04 LE 017521, wydany dnia 10.2.2005 (ważny do dnia 10.2.2008), Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 7.2.2006.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: przywódca organizacji *Union des Patriotes pour la Libération Totale de la Côte d'Ivoire* (UPLTCI); wielokrotne publiczne oświadczenia popierające stosowanie przemocy wobec obiektów i personelu ONZ oraz wobec obcokrajowców; kierowanie aktami przemocy, których dopuszczała się milicja uliczna, oraz udział w takich aktach, w tym w pobiciach, zgwałceniach i egzekucjach pozasądowych; zakłócanie działań międzynarodowej grupy roboczej, UNOCI, sił francuskich i procesu pokojowego określonego w rezolucji 1643 (2005).

4. Nazwisko: MARTIN KOUAKOU FOFIÉ

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 1.1.1968, Miejsce ur.: BOHI, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: nie dotyczy, Nr dowodu tożsamości: a) 2096927, wydany dnia 17.3.2005 w Burkina Faso, b) CNB N.076, wydany dnia 17.2.2003 w Burkina Faso (poświadczenie obywatelstwa Burkina Faso), c) 970860100249, wydany dnia 5.8.1997 w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 5.8.2007), Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 7.2.2006.

Inne informacje:

Imię i nazwisko ojca: Yao Koffi FOFIE. Imię i nazwisko matki: Ama Krouama KOSSONOU.

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: starszy kapral, dowódca Nowych Sił w okręgu Korhogo; siły pod jego dowództwem brały udział w werbowaniu dzieci-żołnierzy, uprowadzeniach, zmuszaniu do pracy, wykorzystywaniu seksualnym kobiet, niesłusznych aresztowaniach i egzekucjach pozasądowych, wbrew konwencji o prawach człowieka i międzynarodowemu prawu humanitarnemu; zakłócanie działań międzynarodowej grupy roboczej, UNOCI, sił francuskich i procesu pokojowego określonego w rezolucji 1643 (2005).

5. Nazwisko: LAURENT GBAGBO

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 31.5.1945, Miejsce ur.: Gagnoa, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: nie dotyczy, Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 30.3.2011.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: były prezydent Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej; blokowanie procesu pokojowego i pojednawczego, odrzucenie wyników wyborów prezydenckich.

6. Nazwisko: SIMONE GBAGBO

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 20.6.1949, Miejsce ur.: Moossou, Grand-Bassam, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatelka Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: nie dotyczy, Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 30.3.2011.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: przewodnicząca klubu parlamentarnego Frontu Ludowego Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (FPI); blokowanie procesu pokojowego i pojednawczego, publiczne podżeganie do nienawiści i przemocy.

8. Nazwisko: DÉsirÉ TAGRO

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 27.1.1959, Miejsce ur.: Issia, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: AE 065FH08, Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 30.3.2011.

Inne informacje:

Zmarł w dniu 12.4.2011 w Abidżanie.

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: sekretarz generalny w trakcie tak zwanej. »prezydencji« Laurenta Gbagba; udział w nielegalnym rządzie Laurenta Gbagba, blokowanie procesu pokojowego i pojednawczego, odrzucenie wyników wyborów prezydenckich, udział w brutalnym represjonowaniu ruchów ludowych.”.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku IA do rozporządzenia (WE) nr 560/2005 skreśla się wpis dotyczący następującej osoby:

Marcel GOSSIO.

ROZPORZĄDZENIE DELEGOWANE KOMISJI (UE) 2015/616**z dnia 13 lutego 2015 r.****zmieniające rozporządzenie delegowane (UE) nr 480/2014 odnośnie do zawartych w nim odniesień do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006⁽¹⁾, w szczególności jego art. 38 ust. 4 akapit trzeci, art. 68 ust. 1 akapit drugi i art. 125 ust. 8 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 480/2014⁽²⁾ przyjęte zostało przed przyjęciem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014⁽³⁾.
- (2) W następstwie przyjęcia rozporządzenia (UE) nr 508/2014 trzy tymczasowe odniesienia w rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 480/2014 do przyszłego unijnego aktu prawnego w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego („EFMR”) należy zastąpić odniesieniami do odpowiednich przepisów rozporządzenia (UE) nr 508/2014. Pierwsze odniesienie w art. 6 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 480/2014 tyczy się przepisów szczególnych dotyczących roli, zakresu odpowiedzialności i obowiązków podmiotów wdrażających instrumenty finansowe. Drugie odniesienie w art. 20 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 480/2014 dotyczy rodzajów operacji lub projektów będących częścią operacji, które mogłyby skorzystać z obliczania kosztów pośrednich, stosując stawkę ryczałtową ustanowioną zgodnie z art. 29 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1290/2013⁽⁴⁾. Trzecie odniesienie w art. 21 rozporządzenia delegowanego (UE) nr 480/2014 dotyczy rodzajów operacji lub projektów będących częścią operacji, które mogłyby skorzystać z obliczania kosztów pośrednich, stosując stawkę ryczałtową ustanowioną zgodnie z art. 124 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽⁵⁾.
- (3) Jako że przepisy dotyczące partnerstw publiczno-prywatnych ustanowione w rozporządzeniu (UE) nr 1303/2013 mają również zastosowanie do EFMR, konieczna jest zmiana załącznika III do rozporządzenia delegowanego (UE) nr 480/2014, tak aby w odniesieniu do EFMR istotna informacja, czy dana operacja realizowana jest w ramach struktur partnerstwa publiczno-prywatnego, była również przechowywana w formie skomputeryzowanej w ramach systemu monitorowania.
- (4) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie delegowane (UE) nr 480/2014,

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320.

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 480/2014 z dnia 3 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego (Dz.U. L 138 z 13.5.2014, s. 5).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 (Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1290/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. ustanawiające zasady uczestnictwa i upowszechniania dla programu „Horyzont 2020” – programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1906/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 81).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu delegowanym (UE) nr 480/2014 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 6 ust. 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) ostateczni odbiorcy byli informowani, że finansowanie pochodzi z programów współfinansowanych z EFSI, zgodnie z wymogami ustanowionymi

(i) w art. 115 rozporządzenia (UE) nr 1303/2013 dla EFRR, EFS i Funduszu Spójności;

(ii) w art. 66 ust. 1 lit. c) ppkt (i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 (*) dla EFRROW;

(iii) w art. 97 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 (**) dla EFMR;

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1305/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) i uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 487).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 508/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenia Rady (WE) nr 2328/2003, (WE) nr 861/2006, (WE) nr 1198/2006 i (WE) nr 791/2007 oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1255/2011 (Dz.U. L 149 z 20.5.2014, s. 1).; ”

2) art. 20 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) operacji otrzymujących wsparcie z EFMR i zaprogramowanych zgodnie z art. 26, 28, 39 lub 47 rozporządzenia (UE) nr 508/2014.”;

3) art. 21 lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) operacji otrzymującej wsparcie z EFMR i zaprogramowanej zgodnie z art. 38, 40 ust. 1, 41 ust. 1, 44 ust. 6, 48 ust. 1 lit. e), i), j) lub k) lub art. 80 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 508/2014.”;

4) w załączniku III w polu danych nr 17 „Informacja, czy operacja jest realizowana w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego”, w prawej kolumnie „Fundusze, w przypadku których dane nie są wymagane” skreśla się tekst w brzmieniu:

„Nie stosuje się do EFMR”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 13 lutego 2015 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/617**z dnia 20 kwietnia 2015 r.****zmieniające po raz 230. rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 881/2002 z dnia 27 maja 2002 r. wprowadzające niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom związanym z siecią Al-Kaida⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 1 lit. a) i art. 7a ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 zawiera wykaz osób, grup i podmiotów, których fundusze oraz zasoby gospodarcze podlegają zamrożeniu na mocy tego rozporządzenia.
- (2) Dnia 10 kwietnia 2015 r. Komitet ds. Sankcji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych zatwierdził decyzję o dodaniu dwóch osób do prowadzonego przez Komitet ds. Sankcji Wobec Sieci Al-Kaida wykazu osób, grup i podmiotów, w odniesieniu do których należy stosować zamrożenie funduszy i zasobów gospodarczych.
- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002.
- (4) W celu zapewnienia skuteczności środków przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu powinno ono wejść w życie w trybie natychmiastowym,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Szef Służby ds. Instrumentów Polityki Zagranicznej

⁽¹⁾ Dz.U. L 139 z 29.5.2002, s. 9.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 881/2002 w tytule „Osoby fizyczne” dodaje się wpisy w brzmieniu:

- a) „Ali Ben Taher Ben Faleh **Ouni Harzi** (alias: Abou Zoubair). Data urodzenia: 9.3.1986. Miejsce urodzenia: Arjana, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Nr paszportu: W342058 (paszport tunezyjski, wydany 14.3.2011, ważny do 13.3.2016). Krajowy numer identyfikacyjny: 08705184 (numer tunezyjskiego krajowego dowodu tożsamości, wydanego 24.2.2011). Adres: a) 18 Mediterranean Street, Arjana, Tunezja; b) Syryjska Republika Arabska (stan na marzec 2015 r.); c) Irak (możliwe inne miejsce pobytu – stan na marzec 2015 r.); d) Libia (poprzednie miejsce pobytu). Inne informacje: a) wygląd: kolor oczu: brązowy; wzrost: 171 cm; b) zdjęcie dostępne do opublikowania w specjalnym ogłoszeniu Rady Bezpieczeństwa ONZ i Interpolu; c) imię i nazwisko ojca: Taher Ouni Harzi; imię i nazwisko matki: Borkana Bedairia. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 10.4.2015”;
- b) „Tarak Ben Taher Ben Faleh **Ouni Harzi** (alias: Abou Omar Al Tounisi). Data urodzenia: 3.5.1982. Miejsce urodzenia: Tunis, Tunezja. Obywatelstwo: tunezyjskie. Nr paszportu: Z050399 (paszport tunezyjski, wydany 9.12.2003, stracił ważność 8.12.2008). Krajowy numer identyfikacyjny: 04711809 (numer tunezyjskiego krajowego dowodu tożsamości, wydanego 13.11.2003). Adres: a) 18 Mediterranean Street, Arjana, Tunezja; b) Syryjska Republika Arabska (stan na marzec 2015 r.); c) Irak (możliwe inne miejsce pobytu – stan na marzec 2015 r.); d) Libia (poprzednie miejsce pobytu). Inne informacje: a) wygląd: kolor oczu: brązowy; wzrost: 172 cm; b) zdjęcie dostępne do opublikowania w specjalnym ogłoszeniu Rady Bezpieczeństwa ONZ i Interpolu; c) imię i nazwisko ojca: Taher Ouni Harzi; imię i nazwisko matki: Borkana Bedairia. Data wyznaczenia, o której mowa w art. 2a ust. 4 lit. b): 10.4.2015”.
-

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/618**z dnia 20 kwietnia 2015 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.

⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	93,9
	SN	185,4
	TN	464,3
	TR	120,5
	ZZ	216,0
0707 00 05	AL	92,7
	MA	176,1
	TR	134,7
0709 93 10	ZZ	134,5
	MA	95,3
	TR	145,6
0805 10 20	ZZ	120,5
	EG	47,6
	IL	73,1
0805 50 10	MA	50,1
	TN	55,5
	TR	70,3
	ZZ	59,3
	MA	57,3
0805 10 80	ZZ	57,3
	MA	57,3
0808 10 80	AR	188,7
	BR	101,1
	CL	111,8
	CN	107,2
	MK	30,8
	NZ	133,2
	US	247,4
	ZA	264,2
	ZZ	148,1
	AR	102,0
0808 30 90	CL	134,4
	CN	116,0
	ZA	116,0
	ZZ	117,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2015/619**z dnia 20 kwietnia 2015 r.**

ustalające współczynnik przydziału, jaki należy stosować do ilości objętych wnioskami o wydanie pozwolenia na przywóz i wnioskami o przyznanie uprawnień do przywozu złożonymi od dnia 1 do dnia 7 kwietnia 2015 r. oraz określające ilości, jakie należy dodać do ilości ustalonych na podokres od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2015 r. w ramach kontyngentów taryfowych otwartych rozporządzeniem (WE) nr 616/2007 w sektorze mięsa drobiowego

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 188,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 616/2007 ⁽²⁾ otwarto roczne kontyngenty taryfowe na przywóz produktów sektora mięsa drobiowego pochodzących z Brazylii, Tajlandii i pozostałych państw trzecich.
- (2) Ilości objęte wnioskami o wydanie pozwolenia na przywóz złożonymi od dnia 1 do dnia 7 kwietnia 2015 r. w odniesieniu do podokresu od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2015 r. oraz w odniesieniu do okresu od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. dotyczą, w przypadku niektórych kontyngentów, ilości większych niż ilości dostępne. Należy zatem określić, na jakie ilości mogą zostać wydane pozwolenia na przywóz, poprzez ustalenie współczynnika przydziału, jaki należy zastosować do ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski, obliczonego zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1301/2006 ⁽³⁾.
- (3) Ilości objęte wnioskami o przyznanie uprawnień do przywozu złożonymi od dnia 1 do dnia 7 kwietnia 2015 r. w odniesieniu do podokresu od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2015 r. oraz w odniesieniu do okresu od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. dotyczą, w przypadku niektórych kontyngentów, ilości większych niż ilości dostępne. Należy zatem określić, na jakie ilości można przyznać uprawnienia do przywozu, poprzez ustalenie współczynnika przydziału, jaki należy zastosować do ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski, obliczonego zgodnie z art. 6 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1301/2006 w związku z art. 7 ust. 2 wymienionego rozporządzenia.
- (4) Ilości objęte wnioskami o wydanie pozwolenia na przywóz złożonymi od dnia 1 do dnia 7 kwietnia 2015 r. w odniesieniu do podokresu od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2015 r. dotyczą, w przypadku niektórych kontyngentów, ilości mniejszych niż ilości dostępne. Należy zatem określić ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków i dodać je do ilości ustalonych dla następnego podokresu obowiązywania kontyngentu.
- (5) W celu zapewnienia skuteczności przedmiotowego środka niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Do ilości objętych wnioskami o wydanie pozwolenia na przywóz złożonymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 616/2007 w odniesieniu do podokresu od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2015 r. oraz w odniesieniu do okresu od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. stosuje się współczynnik przydziału podany w części A załącznika do niniejszego rozporządzenia.
2. Ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków o wydanie pozwolenia na przywóz na podstawie rozporządzenia (WE) nr 616/2007 i które mają być dodane do ilości na podokres od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2015 r., podano w części A załącznika do niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 616/2007 z dnia 4 czerwca 2007 r. otwierające i ustalające zarządzanie wspólnotowymi kontyngentami taryfowymi na mięso drobiowe pochodzące z Brazylii, Tajlandii i pozostałych państw trzecich (Dz.U. L 142 z 5.6.2007, s. 3).⁽³⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz (Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13).

Artykuł 2

Do ilości objętych wnioskami o przyznanie uprawnień do przywozu złożonymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 616/2007 w odniesieniu do podokresu od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2015 r. oraz w odniesieniu okresu od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. stosuje się współczynnik przydziału podany w części B załącznika do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,
Jerzy PLEWA
Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich

ZAŁĄCZNIK

CZĘŚĆ A

Numer grupy	Nr porządkowy	Współczynnik przydziału — wnioski złożone w odniesieniu do podokresu od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2015 r. (%)	Ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków i które mają być dodane do ilości dostępnych dla podokresu od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2015 r. (w kg)
1	09.4211	0,390777	—
2	09.4212	0,827595	—
4A	09.4214	0,489236	—
	09.4251	0,594809	—
	09.4252	—	4 251 500
6A	09.4216	0,401123	—
	09.4260	0,569476	—
7	09.4217	—	9 086 000
8	09.4218	—	3 478 800

Numer grupy	Nr porządkowy	Współczynnik przydziału — wnioski złożone w odniesieniu do okresu od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. (%)
3	09.4213	3,703703
4B	09.4253	—
6B	09.4261	—
	09.4262	—
	09.4263	0,046334
	09.4264	—
	09.4265	—

CZĘŚĆ B

Numer grupy	Nr porządkowy	Współczynnik przydziału — wnioski złożone w odniesieniu do podokresu od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2015 r. (%)	Ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków i które mają być dodane do ilości dostępnych dla podokresu od dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2015 r. (w kg)
5A	09.4215	0,607855	—
	09.4254	3,655034	—
	09.4255	3,558718	—
	09.4256	53,394858	—

Numer grupy	Nr porządkowy	Współczynnik przydziału — wnioski złożone w odniesieniu do okresu od dnia 1 lipca 2015 r. do dnia 30 czerwca 2016 r. (%)
5B	09.4257	10
	09.4258	—
	09.4259	—

DECYZJE

DECYZJA RADY (WPZiB) 2015/620

z dnia 20 kwietnia 2015 r.

zmieniająca decyzję 2010/788/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 20 grudnia 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/788/WPZiB ⁽¹⁾.
- (2) W dniu 29 stycznia 2015 r. Rada Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych przyjęła rezolucję nr 2198 (2015) w sprawie Demokratycznej Republiki Konga (DRK). Rezolucja ta przewiduje wprowadzenie pewnych zmian w kryteriach wskazywania osób i podmiotów, które należy objąć ograniczeniami w zakresie podróżowania i zamrożeniem środków finansowych, zgodnie z postanowieniami rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1807 (2008).
- (3) W dniu 5 lutego 2015 r. komitet Rady Bezpieczeństwa, ustanowiony zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1533 (2004) w sprawie Demokratycznej Republiki Konga, wydał zaktualizowany wykaz osób i podmiotów objętych środkami ograniczającymi.
- (4) Konieczne jest podjęcie działań przez Unię w celu wdrożenia tych zmian,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2010/788/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 2 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) dostarczania, sprzedaży lub transferu uzbrojenia i podobnego sprzętu lub zapewniania pomocy technicznej, finansowania, świadczenia usług pośrednictwa i innych usług związanych z uzbrojeniem i podobnym sprzętem, mających wyłącznie stanowić wsparcie misji stabilizacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO) lub przeznaczonych do wykorzystania przez tę misję;”

2) art. 3 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 3

Środki ograniczające przewidziane w art. 4 ust. 1 i art. 5 ust. 1 i 2 nakładają się na następujące osoby oraz podmioty wskazane przez Komitet Sankcji w związku z udziałem w czynach zagrażających pokojowi, stabilności lub bezpieczeństwu w DRK lub w związku ze wspieraniem takich działań. Czyny takie obejmują:

- a) naruszenia embarga na broń i podobne środki, o których mowa w art. 1;
- b) działania politycznych i wojskowych przywódców zagranicznych ugrupowań zbrojnych w DRK utrudniających rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie uczestników walk, którzy należeli do tych ugrupowań;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2010/788/WPZiB z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie środków ograniczających wobec Demokratycznej Republiki Konga i uchyleneń wspólnego stanowiska 2008/369/WPZiB (Dz.U. L 336 z 21.12.2010, s. 30).

- c) działania politycznych i wojskowych przywódców bojówek kongijskich, w tym także tych otrzymujących wsparcie spoza DRK, utrudniających członkom tych bojówek rozbrojenie, demobilizację i reintegrację;
- d) rekrutowanie lub wykorzystywanie dzieci w konfliktach zbrojnych w DRK, z naruszeniem mającego zastosowanie prawa międzynarodowego;
- e) udział w planowaniu działań skierowanych przeciwko dzieciom lub kobietom w konfliktach zbrojnych, w kierowaniu tymi działaniami lub uczestnictwo w nich, w tym w zabijaniu i okaleczaniu, gwałtach i innej przemocy seksualnej, uprowadzaniu, przymusowych wysiedleniach i atakach na szkoły i szpitale;
- f) utrudnianie dostępu do pomocy humanitarnej lub dystrybucji tej pomocy w DRK;
- g) wspieranie osób lub podmiotów, w tym ugrupowań zbrojnych, prowadzących działania destabilizujące w DRK poprzez nielegalny handel zasobami naturalnymi, w tym złotem lub dziką fauną i florą, jak również produktami z dzikiej fauny i flory;
- h) działania w imieniu lub pod kierunkiem wskazanej osoby lub podmiotu bądź w imieniu lub pod kierunkiem podmiotu będącego własnością wskazanej osoby bądź kontrolowanego przez wskazaną osobę lub podmiot;
- i) planowanie lub finansowanie ataków na pracowników misji pokojowej MONUSCO, kierowanie takimi atakami lub uczestniczenie w nich;
- j) zapewnianie pomocy finansowej, materialnej lub technologicznej bądź towarów lub usług wskazanej osobie lub wskazanemu podmiotowi.

Wykaz odpowiednich osób i podmiotów znajduje się w załączniku.”.

Artykuł 2

Załącznik do decyzji 2010/788/WPZiB niniejszym zastępuje się tekstem zawartym w załączniku do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK

a) Wykaz osób, o których mowa w art. 3, 4 i 5

1. Eric BADEGE

Data urodzenia: 1971 r.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Zgodnie ze sporządzonym przez grupę ekspertów ds. Demokratycznej Republiki Konga sprawozdaniem końcowym z dnia 15 listopada 2012 r., »... ppłk Eric Badege stał się główną postacią Ruchu M23 w Masisi i dowodził wspólnymi operacjami ...« wraz z innym przywódcą wojskowym. Ponadto »szereg skoordynowanych ataków przeprowadzonych w sierpniu [2012 r.] przez ppłk. Badege ... pozwolił M23 zdestabilizować znaczną część terytorium Masisi«. Według dawnych uczestników walk ppłk Badege ..., organizując ataki, wykonywał rozkazy płk. Makengi«. Jako dowódca wojskowy M23 Eric Badege jest odpowiedzialny za poważne naruszenia wiążące się z działaniami skierowanymi przeciwko dzieciom lub kobietom w konfliktach zbrojnych. Według sprawozdania grupy ekspertów z listopada 2012 r. odnotowano kilka poważnych incydentów – zabójstw bez rozróżnienia, których ofiarą padła ludność cywilna, w tym kobiety i dzieci. Od maja 2012 r. Raia Mutomboki zabiła, pod dowództwem M23, setki cywilów w serii skoordynowanych ataków. W sierpniu Eric Badege przeprowadził wspólne ataki, w ramach których doszło do zabójstw bez rozróżnienia, których ofiarą padła ludność cywilna. W sprawozdaniu grupy ekspertów z listopada stwierdzono, że ataki te zostały zorganizowane wspólnie przez Badege i płk. Makomę Semivumbi Jacques'a. Zgodnie ze sprawozdaniem grupy ekspertów lokalni przywódcy z terytorium Masisi stwierdzili, że Eric Badege dowodził atakami Raia Mutomboki przeprowadzanymi na miejsacu.

Zgodnie z artykułem Radio Okapi z dnia 28 lipca 2012 r. »administrator Masisi ogłosił w tę sobotę, 28 lipca, ucieczkę przywódcy 2. batalionu 410. pułku FARDC stacjonującego w Nyabiondo, około trzydziestu kilometrów na północny zachód od miasta Goma w Kiwu Północnym. Według niego płk Eric Badege wraz z ponad setką żołnierzy skierował się w piątek do Rubaya, 80 km na północ od Nabiondo. Kilka źródeł potwierdziło tę informację.« Według artykułu BBC z dnia 23 listopada 2012 r. M23 powstało, gdy dawni członkowie ugrupowania CNDP, które zostało włączone do FARDC, zaczęli protestować przeciwko złym warunkom i niskim płacom, a także przeciwko niepełnemu wdrożeniu postanowień porozumienia pokojowego z dnia 23 marca 2009 r., które zostało zawarte między CNDP i DRK i doprowadziło do włączenia CNDP do FARDC. Według sprawozdania IPIS z listopada 2012 r. M23 zaangażowało się w aktywne działania wojskowe w celu objęcia kontroli nad terytoriami we wschodniej części DRK. 24 i 25 lipca 2012 r. M23 i FARDC stoczyły walki o kontrolę nad kilkoma miastami i wioskami we wschodniej części DRK; 26 lipca 2012 r. M23 zaatakowało FARDC w miejscowości Rumangabo; 17 listopada 2012 r. M23 wyparło FARDC z miejscowości Kibumba; 20 listopada 2012 r. M23 przejęło kontrolę nad miastem Goma. Według sprawozdania grupy ekspertów z listopada 2012 r. kilku wywodzących się z M23 dawnych bojowników twierdzi, że przywódcy M23 zamordowali dziesiątki dzieci, które – po wcieleniu do M23 jako dzieci-żołnierze – usiłowały uciec. Zgodnie ze sporządzonym przez organizację Human Rights Watch sprawozdaniem z dnia 11 września 2012 r. pewien osiemnastoletni Rwandyjczyk, który uciekł po przymusowej rekrutacji w Rwandzie, powiedział Human Rights Watch, że był świadkiem egzekucji członka swojego oddziału M23 – szesnastoletniego chłopca, który usiłował uciec w czerwcu. Chłopiec został pojmany i na oczach innych rekrutów pobity na śmierć przez bojowników M23.

Dowódca M23, który zlecił jego zabójstwo, wyjaśnił jakoby innym rekrutom, że chłopiec został zabity, ponieważ »[on] chciał od nas odejść«. Jak wynika ze sprawozdania, świadkowie twierdzili, że podczas prób ucieczki zamordowano co najmniej 33 nowych rekrutów i innych bojowników M23. Niektórzy z nich zostali związani i zastrzeleni na oczach innych rekrutów w ramach przestrogi. Jeden z młodych rekrutów powiedział Human Rights Watch: »[kiedy] byliśmy w M23, mówili nam [że mamy wybór] i że możemy zostać z nimi albo umrzeć. Wielu ludzi usiłowało uciec. Tych, których odnaleziono, natychmiast zabijano«.

2. Frank Kakolele BWAMBALE

(pseudonim: a) Frank Kakorere, b) Frank Kakorere Bwambale, c) Aigle Blanc)

Funkcja: Generał FARDC.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Opuścił CNDP w styczniu 2008 r. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w Kinszasie. Od 2010 r. Kakolele bierze udział w działaniach prowadzonych najprawdopodobniej z ramienia rządu DRK w ramach Programu stabilizacji i odbudowy obszarów pokonfliktowych (STAREC), w tym w misjach STAREC w Gomie i Beni w marcu 2011 r. Władze DRK aresztowały go w grudniu 2013 r. w Beni, prowincja Kiwu Północne, za rzekome blokowanie procesu DDR.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Były przywódca Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Ruchu Wyzwolenia (RCD-ML) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami RCD-ML – jednej ze zbrojnych grup i bojówek, o których mowa w ust. 20 rezolucji 1493 (2003), zamieszanej w handel bronią naruszający embargo. Generał Sił Zbrojnych Demokratycznej Republiki Konga (FARDC), bez przydziału służbowego według stanu z czerwca 2011 r. Opuścił CNDP w styczniu 2008 r. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w Kinszasie. Od 2010 r. Kakolele bierze udział w działaniach prowadzonych najprawdopodobniej z ramienia rządu DRK w ramach Programu stabilizacji i odbudowy obszarów pokonfliktowych (STAREC), w tym w misjach STAREC w Gomie i Beni w marcu 2011 r.

3. Gaston IYAMUREMYE

(pseudonim: a) Byiringiro Victor Rumuli, b) Victor Rumuri, c) Michel Byiringiro, d) Rumuli)

Funkcja: a) przywódca FDLR, b) drugi wiceprzewodniczący FDLR–FOCA.

Adres: Według stanu z grudnia 2014 r. przebywa głównie w prowincji Kiwu Północne.

Data urodzenia: 1948 r.

Miejsce urodzenia: a) Dystrykt Musanze, Prowincja Północna, Rwanda, b) Ruhengeri, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r.

Inne informacje: Generał brygady.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Wiele źródeł – w tym grupa ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ – podaje, że Gaston Iyamuremye jest drugim wiceprzewodniczącym FDLR, uznawanym za jednego z głównych członków wojskowego i politycznego kierownictwa FDLR. Gaston Iyamuremye prowadził także do grudnia 2009 r. biuro Ignace’a Murwanashyakiiego (przewodniczącego FDLR) w Kibua, DRK. Przywódca FDLR i drugi wiceprzewodniczący FDLR–FOCA. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa głównie w Kalonge, w prowincji Kiwu Północne.

4. Innocent KAINA

(pseudonim: a) Colonel Innocent Kaina (pułkownik Innocent Kaina), b) India Queen).

Miejsce urodzenia: Bunagana, terytorium Rutshuru, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 30 listopada 2012 r.

Inne informacje: Przebywa w Rwandzie według stanu z końca 2014 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Innocent Kaina jest obecnie dowódcą sektorowym Ruchu 23 Marca (M23). Popenił poważne naruszenia praw człowieka i prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny. W lipcu 2007 r. garnizonowy trybunał wojskowy w Kinszasie orzekł, że Innocent Kaina winny jest zbrodni przeciw ludzkości popełnionych w dystrykcie Ituri między majem 2003 r. a grudniem 2005 r. Został uwolniony w 2009 r. w ramach porozumienia pokojowego między rządem kongijskim a CNDP. Działając w FARDC, w 2009 r. dokonywał egzekucji, uprowadzeń i okaleczeń na terytorium Masisi. Jako dowódca działający pod rozkazami generała Ntagandy doprowadził do buntu byłej jednostki CNDP na terytorium Rutshuru w kwietniu 2012 r. Zagwarantował bezpieczeństwo buntownikom poza Masisi. Między majem a sierpniem 2012 r. nadzorował rekrutację i szkolenie ponad 150 dzieci na potrzeby rebelii M23; zastrzelił chłopców, którzy próbowali uciec. W lipcu 2012 r. podróżował do Berundy i Degho, prowadząc działalność mobilizacyjną i rekrutacyjną dla M23.

5. Jérôme KAKWAVU BUKANDE

(pseudonim: a) Jérôme Kakwavu, b) Commandant Jérôme (komendant Jérôme))

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w więzieniu Makala w Kinszasie. Według na dzień 25 marca 2011 r. przed Najwyższym Sądem Wojskowym w Kinszasie rozpoczął się proces przeciwko Jérôme'owi Kakwavu dotyczący zbrodni wojennych. W listopadzie 2014 r. skazany przez sąd wojskowy DRK na dziesięć lat więzienia za gwałt, zabójstwo i tortury.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Były przewodniczący Unii Kongijczyków na rzecz Demokracji/Sił Zbrojnych Narodu Kongijskiego (UCD/FAPC). Nielegalne posterunki graniczne między Ugandą a DRK, będące najważniejszym szlakiem przepływu broni, znajdują się pod kontrolą FAPC. Jako przewodniczący FAPC miał wpływ na ich politykę oraz dowodził siłami FAPC i kontrolował ich działania; siły te brały udział w nielegalnym handlu bronią, a zatem naruszały embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w 2002 r. Jeden z pięciu wysokich rangą oficerów FARDC, których oskarżono o poważne przestępstwa związane z przemocą seksualną; podczas swojej wizyty w 2009 r. przedstawiciele Rady Bezpieczeństwa zwrócili uwagę rządu na sprawę tych oficerów. W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. Według stanu z czerwca 2011 r. przebywa w więzieniu Makala w Kinszasie. W dniu 25 marca 2011 r. przed Najwyższym Sądem Wojskowym w Kinszasie rozpoczął się proces przeciwko Jérôme'owi Kakwavu dotyczący zbrodni wojennych.

6. Germain KATANGA

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. 18 października 2007 r. przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. W maju 2014 r. skazany przez Międzynarodowy Trybunał Karny na 12 lat więzienia za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości. Obecnie przebywa w więzieniu w Niderlandach.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca FRPI. Udział w transferach broni z naruszeniem embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w latach 2002–2003. W grudniu 2004 r. mianowany generałem FARDC. 18 października 2007 r. przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. Jego proces rozpoczął się w listopadzie 2009 r.

7. Thomas LUBANGA

Miejsce urodzenia: Ituri, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Aresztowany w Kinszasie w marcu 2005 r. za udział w łamaniu praw człowieka przez Unię Kongijskich Patriotów/Frakcję Lubangi (UPC/L). 17 marca 2006 r. przekazany Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. W marcu 2012 r. skazany przez Międzynarodowy Trybunał Karny na 14 lat więzienia. 1 grudnia 2014 r. sędziowie apelacyjni MTK podtrzymali wyrok skazujący i wymiar kary dla Lubangi. Obecnie przebywa w więzieniu w Niderlandach.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca UPC/L, jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003), zamieszanej w handel bronią naruszający embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w latach 2002–2003. Aresztowany w Kinszasie w marcu 2005 r. za udział w łamaniu praw człowieka przez Unię Kongijskich Patriotów/Frakcję Lubangi (UPC/L). 17 marca 2006 r. przekazany przez władze kongijskie Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu. Jego proces rozpoczął się w styczniu 2009 r. i ma się zakończyć w roku 2011. Skazany w marcu 2012 r. przez Międzynarodowy Trybunał Karny na 14 lat więzienia. Odwołał się od wyroku sądu.

8. Sultani MAKENGA

(pseudonim: a) Makenga, Colonel Sultani (pułkownik Sultani), b) Makenga, Emmanuel Sultani)

Data urodzenia: 25 grudnia 1973 r.

Miejsce urodzenia: Rutshuru, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 13 listopada 2012 r.

Inne informacje: Dowódca wojskowy Ruchu 23 Marca (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w Ugandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Sultani Makenga jest dowódcą wojskowym Ruchu 23 Marca (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga (DRK). Jako dowódca M23 (znanego również jako Kongijska Armia Rewolucyjna) Sultani Makenga dopuścił się poważnych naruszeń prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny, między innymi dopuszczał się działań skierowanych przeciwko kobietom i dzieciom w konfliktach zbrojnych, w tym zabijania i okaleczania, przemoc seksualnej, uprowadzania i przymusowych wysiedleń. Odpowiada również za naruszenia prawa międzynarodowego związane z działaniami M23 polegającymi na rekrutacji i wykorzystywaniu dzieci w konflikcie zbrojnym w DRK. M23 dowodzone przez Sultaniego Makengę popełniło poważne zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK. Według zeznań i doniesień bojownicy działający pod rozkazami Sultaniego Makengi na całym terytorium Rutshuru gwałcili kobiety i dzieci, w tym niektóre zaledwie ośmioletnie; działania te były prowadzone w ramach polityki umocnienia kontroli nad terytorium Rutshuru. M23 dowodzone przez Makengę prowadziło szeroko zakrojone kampanie przymusowego rekrutowania dzieci w DRK i w tym regionie, jak również zabiło, okaleczyło i raniło bardzo dużo dzieci. Wiele z przymusowo rekrutowanych dzieci miało mniej niż 15 lat. Sultani Makenga był również podobno odbiorcą broni i materiałów pokrewnych, co było naruszeniem środków podjętych przez DRK w celu wdrożenia embarga na broń, w tym rozporządzeń krajowych dotyczących importowania i posiadania broni i materiałów pokrewnych. Działania Makengi jako dowódcy M23 obejmują poważne naruszenia prawa międzynarodowego i zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK; działania te pogorszyły sytuację w regionie w związku z brakiem bezpieczeństwa, wysiedleniami i konfliktem. Dowódca wojskowy Ruchu 23 Marca (M23) działającego w Demokratycznej Republice Konga.

9. Khawa Panga MANDRO

(pseudonim: a) Kawa Panga, b) Kawa Panga Mandro, c) Kawa Mandro, d) Yves Andoul Karim, e) Yves Khawa Panga Mandro, f) Mandro Panga Kahwa, g) »Chief Kahwa«, h) »Kawa«)

Data urodzenia: 20 sierpnia 1973 r.

Miejsce urodzenia: Bunia, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: W kwietniu 2005 r. osadzony w więzieniu w miejscowości Bunia za sabotowanie procesu pokojowego w Ituri. Aresztowany przez władze kongijskie w październiku 2005 r., uniewinniony przez Sąd Apelacyjny w Kisangani, następnie przekazany organom wymiaru sprawiedliwości w Kinszasie w związku z nowymi zarzutami dotyczącymi zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych, zabójstwa, napadu z bronią w rękę i naruszenia nietykalności cielesnej. W sierpniu 2014 r. sąd wojskowy DRK w Kisangani skazał go na dziewięć lat więzienia za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości oraz nakazał mu zapłacić ok. 85 000 USD na rzecz ofiar jego czynów.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Były przywódca Partii Jedności i Ocalenia Integralności Konga (PUSIC) – jednej ze zbrojnych grup i bojówek, o których mowa w ust. 20 rezolucji 1493 (2003), zamieszanych w handel bronią naruszający embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w latach 2001–2002. W kwietniu 2005 r. osadzony w więzieniu w miejscowości Bunia za sabotowanie procesu pokojowego w Ituri. Aresztowany przez władze kongijskie w październiku 2005 r., uniewinniony przez Sąd Apelacyjny w Kisangani, następnie przekazany organom wymiaru sprawiedliwości w Kinszasie w związku z nowymi zarzutami dotyczącymi zbrodni przeciwko ludzkości, zbrodni wojennych, zabójstwa, napadu z bronią w rękę i naruszenia nietykalności cielesnej. Według stanu z czerwca 2011 r. osadzony w centralnym więzieniu Makala w Kinszasie.

10. Callixte MBARUSHIMANA

Data urodzenia: 24 lipca 1963 r.

Miejsce urodzenia: Ndu/Ruhengeri, Prowincja Północna, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Aresztowany w Paryżu 3 października 2010 r. na mocy wydanego przez Międzynarodowy Trybunał Karny nakazu aresztowania za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) w prowincjach Kiwu w 2009 r. i przewieziony do Hagi 25 stycznia 2011 r.; pod koniec 2011 r. został zwolniony przez MTK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Sekretarz wykonawczy Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) i zastępca głównodowodzącego w naczelnym dowództwie tych sił do momentu swojego aresztowania. Przywódca polityczny i wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Aresztowany w Paryżu 3 października 2010 r. na mocy wydanego przez Międzynarodowy Trybunał Karny nakazu aresztowania za zbrodnie wojenne i zbrodnie przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) w prowincjach Kiwu w 2009 r. i przewieziony do Hagi 25 stycznia 2011 r.

11. Iruta Douglas MPAMO

(pseudonim: a) Doulas Iruta Mpamo, b) Mpano)

Adres: Gisenyi, Rwanda (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 28 grudnia 1965 r., b) 29 grudnia 1965 r.

Miejsce urodzenia: a) Bashali, Masisi, DRK, b) Goma, DRK, c) Uvira, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Nie wiadomo, czym się zajmuje od czasu katastrofy dwóch samolotów będących w gestii Great Lakes Business Company (GLBC).

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Właściciel i dyrektor Compagnie Aérienne des Grands Lacs oraz Great Lakes Business Company, których samoloty były wykorzystywane do udzielania pomocy grupom zbrojnym i bojówkom, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003). Odpowiedzialny także za fałszowanie informacji na temat lotów i ładunków, prawdopodobnie w celu umożliwienia łamania embarga na broń. Nie wiadomo, czym się zajmuje od czasu katastrofy dwóch samolotów będących w gestii Great Lakes Business Company (GLBC).

12. Sylvestre MUDACUMURA

(pseudonim: a) Mupenzi Bernard, b) General Major Mupenzi (generał dywizji Mupenzii), c) General Mudacumura (generał Mudacumura), d) Radja)

Adres: Kompleks leśny Kikoma w pobliżu Bogoyi, Walikale, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Dowódca wojskowy FDLR–FOCA, również pierwszy wiceprzewodniczący ds. politycznych i szef naczelnego dowództwa FOCA; łączy tym samym ogólne dowództwo wojskowe i polityczne od czasu aresztowań przywódców FDLR w Europie. Według stanu z 2014 r. przebywa siedzibie głównej FDLR w Nganga, Kiwu Północne.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Dowódca Demokratycznych Sił Wyzwolenia Rwandy (FDLR) mający wpływ na politykę oraz kontrolujący działania i dowodzący siłami FDLR – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); FDLR jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. Sylvestre Mudacumura (lub jego personel) utrzymywał łączność telefoniczną z przywódcą FDLR, Ignace'em Murwanashyą, przebywającym w Niemczech, w tym także podczas rzezi w Busurungi w maju 2009 r., oraz z dowódcą wojskowym majorem Guillaumem podczas operacji Umoja Wetu i Kimia II w 2009 r. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za 27 przypadków rekrutowania i wykorzystywania dzieci przez oddziały podlegające jego dowództwu, w Kiwu Północnym w latach 2002–2007. Dowódca wojskowy FDLR–FOCA, również pierwszy wiceprzewodniczący ds. politycznych i szef naczelnego dowództwa FOCA; łączy tym samym ogólne dowództwo wojskowe i polityczne od czasu aresztowań przywódców FDLR w Europie.

13. Leodomir MUGARAGU

(pseudonim: a) Manzi Leon, b) Leo Manzi)

Adres: Kompleks leśny Kikoma, Bogoyi, Walikale, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 1954 r. b) 1953 r.

Miejsce urodzenia: a) Kigali, Rwanda b) Rushashi, Prowincja Północna, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r.

Inne informacje: Szef sztabu FDLR–FOCA odpowiedzialny za sprawy administracyjne.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Z białego wywiadu i z oficjalnych sprawozdań wynika, że Leodomir Mugaragu jest szefem sztabu Forces Combattantes Abucunguzi/Combatant Force for the Liberation of Rwanda (FOCA) – zbrojnego ramienia FDLR. Według oficjalnych sprawozdań Mugaragu jest wyższym rangą oficerem planującym operacje wojskowe FDLR we wschodniej części DRK. Szef sztabu FDLR–FOCA odpowiedzialny za sprawy administracyjne.

14. Leopold MUJYAMBERE

(pseudonim: a) Musenyeri, b) Achille, c) Frere Petrus Ibrahim)

Adres: Nyakaleke (na południowy wschód od Mwengi), Kiwu Południowe, DRK.

Data urodzenia: a) 17 marca 1962 r., b) ok. 1966 r.

Miejsce urodzenia: Kigali, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Według stanu z końca 2014 r. pełni obowiązki zastępcy dowódcy FDLR/FOCA, przebywa w Nganga, Kiwu Północne.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Dowódca Drugiej Dywizji FOCA/Brygad Rezerwy (zbrojne ramię FDLR). Przywódca wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Zgodnie z dowodami zebranymi przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ, które to dowody wyszczególniono w sprawozdaniu z 13 lutego 2008 r., dziewczęta przetrzymywane przez FDLR/FOCA zostały wcześniej uprowadzone i były wykorzystywane seksualnie. Od połowy 2007 r. FDLR/FOCA, rekrutujące wcześniej nastolatków od mniej więcej 15 roku życia, siłą rekrutuje chłopców od dziesiątego roku życia. Najmłodszy z nich służy następnie jako eskorta, a starsze dzieci są rozmieszczane jako żołnierze na linii frontu, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. d) i e). Według stanu z czerwca 2011 r. dowódca sektora operacyjnego FDLR/FOCA obecnie zwanego »Amazon« w Południowym Kiwu.

15. Jamil MUKULU

(pseudonim: a) Steven Alirabaki, b) David Kyagulanyi, c) Musezi Talengelanimiro, d) Mzee Tutu, e) Abdullah Junjuaka, f) Alilabaki Kyagulanyi, g) Hussein Muhammad, h) Nicolas Luumu, i) Professor Musharaf (profesor Musharaf), j) Talengelanimiro)

Funkcja: a) Szef Zjednoczonych Sił Demokratycznych (Allied Democratic Forces – ADF), b) dowódca, Zjednoczone Siły Demokratyczne.

Data urodzenia: a) 1965 r., b) 1 stycznia 1964 r.

Miejsce urodzenia: Wioska Ntoke, hrabstwo Ntenjeru, okręg Kayunga, Uganda.

Narodowość: Ugandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 12 października 2011 r.

Inne informacje: Miejsce pobytu nieznane według stanu z końca 2014 r.; uważa się jednak, że przebywa w Kiwu Północnym, DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Z białego wywiadu i z oficjalnych sprawozdań (w tym sporządzonych przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK powołanego przez RB ONZ) wynika, że Jamil Mukulu jest wojskowym dowódcą Zjednoczonych Sił Demokratycznych, zagranicznej grupy zbrojnej operującej na terenie DRK; grupa ta utrudnia rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie uczestników walk, którzy należeli do tej grupy, o czym mowa w rezolucji nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Ze sprawozdań grupy ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK powołanego przez RB ONZ wynika, że Jamil Mukulu jest przywódcą ADF, zbrojnej grupy operującej na terytorium DRK, i zapewnił jej wsparcie rzeczowe. Według licznych źródeł, w tym grupy ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK powołanego przez RB ONZ, Jamil Mukulu nadal wywiera wpływ na strategię sił ADF w terenie, zapewnia grupie finansowanie i utrzymuje bezpośrednie dowództwo i kontrolę nad jej działaniami, w tym nadzorując powiązania z międzynarodowymi siatkami terrorystycznymi.

16. Ignace MURWANASHYAKA

(pseudonim: Dr Ignace)

Tytuł: dr

Data urodzenia: 14 maja 1963 r.

Miejsce urodzenia: a) Butera, Rwanda, b) Ngoma, Butare, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Zastąpiony na stanowisku przewodniczącego FDLR–FOCA przez Gastona Imuremye, pseudonim »Rumuli«. Proces Ignace'a Murwanashyaki za zbrodnie wojenne i przestępstwa przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca FDLR i naczelny dowódca sił zbrojnych FDLR, mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami FDLR – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); FDLR jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. Pozostawał w łączności telefonicznej z wojskowymi dowódcami połowymi FDLR (w tym podczas rzezi w Busurungi w maju 2009 r.); wydawał rozkazy wojskowe naczelnemu dowództwu; brał udział w koordynowaniu przekazywania uzbrojenia i amunicji dla oddziałów FDLR i dostarczaniu specjalnych instrukcji dotyczących użytkowania; zarządza znacznymi środkami pieniężnymi uzyskanymi w drodze nielegalnej sprzedaży zasobów naturalnych na obszarach podlegających kontroli FDLR. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – jako przewodniczący i dowódca wojskowy FDLR odpowiadał za rozkazy dotyczące rekrutowania i wykorzystywania dzieci przez FDLR we wschodniej części Konga. Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Zastąpiony na stanowisku przewodniczącego FDLR–FOCA przez Gastona Imuremye, pseudonim »Rumuli«. Proces Ignace'a Murwanashyaki za zbrodnie wojenne i przestępstwa przeciwko ludzkości popełnione przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich.

17. Straton MUSONI

(pseudonim: IO Musoni)

Data urodzenia: a) 6 kwietnia 1961 r., b) 4 czerwca 1961 r.

Miejsce urodzenia: Mugambazi, Kigali, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Proces Stratona Musoniego dotyczący zbrodni wojennych i przestępstw przeciwko ludzkości popełnionych przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich. Zastąpiony na stanowisku pierwszego wiceprzewodniczącego FDLR przez Sylvestra Mudacumurę.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Kierując FDLR – zagraniczną grupą zbrojną działającą w DRK – Straton Musoni utrudniał rozbrojenie i dobrowolną repatriację lub przesiedlenie uczestników walk, którzy należeli do tej grupy, z naruszeniem rezolucji nr 1649 (2005). Aresztowany przez władze niemieckie 17 listopada 2009 r. Proces Stratona Musoniego dotyczący zbrodni wojennych i przestępstw przeciwko ludzkości popełnionych przez oddziały FDLR w DRK w latach 2008 i 2009 rozpoczął się 4 maja 2011 r. przed jednym z sądów niemieckich. Zastąpiony na stanowisku pierwszego wiceprzewodniczącego FDLR przez Sylvestra Mudacumurę.

18. Jules MUTEBUTSI

(pseudonim: a) Jules Mutebusi, b) Jules Mutebuzi, c) Colonel Mutebutsi (pułkownik Mutebutsi))

Data urodzenia: 1964 r.

Miejsce urodzenia: Minembwe, Kiwu Południowe, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Były zastępca dowódcy 10. Regionu Wojskowego FARDC, w kwietniu 2004 r. został zwolniony za naruszenie dyscypliny. Aresztowany przez władze rwandyjskie w grudniu 2007 r., gdy próbował przekroczyć granicę, by dostać się na terytorium DRK. Od tego czasu przebywa w Kigali i ma częściowo ograniczoną swobodę (nie może wyjeżdżać z kraju).

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przyłączył grupę do zbuntowanych oddziałów istniejącego wcześniej RCD-G, które w maju 2004 r. siłą zajęły miejscowość Bukawu. Zamieszany w sprowadzanie broni poza strukturami FARDC oraz w dostarczanie zaopatrzenia grupom zbrojnym i bojówkom, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003), z naruszeniem embargo na broń. Były zastępca dowódcy 10. Regionu Wojskowego FARDC, w kwietniu 2004 r. został zwolniony za naruszenie dyscypliny. Aresztowany przez władze rwandyjskie w grudniu 2007 r., gdy próbował przekroczyć granicę, by dostać się na terytorium DRK. Od tego czasu przebywa w Kigali i ma częściowo ograniczoną swobodę (nie może wyjeżdżać z kraju).

19. Baudoin NGARUYE WA MYAMURO

(pseudonim: Colonel Baudoin Ngaruye (pułkownik Baudouin Ngaruye))

Tytuł: dowódca wojskowy Ruchu 23 Marca (M23).

Funkcja: Generał brygady.

Adres: Rubavu/Mudende, Rwanda.

Data urodzenia: a) 1 kwietnia 1978 r., b) 1978 r.

Miejsce urodzenia: a) Bibwe, DRK, b) Lusamambo, terytorium Lubero, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Krajowy numer identyfikacyjny: FARDC ID 1-78-09-44621-80.

Data wskazania przez ONZ: 30 listopada 2012 r.

Inne informacje: Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. mieszkał w obozie Ngoma w Rwandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

W kwietniu 2012 r. Baudoin Ngaruye, działając pod rozkazami generała Ntagandy, dowodził buntem byłej jednostki CNDP, co doprowadziło do powstania Ruchu 23 Marca (M23). Obecnie jest trzecim najwyższym rangą dowódcą wojskowym w ramach M23. Grupa ekspertów ds. DRK poprzednio – w roku 2008 i 2009 – zaleciła wskazanie go. Popenił poważne naruszenia praw człowieka i prawa międzynarodowego i jest za nie odpowiedzialny. W latach 2008 i 2009, a następnie pod koniec 2010 r. rekrutował i szkolił setki dzieci na potrzeby M23. Zabijał, okaleczał i uprowadzał, często kierując działania przeciw kobietom. Jest odpowiedzialny za egzekucje i tortury dezertersów z M23. W 2009 r., działając w ramach FARDC, wydał rozkaz zabicia wszystkich mężczyzn w miejscowości Shalio w Walikale. Dostarczał również broń, amunicję i wynagrodzenia w Masisi i w Walikale, bezpośrednio podlegając rozkazom Ntagandy. W 2010 r. zorganizował przymusowe wysiedlenie i wywłaszczenie ludności w regionie Lukopfu. Był również głęboko zaangażowany w sieci kryminalne w FARDC, czerpiąc korzyści z handlu minerałami, co w 2011 r. doprowadziło do napięć i konfliktów z pułkownikiem Innocentem Zimurindą. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. w Gasizi, Rubavu.

20. Mathieu Chui NGUDJOLO

(pseudonim: Cui Ngudjolo)

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Aresztowany w ramach działań Misji Obserwacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) w Bunii w październiku 2003 r. Przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu w dniu 7 lutego 2008 r. MTK uniewinnił go od wszystkich zarzutów w grudniu 2012 r. Po zwolnieniu z aresztu został zatrzymany przez władze holenderskie i złożył wniosek o azyl w Niderlandach. Oskarżyciel odwołał się od decyzji MTK; rozprawa sądowa odbyła się w październiku 2014 r. i według stanu z grudnia 2014 r. oczekiwana jest decyzja sądu.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Szef sztabu Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI) oraz były szef sztabu Sił Oporu Patriotycznego w Ituri (FRPI) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami FRPI – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); FDLR jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci poniżej 15 roku życia w Ituri w 2006 r. Aresztowany w ramach działań Misji Obserwacyjnej Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUC) w Bunii w październiku 2003 r. Przekazany przez rząd DRK Międzynarodowemu Trybunałowi Karnemu w dniu 7 lutego 2008 r. MTK uniewinnił go od wszystkich zarzutów w grudniu 2012 r. Po zwolnieniu z aresztu został zatrzymany przez władze holenderskie i złożył wniosek o azyl w Niderlandach.

21. Floribert Ngabu NJABU

(pseudonim: a) Floribert Njabu Ngabu, b) Floribert Ndjabu c) Floribert Ngabu Ndjabu)

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Od marca 2005 r. w areszcie domowym w Kinszasie za łamanie praw człowieka przez FNI. 27 marca 2011 r. przekazano go do Hagi, aby mógł zeznawać w prowadzonych przez Międzynarodowy Trybunał Karny procesach Germaina Katangi i Mathieu Ngudjoli. W maju 2011 r. wystąpił o azyl w Niderlandach. W październiku 2012 r. holenderski sąd odrzucił wniosek o azyl. W lipcu 2014 r. został deportowany z Niderlandów do DRK, gdzie przebywa w areszcie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przywódca Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI), jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); zamieszany w handel bronią naruszający embargo. Od marca 2005 r. w areszcie domowym w Kinszasie za łamanie praw człowieka przez FNI. 27 marca 2011 r. przekazano go do Hagi, aby mógł zeznawać w prowadzonych przez Międzynarodowy Trybunał Karny procesach Germaina Katangi i Mathieu Ngudjoli. W maju 2011 r. wystąpił o azyl w Niderlandach. W październiku 2012 r. holenderski sąd odrzucił wniosek o azyl; obecnie rozpatrywane jest odwołanie.

22. Laurent NKUNDA

(pseudonim: a) Nkunda Mihigo Laurent, b) Laurent Nkunda Bwatware, c) Laurent Nkundabatware, d) Laurent Nkunda Mahoro Batware, e) Laurent Nkunda Batware, f) Chairman (przewodniczący), g) General Nkunda (generał Nkunda), h) Papa Six)

Data urodzenia: a) 6 lutego 1967 r., b) 2 lutego 1967 r.

Miejsce urodzenia: Rutshuru, Kiwu Północne, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Były generał Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G). W 2006 r. założył Narodowy Kongres Obrony Ludu (CNDP); w latach 1998-2006 – członek zarządu Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G); w latach 1992-1998 – członek zarządu Rwandyjskiego Frontu Patriotycznego (RPF). Laurent Nkunda został aresztowany przez władze rwandyjskie w Rwandzie w styczniu 2009 r. i odwołany ze stanowiska dowódcy Narodowego Kongresu Obrony Ludu (CNDP). Od tego czasu przebywa w areszcie domowym w Kigali, w Rwandzie. Rwanda odrzuciła wniosek rządu DRK o ekstradycję Nkundy za zbrodnie popełnione na wschodzie DRK. W 2010 roku rwandyjski sąd w Gisenyi odrzucił odwołanie Nkundy dotyczące nielegalnego zatrzymania, orzekając, że sprawę tę powinien rozpatrzeć sąd wojskowy. Prawnicy Laurenta Nkundy złożyli apelację w Sądzie Wojskowym Rwandy.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Przylączył się do zbuntowanych oddziałów istniejącego wcześniej RCD-G, które w maju 2004 r. siłą zajęły miejscowość Bukawu. Zamieszany w sprowadzanie broni poza strukturami FARDC oraz w dostarczanie zaopatrzenia grupom zbrojnym i bojówkom, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003), z naruszeniem embargo na broń. Był zastępcą dowódcy 10. Regionu Wojskowego FARDC, w kwietniu 2004 r. został zwolniony za naruszenie dyscypliny. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych – odpowiadał za 264 przypadki rekrutowania i wykorzystywania dzieci przez oddziały podlegające jego dowództwu, w Kiwu Północnym w latach 2002–2009. Były generał Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G). W 2006 r. założył Narodowy Kongres Obrony Ludu (CNDP); w latach 1998-2006 – członek zarządu Kongijskiego Zgromadzenia na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G); w latach 1992-1998 – członek zarządu Rwandyjskiego Frontu Patriotycznego (RPF). Laurent Nkunda został aresztowany przez władze rwandyjskie w Rwandzie w styczniu 2009 r. i odwołany ze stanowiska dowódcy Narodowego Kongresu Obrony Ludu (CNDP). Od tego czasu przebywa w areszcie domowym w Kigali, w Rwandzie. Rwanda odrzuciła wniosek rządu DRK o ekstradycję Nkundy za zbrodnie popełnione na wschodzie DRK. W 2010 roku rwandyjski sąd w Gisenyi odrzucił odwołanie Nkundy dotyczące nielegalnego zatrzymania, orzekając, że sprawę tę powinien rozpatrzeć sąd wojskowy. Prawnicy Nkundy rozpoczęli procedurę w Sądzie Wojskowym Rwandy. Laurent Nkunda ma nadal pewien wpływ na niektóre elementy CNDP.

23. Felicien NSANZUBUKIRE

(pseudonim: Fred Irakeza)

Funkcja: Pierwszy dowódca batalionu FDLR–FOCA, jego główne miejsce pobytu to okolice Uvira–Sange w Kiwu Południowym.

Adres: Magunda, terytorium Mwenga, Kiwu Południowe, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: 1967 r.

Miejsce urodzenia: a) Murama, Kigali, Rwanda, b) Rubungo, Kigali, Rwanda, c) Kinyinya, Kigali, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r. Inne informacje:

Należy do FDLR od co najmniej 1994 r., a od października 1998 r. działa na wschodzie DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Felicien Nsanzubukire co najmniej od listopada 2008 r. do kwietnia 2009 r. nadzorował i koordynował nielegalny handel amunicją i bronią dostarczaną ze Zjednoczonej Republiki Tanzanii przez jezioro Tanganika do oddziałów FDLR z okolic Uvira i Fizi w Kiwu Południowym. Dowódca 1. batalionu FDLR–FOCA, jego główne miejsce pobytu to okolice Uvira–Sange w Kiwu Południowym. Należy do FDLR od co najmniej 1994 r., a od października 1998 r. działa na wschodzie DRK.

24. Pacifique NTAWUNGUKA

(pseudonim: a) Pacifique Ntawungula, b) Colonel Omega, c) Nzeri, c) Israel)

Funkcja: Dowódca sektora operacyjnego FDLR–FOCA Kiwu Północnego »SONOKI«.

Adres: Matembe, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 1 stycznia 1964 r., b) ok. 1964 r.

Miejsce urodzenia: Gaseke, prowincja Gisenyi, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Przeszedł szkolenie wojskowe w Egipcie. Według stanu z końca 2014 r. jego główne miejsce pobytu to okolica Tongo w Kiwu Północnym.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Dowódca Pierwszej Dywizji FOCA (zbrojne ramię FDLR). Przywódca wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Zgodnie z dowodami zebranymi przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ, które to dowody wyszczególniono w sprawozdaniu z 13 lutego 2008 r., dziewczęta przetrzymywane przez FDLR/FOCA zostały wcześniej uprowadzone i były wykorzystywane seksualnie. Od połowy 2007 r. FDLR/FOCA, rekrutujące wcześniej nastolatków od mniej więcej 15 roku życia, siłą rekrutuje chłopców od dziesiątego roku życia. Najmłodszy z nich służy następnie jako eskorta, a starsze dzieci są rozmieszczane jako żołnierze na linii frontu, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. d) i e). Przeszedł szkolenie wojskowe w Egipcie.

25. James NYAKUNI

Narodowość: Ugandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Współpraca handlowa z Jérôme'em Kakwavu, zwłaszcza przemyt przez granicę kongijsko-ugandyjską, w tym prawdopodobnie przemyt broni i sprzętu wojskowego w niekontrolowanych ciężarówkach. Łamanie embarga na broń, w tym wspieranie grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003), w tym wsparcie finansowe umożliwiające im działalność wojskową.

26. Stanislas NZEYIMANA

(pseudonim: a) Deogratias Bigaruka Izabayo, b) Izabayo Deo, c) Jules Mateso Mlamba, d) Bigaruka, e) Bigurura)

Funkcja: Zastępca dowódcy FDLR/FOCA.

Adres: Mukobervwa, Kiwu Północne, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: a) 1 stycznia 1966 r., b) 28 sierpnia 1966 r., c) ok. 1967 r.

Miejsce urodzenia: Mugusa, Butare, Rwanda.

Narodowość: Rwandyjczyk.

Data wskazania przez ONZ: 3 marca 2009 r.

Inne informacje: Zaginął w Tanzanii na początku 2013 r. Miejsce pobytu nieznane (według stanu z końca 2014 r.).

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Zastępca dowódcy FOCA (ramię zbrojne FDLR). Przywódca wojskowy zagranicznego ugrupowania zbrojnego działającego na terenie Demokratycznej Republiki Konga, utrudniającego rozbrojenie oraz dobrowolną repatriację i przesiedlenie uczestników walk, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. b). Zgodnie z dowodami zebranymi przez grupę ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ, które to dowody wyszczególniono w sprawozdaniu z 13 lutego 2008 r., dziewczęta przetrzymywane przez FDLR/FOCA zostały wcześniej uprowadzone i były wykorzystywane seksualnie. Od połowy 2007 r. FDLR/FOCA, rekrutujące wcześniej nastolatków od mniej więcej 15 roku życia, siłą rekrutuje chłopców od dziesiątego roku życia. Najmłodszy z nich służy następnie jako eskorta, a starsze dzieci są rozmieszczane jako żołnierze na linii frontu, z naruszeniem rezolucji Rady Bezpieczeństwa nr 1857 (2008) pkt 4 lit. d) i e).

27. Dieudonné OZIA MAZIO

(pseudonim: a) Ozia Mazio, b) Omari, c) Mr Omari (pan Omari))

Data urodzenia: 6 czerwca 1949 r.

Miejsce urodzenia: Ariwara, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Uważa się, że Dieudonné Ozia Mazio zmarł w Ariwarze w dniu 23 września 2008 r. Pełnił wówczas funkcję przewodniczącego Fédération des entreprises congolaises (FEC) na terytorium Aru.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Układy finansowe z Jérôme'em Kakwavu oraz z FAPC i przemysł przez granicę kongijsko-ugandyjską, umożliwiające dostarczanie zaopatrzenia i gotówki Kakwavu i jego oddziałom. Łamanie embarga na broń, w tym wspieranie grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003). Uważa się, że Dieudonné Ozia Mazio zmarł w Ariwarze w dniu 23 września 2008 r. Pełnił wówczas funkcję przewodniczącego Fédération des entreprises congolaises (FEC) na terytorium Aru.

28. Jean-Marie Lugerero RUNIGA

(pseudonim: Jean-Marie Rugerero)

Funkcja: Przewodniczący M23.

Adres: Rubavu/Mudende, Rwanda.

Data urodzenia: a) ok. 1960 r., b) 9 września 1966 r.

Miejsce urodzenia: Bukavu, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Inne informacje: Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w Rwandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

W dokumencie z 9 lipca 2012 r., podpisanym przez przywódcę M23 Sultani Makengę, Runiga wymieniony jest jako koordynator politycznego skrzydła M23. Według tego dokumentu szybkie mianowanie Jeana -Marie Lugerero Runigi wynikało z potrzeby nagłośnienia postulatów M23. W tekstach zamieszczonych na stronach internetowych tego ugrupowania Jean-Marie Lugerero Runiga zwany jest »przewodniczącym« M23. Jego funkcję jako przywódcy potwierdza sprawozdanie grupy ekspertów z listopada 2012 r.; w sprawozdaniu tym Runiga określany jest mianem »przywódcy M23«. Jak wynika z artykułu agencji Associated Press z 13 grudnia 2012 r., Runiga pokazał Associated Press listę żądań, które, jak twierdził, zostaną przekazane kongijskiemu rządowi. Żądania dotyczą m.in. ustąpienia Kabili i rozwiązania zgromadzenia narodowego. Jean-Marie Lugerero Runiga zaznaczył, że M23 mogłoby ponownie objąć kontrolę nad miastem Goma, gdyby pojawiła się taka możliwość. »I wtedy już się nie wycofamy« powiedział Jean-Marie Lugerero Runiga agencji Associated Press. Powiedział również, że jako warunek wstępny do negocjacji polityczne ramię M23 powinno przywrócić swoją kontrolę nad miastem Goma. »Myślę, że nasi członkowie, którzy są w Kampali, reprezentują nas. We właściwym czasie i ja tam się znajdę. Czekam, aż pewne sprawy zostaną zorganizowane, i gdy Kabila tam będzie, ja też tam pojedę«, stwierdził Jean-Marie Lugerero Runiga. Zgodnie z artykułem Le Figaro z dnia 26 listopada 2012 r. Jean-Marie Lugerero Runiga spotkał się z prezydentem DRK Josephem Kabilą 24 listopada 2012 r., aby rozpocząć rozmowy. W osobnym wywiadzie z Le Figaro Runiga stwierdził: »M23 składa się przede wszystkim z dawnych wojskowych członków FARDC, którzy uciekli, by zaprotestować przeciwko nieprzebrnięciu porozumień z 23 marca 2009 r.«

Dodał: »żołnierze M23 to dezercerzy z wojska, którzy odeszli z bronią w rękę. Niedawno odzyskaliśmy wiele sprzętu z bazy wojskowej w Bunagana. Dzięki temu możemy chwilowo odzyskiwać teren dzień po dniu i odpierać ataki FARDC. Nasza rewolucja jest kongijska, jest prowadzona przez Kongijczyków i dla Kongijczyków«. Jak wynika z artykułu agencji Reuters z dnia 22 listopada 2012 r., Jean-Marie Lugerero Runiga stwierdził, że M23 ma możliwość utrzymania się w Gomie po tym, jak siły M23 zostały zasilone przez zbuntowanych kongijskich żołnierzy z FARDC: »Po pierwsze, mamy zdyscyplinowane wojsko, poza tym mamy żołnierzy FARDC, którzy do nas dołączyli. To są nasi bracia, przejdą nowe szkolenia, dostaną nowe zadania i wtedy będziemy z nimi pracować«. Według artykułu z dnia 27 listopada 2012 r., opublikowanego w The Guardian, Jean-Marie Lugerero Runiga stwierdził, że M23 nie wycofa się z Gomy, by umożliwić prowadzenie rozmów pokojowych, do czego wezwali to ugrupowanie lokalni przywódcy Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior. Jean-Marie Lugerero Runiga oznajmił wręcz, że wycofanie się M23 z Gomy mogłoby być wynikiem, ale nie warunkiem wstępnym negocjacji. Jak wynika ze sporządzonego przez grupę ekspertów sprawozdania końcowego z 15 listopada 2012 r., Jean-Marie Lugerero Runiga stanął na czele delegacji, która udała się dnia 29 lipca 2012 r. do Kampali w Ugandzie, i – w ramach przygotowań do oczekiwanych negocjacji na forum Międzynarodowej Konferencji w sprawie Regionu Wielkich Jezior – ostatecznie zrehabilitowała zawierający 21 punktów

program ruchu M23. Według artykułu BBC z dnia 23 listopada 2012 r. M23 powstało, gdy dawni członkowie ugrupowania CNDP, które zostało włączone do FARDC, zaczęli protestować przeciwko złym warunkom i niskim płacom, a także przeciwko niepełnemu wdrożeniu postanowień porozumienia pokojowego z dnia 23 marca 2009 r., które zostało zawarte między CNDP i DRK i doprowadziło do włączenia CNDP do FARDC.

Według sprawozdania IPIS z listopada 2012 r. M23 zaangażowało się w aktywne działania wojskowe w celu objęcia kontroli nad terytoriami we wschodniej części DRK. 24 i 25 lipca 2012 r. M23 i FARDC stoczyły walki o kontrolę nad kilkoma miastami i wioskami we wschodniej części DRK; 26 lipca 2012 r. M23 zaatakowało FARDC w miejscowości Rumangabo; 17 listopada 2012 r. M23 wyparło FARDC z miejscowości Kibumba; 20 listopada 2012 r. M23 przejęło kontrolę nad miastem Goma. Według sprawozdania grupy ekspertów z listopada 2012 r. kilku wywodzących się z M23 dawnych bojowników twierdzi, że przywódcy M23 zamordowali dziesiątki dzieci, które – po wcieleniu do M23 jako dzieci-żołnierze – usiłowały uciec. Zgodnie ze sporządzonym przez organizację Human Rights Watch sprawozdaniem z dnia 11 września 2012 r. pewien osiemnastoletni Rwandyjczyk, który uciekł po przymusowej rekrutacji w Rwandzie, powiedział Human Rights Watch, że był świadkiem egzekucji członka swojego oddziału M23 – szesnastoletniego chłopca, który usiłował uciec w czerwcu. Chłopiec został pojmany i na oczach innych rekrutów pobity na śmierć przez bojowników M23. Dowódca M23, który zlecił jego zabójstwo, wyjaśnił jakoby innym rekrutem, że chłopiec został zabity, ponieważ »[on] chciał od nas odejść«. Jak wynika ze sprawozdania, świadkowie twierdzili, że podczas prób ucieczki zamordowano co najmniej 33 nowych rekrutów i innych bojowników M23. Niektórzy z nich zostali związani i zastrzeleni na oczach innych rekrutów w ramach przestrogi. Jeden z młodych rekrutów powiedział Human Rights Watch: »[kiedy] byliśmy w M23, mówili nam [że mamy wybór] i że możemy zostać z nimi albo umrzeć. Wielu ludzi usiłowało uciec. Tych, których odnaleziono, natychmiast zabijano«. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. w Gasizi/Rubavu.

29. Ntabo Ntaberi SHEKA

Funkcja: Głównodowodzący grupy Nduma Defence of Congo/Mayi Mayi Sheka

Data urodzenia: 4 kwietnia 1976 r.

Miejsce urodzenia: Terytorium Walikalele, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 28 listopada 2011 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Ntabo Ntaberi Sheka, głównodowodzący politycznego ramienia Mayi Mayi Sheka, jest przywódcą politycznym kongijskiej grupy zbrojnej, która utrudnia rozbrojenie, demobilizację lub reintegrację uczestników walk. Mayi Mayi Sheka jest kongijską grupą partyzancką, która prowadzi działania z baz znajdujących się na terytorium Walikale we wschodniej części DRK. Grupa Mayi Mayi Sheka jest odpowiedzialna za ataki na kopalnie we wschodniej części Demokratycznej Republiki Konga, w tym za przejęcie kopalni Bisiye i wymuszenia na miejscowej ludności. Ntabo Ntaberi Sheka dopuścił się również poważnych naruszeń prawa międzynarodowego wiążących się z działaniami skierowanymi przeciwko dzieciom. Zaplanował i zlecił serię ataków na terytorium Walikale w okresie od 30 lipca do 2 sierpnia 2010 r., chcąc ukarać miejscową ludność, której zarzucano współpracę z kongijskimi siłami rządowymi. W trakcie tych ataków dzieci padały ofiarą gwałtów i były uprowadzane, zmuszane do pracy i traktowane w sposób okrutny, nieludzki lub poniżający. Grupa partyzancka Mayi Mayi Sheka siłą rekrutuje również chłopców, a w jej szeregach znajdują się dzieci zwerbowane podczas kampanii rekrutacyjnych.

30. Bosco TAGANDA

(pseudonim: a) Bosco Ntaganda, b) Bosco Ntagenda, c) General Taganda (generał Taganda), d) Lydia, e) Terminator, f) Tango Romeo (sygnał wywoławczy), g) Romeo (sygnał wywoławczy), h) Major)

Adres: Goma, DRK (według stanu z czerwca 2011 r.).

Data urodzenia: Między 1973 r. a 1974 r.

Miejsce urodzenia: Bigogwe, Rwanda.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Urodzony w Rwandzie, w dzieciństwie przeprowadził się do Nyamitaby, terytorium Masisi, Kiwu Północne. W dniu 11 grudnia 2004 r. mianowany dekretem prezydenckim na stanowisko generała brygady FARDC w następstwie umowy pokojowej z Ituri. Był szefem sztabu w CNDP, a po aresztowaniu Laurenta Nkundy w styczniu 2009 r. został dowódcą wojskowym CNDP. Od stycznia 2009 r. de facto zastępca dowódcy kolejnych operacji skierowanych przeciwko FDLR: »Umoja Wetu«, »Kimia II« oraz »Amani Leo« w Kiwu Północnym i Południowym. Wjechał na terytorium Rwandy w marcu 2013 r. i 22 marca oddał się w ręce urzędników MTK w Kigali. Przekazany do MTK w Hadze w Niderlandach. 9 czerwca 2014 r. MTK potwierdził stawiane mu zarzuty: 13 zarzutów o zbrodnie wojenne i pięć zarzutów o zbrodnie przeciwko ludzkości; zgodnie z planem proces ma się rozpocząć 2 czerwca 2015 r.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Wojskowy dowódca Unii Kongijskich Patriotów/Frakcja Lubangi (UPC/L) mający wpływ na politykę, kontrolujący działania i dowodzący siłami UPC/L – jednej z grup zbrojnych i bojówek, o których mowa w pkt 20 rezolucji 1493 (2003); UPC/L jest zamieszana w handel bronią naruszający embargo. W grudniu 2004 r. został mianowany generałem w Siłach Zbrojnych Demokratycznej Republiki Konga (FARDC), lecz odmówił przyjęcia awansu i pozostaje poza strukturami FARDC. Jak podaje Biuro Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych, odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Ituri w latach 2002–2003, a w 155 przypadkach – bezpośrednio lub jako wydający rozkazy – odpowiadał za rekrutowanie i wykorzystywanie dzieci w Kiwu Północnym w latach 2002–2009. Jak szef sztabu CNDP – bezpośrednio lub jako wydający rozkazy – odpowiadał za rzeź w miejscowości Kiwanja (listopad 2008 r.). Urodzony w Rwandzie, w dzieciństwie przeprowadził się do Nyamitaby, terytorium Masisi, Kiwu Północne. Według stanu z czerwca 2011 r. mieszka w Goma i posiada duże gospodarstwa rolne w okolicach Ngungu, terytorium Masisi, Kiwu Północne. W dniu 11 grudnia 2004 r. mianowany dekretem prezydenckim na stanowisko generała brygady FARDC w następstwie umowy pokojowej z Ituri. Był szefem sztabu w CNDP, a po aresztowaniu Laurenta Nkundy w styczniu 2009 r. został dowódcą wojskowym CNDP. Od stycznia 2009 r. de facto zastępca dowódcy kolejnych operacji skierowanych przeciwko FDLR: »Umoja Wetu«, »Kimia II« oraz »Amani Leo« w Kiwu Północnym i Południowym. Wjechał na terytorium Rwandy w marcu 2013 r. i 22 marca oddał się w ręce urzędników MTK w Kigali. Przekazany MTK w Hadze, gdzie 26 marca na wstępnym przesłuchaniu odczytano mu zarzuty.

31. Innocent ZIMURINDA

(pseudonim: Zimulinda)

Funkcja: a) dowódca brygady w M23,
stopień: pułkownik, b) pułkownik w FARDC.

Adres: Rubavu, Mudende.

Data urodzenia: a) 1 września 1972 r., b) ok. 1975 r., c) 16 marca 1972 r.

Miejsce urodzenia: a) Ngungu, terytorium Masisi, Kiwu Północne, DRK, b) Masisi, DRK.

Narodowość: Kongijczyk.

Data wskazania przez ONZ: 1 grudnia 2010 r.

Inne informacje: Wstąpił do FARDC w 2009 r. jako podpułkownik; dowódca brygady podczas operacji FARDC Kimia II, główne miejsce pobytu w okolicach Ngungu. W lipcu 2009 r. Innocent Zimurinda otrzymał awans na stopień pułkownika i został dowódcą sektora FARDC w Ngungu, a następnie w Kitchanga podczas operacji FARDC Kimia II i Amani Leo. Chociaż Innocent Zimurinda nie został wymieniony w rozporządzeniu prezydenta DRK z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie mianowania wysokich rangą oficerów FARDC, utrzymał de facto swoje stanowisko dowódcy 22. sektora FARDC w Kitchanga i nosi niedawno nadane oznaki stopnia wojskowego oraz mundur FARDC. W sprawozdaniach białego wywiadu doniesiono, że w grudniu 2010 r. oddziały dowodzone przez Innocenta Zimurindę prowadziły działania rekrutacyjne. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w obozie Ngoma w Rwandzie.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Według wielu źródeł ppłk Innocent Zimurinda, jako jeden z dowódców 231. Brygady FARDC, wydał rozkazy, których wynikiem była rzeź ponad stu uchodźców rwandyjskich, głównie kobiet i dzieci, w ramach operacji wojskowej przeprowadzonej w kwietniu 2009 r. w okolicach Shalio. Grupa ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK działającego w ramach RB ONZ podaje, że, według naocznych świadków, 29 sierpnia 2009 r. w Kalehe ppłk Innocent Zimurinda odmówił uwolnienia spod swojego dowództwa trojga dzieci. Według licznych źródeł ppłk Innocent Zimurinda, przed włączeniem CNDP do FARDC, uczestniczył w przeprowadzonej przez CNDP w listopadzie 2008 r. operacji, której wynikiem była rzeź 89 cywilów, w tym kobiet i dzieci, w okolicach Kiwanja.

W marcu 2010 r. 51 grup zajmujących się prawami człowieka i działających na wschodzie DRK złożyło przez Internet skargę, w której stwierdzono, że ppłk Innocent Zimurinda odpowiada za wielokrotne łamanie praw człowieka, m.in. za zabicie wielu cywilów, w tym kobiet i dzieci, w okresie od lutego do sierpnia 2007 r. Skarga ta obejmuje także oskarżenie ppłk. Innocenta Zimurindy o gwałty na dużej liczbie kobiet i dziewcząt. Zgodnie z oświadczeniem Specjalnego Przedstawiciela Sekretarza Generalnego ds. Dzieci i Konfliktów Zbrojnych z 21 maja 2010 r. Innocent Zimurinda uczestniczył w samowolnej egzekucji dzieci-żołnierzy, w tym także w czasie operacji Kimia II. Zgodnie z tym samym oświadczeniem Zimurinda nie zgodził się na to, by misja ONZ w DRK (MONUC) sprawdziła, czy w jego oddziałach są nieletni. Zdaniem grupy ekspertów Komitetu Sankcji dotyczących DRK, działającego w ramach RB ONZ, ppłk. Innocent Zimurinda odpowiada – bezpośrednio i jako wydający rozkazy – za rekrutowanie dzieci i za zatrzymywanie ich w oddziałach podlegających jego dowództwu. Wstąpił do FARDC w 2009 r. jako podpułkownik; dowódca brygady podczas operacji FARDC Kimia II, główne miejsce pobytu w okolicach Ngungu. W lipcu 2009 r. Innocent Zimurinda otrzymał awans na stopień pułkownika i został dowódcą sektora FARDC w Ngungu, a następnie w Kitchanga podczas operacji FARDC Kimia II i Amani Leo. Chociaż Innocent Zimurinda nie został wymieniony w rozporządzeniu prezydenta DRK z dnia 31 grudnia 2010 r. w sprawie mianowania wysokich rangą oficerów FARDC, utrzymał de facto swoje stanowisko dowódcy 22. sektora FARDC w Kitchanga i nosi niedawno nadane oznaki stopnia wojskowego oraz

mundur FARDC. Jest nadal lojalny w stosunku do Bosco Ntagandy. W sprawozdaniach białego wywiadu doniesiono, że w grudniu 2010 r. oddziały dowodzone przez Innocenta Zimurindę prowadziły działania rekrutacyjne. Wjechał na terytorium Republiki Rwandy 16 marca 2013 r. Według stanu z końca 2014 r. przebywa w obozie Ngoma w Rwandzie.

b) Wykaz podmiotów, o których mowa w art. 3, 4 i 5

1. ADF

(alias: a) Allied Democratic Forces (Sojusz Sił Demokratycznych) b) Forces Démocratiques Alliées-Armée Nationale de Libération de l'Ouganda (Sojusz Sił Demokratycznych – Narodowa Armia na Rzecz Wyzwolenia Ugandy), c) ADF/NALU d) NALU)

Adres: prowincja Kiwu Północne, Demokratyczna Republika Kongo.

Data wskazania przez ONZ: 30 czerwca 2014 r.

Inne informacje: Według stanu z grudnia 2014 r. ADF podzielił się na kilka małych grup. Jamil Mukulu przewodził jednej z grup, w której skład wchodzi kilku wysokich rangą przywódców ADF; miejsce przebywania nieznane, prawdopodobnie prowincja Kiwu Północne. Seka Baluku jest przywódcą drugiej najważniejszej grupy, która prowadzi działania w lesie, na północny wschód od miasta Beni w prowincji Kiwu Północne. ADF ma również szeroką sieć wsparcia w DRK, Ugandzie, Rwandzie i prawdopodobnie w innych krajach.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Sojusz Sił Demokratycznych (ADF) utworzono w 1995 r.; ma siedzibę w górzystym terenie przy granicy DRK z Ugandą. Zgodnie ze sporządzonym w 2013 r. przez grupę ekspertów ONZ ds. Demokratycznej Republiki Kongo sprawozdaniem końcowym, przywołującym wypowiedzi urzędników Ugandy i źródła ONZ, w 2013 r. ADF liczył od 1 200 do 1 500 uzbrojonych bojowników przebywających na północno-wschodnim terytorium Beni w Kiwu Północnym, niedaleko granicy z Ugandą. Te same źródła oceniają, że ADF liczy łącznie, wraz z kobietami i dziećmi, 1 600–2 500 członków. Z uwagi na ofensywne operacje wojskowe prowadzone w 2013 i 2014 r. przez kongijskie siły zbrojne (FARDC) i misję stabilizacyjną Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Kongo (MONUSCO), ADF rozproszył swoich bojowników i umieścił w wielu mniejszych bazach oraz przeniósł kobiety i dzieci na obszary na zachód od Beni i wzdłuż granicy Ituri-Kiwu Północne. Wojskowym przywódcą ADF jest Hood Lukwago, a jego naczelnym dowódcą jest osoba poddana sankcjom – Jamil Mukulu.

ADF jest odpowiedzialny za poważne naruszenia prawa międzynarodowego i rezolucji RB ONZ 2078 (2012), także te opisane poniżej.

ADF rekrutował i wykorzystywał dzieci-żołnierzy, naruszając odnośne przepisy prawa międzynarodowego (rezolucja RB ONZ) pkt 4 lit. d).

W sprawozdaniu końcowym sporządzonym przez grupę ekspertów ONZ ds. Demokratycznej Republiki Kongo, grupa ta rozmawiała z trzema byłymi bojownikami ADF, którzy uciekli w 2013 r. i którzy opisali, w jaki sposób werbownicy ADF w Ugandzie zwabiali ludzi do DRK, składając im fałszywe obietnice zatrudnienia (dorosłym) i darmowej edukacji (dzieciom), a następnie zmuszali ich do przyłączenia się do ADF. Jak podano też w sprawozdaniu grupy ekspertów, byli bojownicy ADF powiedzieli tej grupie ekspertów, że oddziały szkoleniowe ADF zazwyczaj składają się z dorosłych mężczyzn i chłopców, a dwaj chłopcy, którzy uciekli z ADF w 2013 r. powiedzieli grupie ekspertów, że przeszli w ADF szkolenie wojskowe. W sprawozdaniu grupy ekspertów zawarto również relację »byłego dziecka-żołnierza ADF« dotyczącą szkolenia prowadzonego przez ADF.

Zgodnie ze sprawozdaniem końcowym grupy ekspertów z 2012 r. wśród rekrutów ADF są dzieci, czego przykładem jest przypadek rekruta ADF, który w lipcu 2012 r. został schwytany przez władze Ugandy w Kasese wraz z sześcioma młodymi chłopcami w drodze do DRK.

Konkretny przykład werbowania przez ADF i wykorzystywania dzieci jest uwidoczniony w piśmie z 6 stycznia 2009 r. od byłej dyrektor Human Rights Watch na Afrykę, Georgette Gagnon, do byłego ministra sprawiedliwości Ugandy, Kiddhu Makubuyu; w piśmie tym stwierdzono, że 9-letni chłopiec, Bushobozi Irumba, został w 2000 roku uprowadzony przez ADF. Wymagano od niego, by zapewniał transport i inne usługi bojownikom ADF.

Ponadto The Africa Report cytuje oskarżenia, zgodnie z którymi ADF rzekomo rekrutuje nawet dziesięcioletnie dzieci, czyniąc z nich dzieci-żołnierzy; The Africa Report przytacza słowa rzecznika Uganda People's Defence Force (UPDF), który twierdzi, że UPDF uratowały 30 dzieci z obozu szkoleniowego na wyspie Buvuma na Jeziorze Wiktorii.

ADF dopuścił się również licznych naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego wobec kobiet i dzieci, w tym zabijania, okaleczania i przemocy seksualnej (rezolucja RB ONZ ust. 4 lit. e)).

Zgodnie ze sprawozdaniem końcowym grupy ekspertów z 2013 r. w tym samym roku ADF zaatakował liczne wsie, co spowodowało, że ponad 66 000 ludzi uciekło do Ugandy. W wyniku tych ataków wyludniły się duże obszary, które od tego czasu kontroluje ADF, porywając lub zabijając ludzi, którzy wracają do swoich wiosek. Między lipcem a wrześniem 2013 r. ADF ścigał głowę co najmniej pięciu osobom na obszarze Kamango, kilka innych zastrzelił i porwał dziesiątki ludzi. Działania te sterroryzowały miejscową ludność i powstrzymywały ludzi od powrotu do domu.

Global Horizontal Note – mechanizm monitorujący i sprawozdawczy w zakresie poważnych naruszeń praw dzieci w sytuacjach konfliktów zbrojnych – poinformował grupę roboczą Rady Bezpieczeństwa ds. Dzieci w Konfliktach Zbrojnych, że w okresie sprawozdawczym od października do grudnia 2013 r. ADF ponosi odpowiedzialność za 14 z 18 udokumentowanych przypadków ofiar wśród dzieci, w tym za incydent z 11 grudnia 2013 r. na terytorium Beni w Kiwu Północnym, kiedy to ADF zaatakował wioskę Musuku, zabijając 23 osoby, w tym 11 dzieci (trzy dziewczynki i ośmiu chłopców) w wieku od dwóch miesięcy do siedemnastu lat. Wszystkie ofiary zostały poważnie okaleczone maczetami, w tym dwójka dzieci, które przeżyły atak.

W sprawozdaniu sekretarza generalnego w sprawie przemocy seksualnej związanej z konfliktem z marca 2014 r. »Sojusz Sił Demokratycznych – Narodowa Armia na Rzecz Wyzwolenia Ugandy« został umieszczony w wykazie »podmiotów, wobec których istnieją uzasadnione podejrzenia co do ich odpowiedzialności za gwałty i inne formy przemocy seksualnej w sytuacjach konfliktów zbrojnych«.

ADF uczestniczył również w atakach przeciw personelowi pokojowemu MONUSCO (rezolucja RB ONZ pkt 4 lit. i)).

Misja stabilizacyjna Organizacji Narodów Zjednoczonych w Demokratycznej Republice Konga (MONUSCO) również poinformowała, że ADF przeprowadził co najmniej dwa ataki na personel pokojowy MONUSCO. Pierwszy atak 14 lipca 2013 r. był skierowany przeciw patrolowi MONUSCO na drodze między Mbau a Kamango. Atak ten został szczegółowo opisany w sprawozdaniu końcowym grupy ekspertów z 2013 r. Drugi atak miał miejsce 3 marca 2014 r. Pojazd MONUSCO obrzucono granatami dziesięć kilometrów od lotniska Mavivi w Beni, w wyniku czego rany poniosło pięć osób z personelu pokojowego.

2. BUTEMBO AIRLINES (BAL)

Adres: Butembo, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Prywatna linia lotnicza, działająca z Butembo. Od grudnia 2008 r. BAL nie ma już pozwolenia na obsługiwanie statków powietrznych na terytorium DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Kisoni Kambale (zmarły 5 lipca 2007 r. i następnie usunięty z wykazu 24 kwietnia 2008 r.) wykorzystywał swoją linię lotniczą do przewozu złota, żywności i broni dla Frontu Narodowego i Integracyjnego (FNI) między Mongbwalu a Butembo. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Prywatna linia lotnicza, działająca z Butembo. Od grudnia 2008 r. BAL nie ma już pozwolenia na obsługiwanie statków powietrznych na terytorium DRK.

3. COMPAGNIE AERIENNE DES GRANDS LACS (CAGL); GREAT LAKES BUSINESS COMPANY (GLBC) (alias: CAGL)

Adres: a) Avenue Président Mobutu, Goma, DRK, b) Gisenyi, Rwanda, c) PO BOX 315, Goma, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Według stanu z grudnia 2008 r. GLBC nie posiadała już żadnych sprawnych samolotów, chociaż kilka samolotów nadal odbywało loty w 2008 r. pomimo sankcji ONZ.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

CAGL i GLBC to firmy należące do Douglasa MPAMY, który objęty jest już sankcjami na mocy rezolucji nr 1596 (2005). Firmy CAGL i GLBC były wykorzystywane do przewozu broni i amunicji z naruszeniem embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Według stanu z grudnia 2008 r. GLBC nie posiadała już żadnych sprawnych samolotów, chociaż kilka samolotów nadal odbywało loty w 2008 r. pomimo sankcji ONZ.

4. CONGOMET TRADING HOUSE

Adres: Butembo, Kiwu Północne

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Firma w Butembo, Kiwu Północne; już nie handluje złotem.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Właścicielem Congomet Trading House (dawniej umieszczonego w wykazie pod nazwą Congocom) był Kisoni Kambale (zmarły 5 lipca 2007 r. i następnie usunięty z wykazu 24 kwietnia 2008 r.). Kisoni Kambale przejął prawie całą produkcję złota w dystrykcie Mongbwalu, który był kontrolowany przez Front Narodowy i Integracyjny (FNI). FNI czerpał znaczne dochody z podatków nakładanych na tę produkcję. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Firma w Butembo, Kiwu Północne; już nie handluje złotem.

5. FORCES DEMOCRATIQUES DE LIBERATION DU RWANDA (FDLR)

(alias: a) FDLR, b) Force Combattante Abacunguzi, c) Combatant Force for the Liberation of Rwanda, d) FOCA)

Adres: a) Kiwu Północne, DRK b) Kiwu Południowe, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Inne informacje: E-mail: Fdlr@fmx.de; fldrse@yahoo.fr; fdlr@gmx.net; fldrstrt@gmail.com; humura2020@gmail.com

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

FDLR to jedno z największych zagranicznych ugrupowań zbrojnych działających na terytorium DRK. Zostało ono utworzone w roku 2000, a jego członkowie dopuścili się poważnych naruszeń prawa międzynarodowego wobec kobiet i dzieci w konfliktach zbrojnych w DRK, w tym zabijania i okaleczania, przemocy seksualnej i przymusowych wysiedleń. Zgodnie ze sprawozdaniem Amnesty International z 2010 r. ugrupowanie FDLR było odpowiedzialne za zabójstwa 96 cywilów w miejscowości Busurungi na terytorium Walikale. Niektóre z ofiar zostały spalone żywcem w swoich domach. To samo źródło podaje, że w czerwcu 2010 r. przychodnia prowadzona przez organizację pozarządową zgłaszała miesięcznie ok. 60 przypadków gwałtów na dziewczętach i kobietach popełnianych przez członków ugrupowań zbrojnych, w tym FDLR, na terytorium południowego Lubero w Kiwu Północnym. Zgodnie ze sprawozdaniem Human Rights Watch z 20 grudnia 2010 r. istniały udokumentowane przypadki aktywnej rekrutacji dzieci przez FDLR. Organizacja Human Rights Watch zidentyfikowała co najmniej 83 dzieci kongijskich poniżej 18 roku życia (niektóre z nich miały zaledwie 14 lat), które zostały przymusowo wcielone do FDLR. W styczniu 2012 r. organizacja ta podała, że członkowie FDLR zaatakowali wiele wiosek na terytorium Masisi; zabili przy tym sześć osób, zgwałcili dwie kobiety i wprowadzili co najmniej 48 osób.

Zgodnie ze sprawozdaniem Human Rights Watch z czerwca 2012 r., w maju 2012 r. bojownicy FDLR zaatakowali osoby cywilne w wioskach Kamananga i Lumenje w prowincji Kiwu Południowe oraz w miejscowości Chambucha na terytorium Walikale, a także na obszarze Ufumandu na terytorium Masisi w prowincji Kiwu Północne. W atakach tych bojownicy FDLR maczetami i nożami uśmiercili dziesiątki cywilów, w tym wiele dzieci. Zgodnie ze sprawozdaniem grupy ekspertów z czerwca 2012 r. między dniem 31 grudnia 2011 r. a dniem 4 stycznia 2012 r. ugrupowanie FDLR zaatakowało kilka wiosek w Kiwu Południowym. Dochodzenie prowadzone przez Organizację Narodów Zjednoczonych potwierdziło, że podczas tego ataku zabite zostały co najmniej 33 osoby, w tym 9 dzieci i 6 kobiet – spalono je żywcem, ścięto im głowy lub zastrzelono. Ponadto zgwałcono jedną kobietę i jedną dziewczynkę. W sprawozdaniu grupy ekspertów z czerwca 2012 r. stwierdzono również, że dochodzenie prowadzone przez Organizację Narodów Zjednoczonych potwierdziło, że w maju 2012 r. w Kiwu Południowym ugrupowanie FDLR dopuściło się masakry co najmniej 14 osób cywilnych, w tym 5 kobiet i 5 dzieci. Zgodnie ze sprawozdaniem grupy ekspertów z listopada 2012 r. ONZ udokumentowało co najmniej 106 przypadków przemocy seksualnej popełnionych przez członków FDLR w okresie między grudniem 2011 r. a wrześniem 2012 r. W sprawozdaniu grupy ekspertów z listopada 2012 r. stwierdzono również, że – zgodnie z dochodzeniem ONZ – nocą 10 marca 2012 r. w wiosce Kalinganya na terytorium Kabare członkowie FDLR zgwałcili 7 kobiet, w tym nieletnią. Dnia 10 kwietnia 2012 r. FDLR przypuściło kolejny atak na tę wioskę, podczas którego 3 spośród tych kobiet zgwałcono ponownie. W sprawozdaniu grupy ekspertów z listopada 2012 r. stwierdzono również, że dnia 6 kwietnia 2012 r. FDLR dopuściło się 11 zabójstw w wiosce Bushibwambombo na terytorium Kalehe, a w maju na terytorium Masisi uczestniczyło w kolejnych 19 zabójstwach, m.in. pięciu nieletnich i sześciu kobiet. Ruch 23 Marca (M23) to ugrupowanie zbrojne działające na terytorium DRK, które otrzymywało uzbrojenie i podobny sprzęt, wraz z doradztwem, szkoleniami i pomocą związaną z działaniami wojskowymi.

Według zeznań kilku naocznych świadków M23 otrzymuje od rwandyjskich sił obronnych – oprócz pomocy materialnej na potrzeby działań bojowych – ogólne dostawy o charakterze wojskowym w postaci broni i amunicji. Ugrupowanie M23 było zamieszane w poważne naruszenia prawa międzynarodowego związane z działaniami skierowanymi przeciwko kobietom i dzieciom w konfliktach zbrojnych w DRK, w tym w zabijanie i okaleczanie, przemoc seksualną, uprowadzenia i przymusowe przesiedlenia, i jest odpowiedzialne za te naruszenia. Zgodnie z licznymi doniesieniami, dochodzeniami i zeznaniami naocznych świadków M23 odpowiada za masowe zabójstwa cywilów oraz gwałty na kobietach i dzieciach w różnych regionach DRK. W wielu doniesieniach stwierdzono, że bojownicy M23 zgwałcili 46 kobiet i dziewcząt, z których najmłodsza miała 8 lat. Według doniesień M23 nie tylko dopuściło się aktów przemocy seksualnej, lecz także prowadziło szeroko zakrojone kampanie przymusowego rekrutowania dzieci do swoich szeregów. Szacuje się, że tylko na terytorium Rutshuru we wschodniej części DRK od lipca 2012 r. M23 przymusowo zwerbowało 146 młodych mężczyzn i chłopców. Niektóre z ofiar miały zaledwie 15 lat. Popełnione przez M23 zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK oraz prowadzona przez to ugrupowanie kampania przymusowej rekrutacji, a także fakt otrzymywania uzbrojenia i pomocy wojskowej istotnie przyczyniły się do niestabilności i konfliktu w regionie; w niektórych przypadkach działania te stanowiły naruszenie prawa międzynarodowego.

6. M23

(alias: Mouvement du 23 mars).

Data wskazania przez ONZ: 31 grudnia 2012 r.

Inne informacje: Email: mouvementdu23mars1@gmail.com

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Ruch 23 Marca (M23) to ugrupowanie zbrojne działające na terytorium DRK, które otrzymywało uzbrojenie i podobny sprzęt, wraz z doradztwem, szkoleniami i pomocą związaną z działaniami wojskowymi. Według zeznań kilku naocznych świadków M23 otrzymuje od rwandyjskich sił obronnych – oprócz pomocy materialnej na potrzeby działań bojowych – ogólne dostawy o charakterze wojskowym w postaci broni i amunicji. Ugrupowanie M23 było zamieszane w poważne naruszenia prawa międzynarodowego związane z działaniami skierowanymi przeciwko kobietom i dzieciom w konfliktach zbrojnych w DRK, w tym w zabijanie i okaleczanie, przemoc seksualną, uprowadzenia i przymusowe przesiedlenia, i jest odpowiedzialne za te naruszenia. Zgodnie z licznymi doniesieniami, dochodzeniami i zeznaniami naocznych świadków M23 odpowiada za masowe zabójstwa cywilów oraz gwałty na kobietach i dzieciach w różnych regionach DRK. W wielu doniesieniach stwierdzono, że bojownicy M23 zgwałcili 46 kobiet i dziewcząt, z których najmłodsza miała 8 lat. Oprócz doniesień o aktach przemocy seksualnej M23 prowadziło też szeroko zakrojone kampanie przymusowego rekrutowania dzieci do swoich szeregów. Szacuje się, że tylko na terytorium Rutshuru we wschodniej części DRK od lipca 2012 r. M23 przymusowo zwerbowało 146 młodych mężczyzn i chłopców. Niektóre z ofiar miały zaledwie 15 lat. Popelnione przez M23 zbrodnie przeciw ludności cywilnej DRK oraz prowadzona przez to ugrupowanie kampania przymusowej rekrutacji, a także fakt otrzymywania uzbrojenia i pomocy wojskowej istotnie przyczyniły się do niestabilności i konfliktu w regionie; niektórych przypadkach działania te stanowiły naruszenie prawa międzynarodowego.

7. MACHANGA LTD

Adres: Plot 55 A, Upper Kololo Terrace, Kampala, Uganda.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Firma eksportująca złoto (Jej szefowie to Rajendra Kumar Vaya i Hirendra M. Vaya). W 2010 roku aktywa należące do Machangi umieszczone na rachunku Emirates Gold zostały zamrożone przez Bank of Nova Scotia Mocatta (Zjednoczone Królestwo). Właściciele Machangi są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Firma Machanga kupowała złoto w drodze stałych kontaktów handlowych z handlowcami w DRK powiązaniymi ściśle z bojówkami. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Firma eksportująca złoto (Jej szefowie to Rajendra Kumar Vaya i Hirendra M. Vaya). W 2010 roku aktywa należące do Machangi umieszczone na rachunku Emirates Gold zostały zamrożone przez Bank of Nova Scotia Mocatta (Zjednoczone Królestwo). Poprzedni właściciel Machangi, Rajendra Kumar, i jego brat Vipul Kumar są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.

8. TOUS POUR LA PAIX ET LE DEVELOPPEMENT (organizacja pozarządowa)

(alias: TPD)

Adres: Goma, Kiwu Północne, DRK.

Data wskazania przez ONZ: 1 listopada 2005 r.

Inne informacje: Goma, komitety w prowincjach: Kiwu Południowe, Kasai Zachodnie, Kasai Wschodnie oraz Maniema. Oficjalnie zawiesiła wszelkie działania w 2008 roku. W praktyce według stanu z czerwca 2011 r. biura TPD są otwarte i zajmują się sprawami związanymi z powrotem uchodźców wewnętrznych, inicjatywami społecznymi dotyczącymi pojednania, rozwiązywaniem sporów wokół gruntów itp. Przewodniczącym jest Eugene Serufuli, a wiceprzewodniczącą – Saverina Karomba. Do prominentnych członków należą radni prowincji Kiwu Północne: Robert Seninga i Bertin Kirivita.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Organizacji tej zarzuca się łamanie embarga na broń przez udzielanie wsparcia Kongijskiemu Zgromadzeniu na rzecz Demokracji – Goma (RCD-G), zwłaszcza w postaci zapewnienia na początku 2005 r. ciężarówek do przewozu broni i oddziałów oraz w postaci przewozu broni przeznaczonej do rozdzielania wśród części ludności w Masisi i Rutshuru w Kiwu Północnym. Goma, komitety w prowincjach: Kiwu Południowe, Kasai Zachodnie, Kasai Wschodnie oraz Maniema. Oficjalnie zawiesiła wszelkie działania w 2008 roku. W praktyce według stanu z czerwca 2011 r. biura TPD są otwarte i zajmują się sprawami związanymi z powrotem uchodźców wewnętrznych, inicjatywami społecznymi dotyczącymi pojednania, rozwiązywaniem sporów wokół gruntów itp. Przewodniczącym jest Eugene Serufuli, a wiceprzewodniczącą – Saverina Karomba. Do prominentnych członków należą radni prowincji Kiwu Północne: Robert Seninga i Bertin Kirivita.

9. UGANDA COMMERCIAL IMPEX (UCI) LTD

Adres: a) Plot 22, Kanjokya Street, Kamwokya, Kampala, Uganda (Tel. +256 41 533 578/9), b) PO BOX 22709, Kampala, Uganda.

Data wskazania przez ONZ: 29 marca 2007 r.

Inne informacje: Firma eksportująca złoto. (Jej szefowie to Jamnadas V. LODHIA – znany jako »Chuni« – oraz jego synowie: Kunal J. LODHIA i Jitendra J. LODHIA). W styczniu 2011 r. władze ugandyjskie powiadomiły komitet, że w wyniku zwolnienia dotyczącego jej zasobów finansowych, Emirates Gold spłaciła dług UCI wobec Crane Bank w Kampali, co doprowadziło do ostatecznego zamknięcia jej rachunków. Szefowie UCI są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.

Dodatkowe informacje zawarte w opracowanym przez Komitet Sankcji podsumowaniu uzasadnienia umieszczenia w wykazie:

Firma UCI kupowała złoto w drodze stałych kontaktów handlowych z handlowcami w DRK powiązanymi ściśle z bojówkami. Stanowi to »wspieranie« nielegalnych grup zbrojnych i naruszenie embarga na broń wynikającego z rezolucji 1493 (2003) i 1596 (2005). Firma eksportująca złoto. (Jej byli szefowie to J.V. LODHIA – znany jako »Chuni« oraz jego syn Kunal LODHIA). W styczniu 2011 r. władze ugandyjskie powiadomiły komitet, że w wyniku zwolnienia dotyczącego jej zasobów finansowych, Emirates Gold spłaciła dług UCI wobec Crane Bank w Kampali, co doprowadziło do ostatecznego zamknięcia jej rachunków. Poprzedni właściciel UCI, J.V. Lodhia, i jego syn Kumal Lodhia są nadal zaangażowani w nabywanie złota ze wschodniej części DRK.”.

DECYZJA WYKONAWCZA RADY (WPZiB) 2015/621**z dnia 20 kwietnia 2015 r.****w sprawie wykonania decyzji 2010/656/WPZiB przedłużającej obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 31 ust. 2,

uwzględniając decyzję Rady 2010/656/WPZiB z dnia 29 października 2010 r. przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 6 ust. 1 i 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 października 2010 r. Rada przyjęła decyzję 2010/656/WPZiB.
- (2) Rada dokonała przeglądu środków, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 5 ust. 1 lit. b) decyzji 2010/656/WPZiB, zgodnie z jej art. 10 ust. 3.
- (3) Rada ustaliła, że środki, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 5 ust. 1 lit. b), należy dalej stosować w odniesieniu do pięciu osób umieszczonych w wykazie.
- (4) Sąd Unii Europejskiej, wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 r. w sprawie T-406/13 ⁽²⁾ stwierdził nieważność decyzji wykonawczej Rady 2014/271/WPZiB ⁽³⁾ wdrażającej decyzję 2010/656/WPZiB w zakresie, w jakim dotyczy Marcela Gossio. W konsekwencji tego stwierdzenia nieważności należy usunąć wpis dotyczący Marcela Gossio także z załącznika II do decyzji 2010/656/WPZiB.
- (5) W dniu 26 lutego 2015 r. Komitet Sankcji ustanowiony na mocy rezolucji Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) 1572 (2004) dotyczącej Wybrzeża Kości Słoniowej skreślił jedną osobę z wykazu osób objętych środkami przewidzianymi w punktach 9 i 12 tej rezolucji. Wpis dotyczący tej osoby należy usunąć z załącznika I do decyzji 2010/656/WPZiB.
- (6) Ponadto Komitet Sankcji zaktualizował inne wpisy dotyczące osób objętych środkami przewidzianymi w punktach 9 i 12 rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ 1572 (2004).
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić wykaz osób objętych środkami ograniczającymi zamieszczony w załącznikach I i II do decyzji 2010/656/WPZiB,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Załącznik I do decyzji 2010/656/WPZiB zastępuje się tekstem zawartym w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

W załączniku II do decyzji 2010/656/WPZiB wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 285 z 30.10.2010, s. 28.⁽²⁾ Wyrok z dnia 14 stycznia 2015 r. w sprawie T-406/13 Gossio/Rada.⁽³⁾ Decyzja wykonawcza Rady 2014/271/WPZiB z dnia 12 maja 2014 r. wdrażająca decyzję 2010/656/WPZiB przedłużającą obowiązywanie środków ograniczających wobec Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (Dz.U. L 138 z 13.5.2014, s. 108).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 20 kwietnia 2015 r.

W imieniu Rady
F. MOGHERINI
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

Wykaz osób, o których mowa w art. 4 ust. 1 lit. a) i w art. 5 ust. 1 lit. a)

1. Nazwisko: CHARLES BLÉ GOUDÉ

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 1.1.1972, Miejsce ur.: a) Guibéroua, Gagnoa, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, b) Niagbrahio/Guiberoua, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, c) Guiberoua, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: a) Génie de kpo, b) Gbapé Zadi, Niepotwierdzony pseudonim: Général, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: a) 04LE66241, wydany dnia 10.11.2005 w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 9.11.2008), b) AE/088 DH 12, wydany dnia 20.12.2002 w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 11.12.2005), c) 98LC39292, wydany w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 23.11.2003), Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: a) Yopougon Selmer, Bloc P 170, Abidjan, Côte d'Ivoire, b) c/o Hotel Ivoire, Abidjan, Côte d'Ivoire, c) Cocody (suburb), Abidjan, Côte d'Ivoire (adres podany w dokumencie podróży nr C2310421 wydanym przez Szwajcarię dnia 15.11.2005 i ważnym do dnia 31.12.2005), Data umieszczenia w wykazie: 7.2.2006.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: przywódca organizacji COJEP («Młodzi Patrioci»); wielokrotne publiczne oświadczenia popierające stosowanie przemocy wobec obiektów i personelu ONZ oraz wobec obcokrajowców; kierowanie aktami przemocy, których dopuszczała się milicja uliczna, oraz udział w takich aktach, w tym w pobiciach, zgwałceniach i egzekucjach pozasądowych; zastraszanie personelu ONZ, międzynarodowej grupy roboczej, przedstawicieli opozycji politycznej i niezależnej prasy; sabotaż międzynarodowych rozgłośni radiowych; zakłócanie działań międzynarodowej grupy roboczej, operacji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (UNOCI), sił francuskich i procesu pokojowego określonego w rezolucji 1643 (2005).

3. Nazwisko: EUGÈNE N'GORAN KOUADIO DJUÉ

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: a) 1.1.1966, b) 20.12.1969, Miejsce ur.: Republika Wybrzeża Kości Słoniowej Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: 04 LE 017521, wydany dnia 10.2.2005 (ważny do dnia 10.2.2008), Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 7.2.2006.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: przywódca organizacji *Union des Patriotes pour la Libération Totale de la Côte d'Ivoire* (UPLTCI); wielokrotne publiczne oświadczenia popierające stosowanie przemocy wobec obiektów i personelu ONZ oraz wobec obcokrajowców; kierowanie aktami przemocy, których dopuszczała się milicja uliczna, oraz udział w takich aktach, w tym w pobiciach, zgwałceniach i egzekucjach pozasądowych; zakłócanie działań międzynarodowej grupy roboczej, UNOCI, sił francuskich i procesu pokojowego określonego w rezolucji 1643 (2005).

4. Nazwisko: MARTIN KOUAKOU FOFIÉ

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 1.1.1968, Miejsce ur.: BOHI, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: nie dotyczy, Nr dowodu tożsamości: a) 2096927, wydany dnia 17.3.2005 w Burkina Faso, b) CNB N.076, wydany dnia 17.2.2003 w Burkina Faso (poświadczenie obywatelstwa Burkina Faso), c) 970860100249, wydany dnia 5.8.1997 w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej (ważny do dnia 5.8.2007), Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 7.2.2006.

Inne informacje:

Imię i nazwisko ojca: Yao Koffi FOFIE. Imię i nazwisko matki: Ama Krouama KOSSONOU.

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: starszy kapral, dowódca Nowych Sił w okręgu Korhogo; siły pod jego dowództwem brały udział w werbowaniu dzieci-żołnierzy, uprowadzeniach, zmuszaniu do pracy, wykorzystywaniu seksualnym kobiet, niesłusznych aresztowaniach i egzekucjach pozasądowych, wbrew konwencji o prawach człowieka i międzynarodowemu prawu humanitarnemu; zakłócanie działań międzynarodowej grupy roboczej, UNOCI, sił francuskich i procesu pokojowego określonego w rezolucji 1643 (2005).

5. Nazwisko: LAURENT GBAGBO

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 31.5.1945, Miejsce ur.: Gagnoa, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: nie dotyczy, Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 30.3.2011.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: były prezydent Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej; blokowanie procesu pokojowego i pojednawczego, odrzucenie wyników wyborów prezydenckich.

6. Nazwisko: SIMONE GBAGBO

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 20.6.1949, Miejsce ur.: Moossou, Grand-Bassam, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatelka Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: nie dotyczy, Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 30.3.2011.

Inne informacje:

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: przewodnicząca klubu parlamentarnego Frontu Ludowego Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej (FPI); blokowanie procesu pokojowego i pojednawczego, publiczne podżeganie do nienawiści i przemocy.

8. Nazwisko: DÉsirÉ TAGRO

Tytuł: nie dotyczy, Stanowisko: nie dotyczy, Data ur.: 27.1.1959, Miejsce ur.: Issia, Republika Wybrzeża Kości Słoniowej, Potwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Niepotwierdzony pseudonim: nie dotyczy, Obywatelstwo: obywatel Republiki Wybrzeża Kości Słoniowej, Nr paszportu: AE 065FH08, Nr dowodu tożsamości: nie dotyczy, Adres: nie dotyczy, Data umieszczenia w wykazie: 30.3.2011.

Inne informacje:

Zmarł w dniu 12.4.2011 w Abidżanie.

Streszczenie powodów umieszczenia w wykazie: sekretarz generalny w trakcie tak zwanej. »prezydencji« Laurenta Gbagba; udział w nielegalnym rządzie Laurenta Gbagba, blokowanie procesu pokojowego i pojednawczego, odrzucenie wyników wyborów prezydenckich, udział w brutalnym represjonowaniu ruchów ludowych.”.

ZAŁĄCZNIK II

W załączniku II do decyzji 2010/656/WPZIB skreśla się wpis dotyczący następującej osoby:

Marcel GOSSIO.

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYKARODOWYCH

Jedynie oryginalne teksty EKG ONZ mają skutek prawny w świetle międzynarodowego prawa publicznego. Status i datę wejścia w życie niniejszego regulaminu należy sprawdzać w najnowszej wersji dokumentu EKG ONZ dotyczącego statusu TRANS/WP.29/343, dostępnej pod adresem:

<http://www.unece.org/trans/main/wp29/wp29wgs/wp29gen/wp29fdocsts.html>.

Regulamin nr 118 Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – Jednolite przepisy techniczne dotyczące palności materiałów używanych w konstrukcji niektórych kategorii pojazdów samochodowych oraz ich odporności na działanie paliw lub smarów [2015/622]

Obejmujący wszystkie obowiązujące teksty, w tym:

Suplement nr 1 do serii poprawek 02 – data wejścia w życie: 3 listopada 2013 r.

SPIS TREŚCI

REGULAMIN

1. Zakres
2. Definicje: Ogólne
3. Wystąpienie o homologację
4. Homologacja
5. Część I: Homologacja typu pojazdu w odniesieniu do palności części w pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym lub odporności na działanie paliw lub smarów materiałów izolacyjnych stosowanych w komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym
6. Część II: Homologacja typu części w odniesieniu do jej palności lub jej odporności na działanie paliw lub smarów
7. Zmiana typu i rozszerzenie homologacji
8. Zgodność produkcji
9. Sankcje z tytułu niezgodności produkcji
10. Ostateczne zaniechanie produkcji
11. Nazwy i adresy placówek technicznych upoważnionych do przeprowadzania badań homologacyjnych oraz nazwy i adresy organów udzielających homologacji typu
12. Przepisy przejściowe

ZAŁĄCZNIKI

- 1 Dokument informacyjny pojazdu
- 2 Dokument informacyjny części
- 3 Zawiadomienie dotyczące homologacji typu pojazdu

- 4 Zawiadomienie dotyczące homologacji typu części
 - 5 Rozmieszczenie znaków homologacji
 - 6 Badanie określające szybkość spalania poziomego materiałów
 - 7 Badanie określające topliwość materiałów
 - 8 Badanie określające szybkość spalania pionowego materiałów
 - 9 Badanie określające odporność materiałów na działanie paliw lub smarów
1. ZAKRES
 - 1.1. Niniejszy regulamin stosuje się do palności (zapalności, szybkości spalania i topliwości) oraz odporności na działanie paliw lub smarów materiałów stosowanych w pojazdach kategorii M₃, klasy II i III ⁽¹⁾.

Homologacje typu udzielane są zgodnie z:
 - 1.2. Częścią I – Homologacja typu pojazdu w odniesieniu do palności lub odporności na działanie paliw lub smarów części stosowanych w pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym.
 - 1.3. Częścią II – Homologacja części instalowanej w pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym w odniesieniu do jej palności lub odporności na działanie paliw lub smarów.
 2. DEFINICJE: OGÓLNE
 - 2.1. „Producent” oznacza osobę lub podmiot odpowiedzialny wobec organu udzielającego homologacji typu za wszystkie aspekty procesu homologacji typu oraz za zapewnienie zgodności produkcji. Nie jest istotne, czy osoba lub jednostka bezpośrednio uczestniczy we wszystkich etapach wytwarzania pojazdu lub części podlegających procesowi homologacji.
 - 2.2. „Pomieszczenie wewnętrzne” oznacza jakiegokolwiek pomieszczenie przeznaczone dla pasażerów, kierowców lub załogi ograniczone zwróconymi do wewnątrz powierzchniami:
 - a) sufitu;
 - b) podłogi;
 - c) ściany przedniej, ściany tylnej i ścian bocznych;
 - d) drzwi,
 - e) szyb zewnętrznych.
 - 2.3. „Komora silnika” oznacza przedział, w którym silnik został zainstalowany, i w którym można zainstalować ogrzewacz spalinowy.
 - 2.4. „Oddzielny przedział grzewczy” oznacza przedział ogrzewacza spalinowego znajdujący się poza pomieszczeniem wewnętrznym i komorą silnika.
 - 2.5. „Materiały produkcyjne” oznaczają wyroby w postaci materiałów masowych (np. zwojów materiałów tapicerskich) lub wstępnie ukształtowanych części, dostarczane wytwórcy do zamontowania w typie pojazdu homologowanym zgodnie z niniejszym regulaminem lub dostarczane do warsztatów do celów konserwacji lub naprawy pojazdu.
 - 2.6. „Siedzenie” oznacza konstrukcję, wraz z wykończeniem, która może, ale nie musi, być integralną częścią konstrukcji pojazdu, przeznaczoną na miejsce siedzące dla jednej dorosłej osoby. Pojęcie to obejmuje zarówno pojedyncze siedzenie, jak i część siedzenia kanapowego przeznaczoną na miejsce siedzące dla jednej dorosłej osoby.
 - 2.7. „Grupa siedzeń” oznacza siedzenie kanapowe albo oddzielne siedzenia, zestawione razem bokami (tzn. tak, że przednie zamocowania jednego siedzenia znajdują się w jednej linii lub przed tylnymi zamocowaniami i w jednej linii lub za przednimi zamocowaniami drugiego siedzenia), służące do siedzenia dla jednej lub kilku dorosłych osób.

⁽¹⁾ Zgodnie z definicją zawartą w ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), dokument ECE/TRANS/WP.29/78/Rev.2, pkt 2.

- 2.8. „Siedzenie kanapowe” oznacza kompletną konstrukcję z wykończeniem, przeznaczoną do siedzenia dla więcej niż jednej dorosłej osoby.
- 2.9. „Materiał instalowany w pozycji pionowej” oznacza materiały zainstalowane w pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika i każdym oddzielnym przedziale grzewczym pojazdu o nachyleniu przekraczającym 15 procent od płaszczyzny poziomej, gdy pojazd ma masę w stanie gotowym do jazdy i stoi na gładkim i poziomym podłożu.
3. WYSTĄPIENIE O HOMOLOGACJĘ
- 3.1. O homologację typu pojazdu lub części w zakresie niniejszego regulaminu występuje producent.
- 3.2. Do wniosku należy dołączyć dokument informacyjny zgodny ze wzorem przedstawionym w załączniku 1 i załączniku 2.
- 3.3. Placówce technicznej upoważnionej do przeprowadzania badań homologacyjnych należy przedstawić, co następuje:
- 3.3.1. W przypadku homologacji pojazdu: pojazd reprezentatywny dla typu, którego dotyczy wniosek o homologację.
- 3.3.2. W przypadku części, które już zostały homologowane: wykaz numerów homologacji typu i oznaczenia typu producenta dla tych części załącza się do wniosku o homologację typu pojazdu.
- 3.3.3. W przypadku części bez homologacji typu:
- 3.3.3.1. Próbki (których liczba określona jest w załącznikach 6 do 9) części wykorzystanych w pojeździe reprezentatywnym dla typu, którego dotyczy wniosek o homologację.
- 3.3.3.2. Ponadto należy dostarczyć placówce technicznej jedną próbkę do wykorzystania w przyszłości jako materiał referencyjny.
- 3.3.3.3. W przypadku takich urządzeń, jak siedzenia, zasłony, ścianki działowe itd. próbki określone w pkt 3.3.3.1 oraz jedno kompletne urządzenie, tak jak określono powyżej.
- 3.3.3.4. Próbki muszą być wyraźnie i trwale oznaczone nazwą handlową lub znakiem towarowym wnioskodawcy oraz oznaczeniem typu.
4. HOMOLOGACJA
- 4.1. Jeżeli typ przedstawiony do homologacji zgodnie z niniejszym regulaminem spełnia wymagania odpowiednich części niniejszego regulaminu, to udziela się homologacji typu.
- 4.2. Każdemu homologowanemu typowi należy nadać numer homologacji. Dwie pierwsze jego cyfry (obecnie 02, co odpowiada serii poprawek 02) oznaczają serię poprawek obejmujących ostatnie główne zmiany dostosowujące regulamin do postępu technicznego przed datą udzielenia homologacji. Żadna Umawiająca się Strona nie może nadać tego samego numeru innemu typowi pojazdu lub części zdefiniowanych w niniejszym regulaminie.
- 4.3. Zawiadomienie o udzieleniu lub rozszerzeniu homologacji typu na podstawie niniejszego regulaminu należy przesłać Umawiającym się Stronom Porozumienia stosującym niniejszy regulamin na jednym z formularzy zgodnych ze wzorami zamieszczonymi odpowiednio w załącznikach 3 lub 4 do niniejszego regulaminu.
- 4.4. Na każdym pojeździe zgodnym z typem homologowanym na mocy niniejszego regulaminu, w sposób widoczny i w miejscu łatwo dostępnym, określonym w formularzu homologacji, umieszcza się międzynarodowy znak homologacji zawierający:
- 4.4.1. okrąg otaczający literę „E”, po której następuje numer wyróżniający państwo, które udzieliło homologacji ⁽¹⁾;
- 4.4.2. numer niniejszego regulaminu, literę „R” i liczbę „I” wskazującą część I niniejszego regulaminu, myślnik i numer homologacji umieszczone z prawej strony okręgu określonego w punkcie 4.4.1.

⁽¹⁾ Numery wyróżniające Umawiających się Stron Porozumienia z 1958 r. podano w załączniku 3 do ujednocionej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), dokument ECE/TRANS/WP.29/78/Rev.2/Amend.1.

- 4.4.3. Jeżeli pojazd jest zgodny z typem homologowanym zgodnie z jednym lub większą liczbą regulaminów stanowiących załączniki do Porozumienia w państwie, które udzieliło homologacji na podstawie niniejszego regulaminu, symbol podany w pkt 4.4.1 nie musi być powtarzany. W takim przypadku w kolumnach po prawej stronie symbolu opisanego w pkt 4.4.1 należy umieścić numery regulaminów, zgodnie z którymi uzyskano homologację w państwie, które udzieliło homologacji zgodnie z niniejszym regulaminem.
- 4.4.4. Znak homologacji musi być czytelny i nieusuwalny.
- 4.4.5. Znak homologacji umieszcza się na tabliczce znamionowej pojazdu zamontowanej przez producenta lub w jej pobliżu.
- 4.5. Materiały produkcyjne nie muszą być oznaczone indywidualnie. Jednakże opakowania, w których są one dostarczone, muszą być opatrzone w czytelny sposób międzynarodowym znakiem homologacji zawierającym:
- 4.5.1. okrąg otaczający literę „E”, po której następuje numer wyróżniający państwo, które udzieliło homologacji ⁽¹⁾;
- 4.5.2. numer niniejszego regulaminu, literę „R” i liczbę „II” wskazującą część II niniejszego regulaminu, myślnik i numer homologacji umieszczone z prawej strony okręgu określonego w punkcie 4.4.1.
- 4.5.3. W pobliżu tego okręgu:
- 4.5.3.1. Symbole wskazujące kierunek instalowania materiału:
- ↔ dla kierunku poziomego (zob. pkt 6.2.1);
- ↑↓ dla kierunku pionowego (zob. pkt 6.2.3 i 6.2.4);
- dla kierunku poziomego i pionowego (zob. pkt 6.2.1, 6.2.3 i 6.2.4);
- 4.5.3.2. Symbol „V” wskazujący, że materiał spełnia wymogi określone w pkt 6.2.2.
- 4.5.4. Znak homologacji musi być czytelny i nieusuwalny.
- 4.6. Części mogą być opatrzone znakiem homologacji typu przewidzianym w ust. 4.5.
- 4.6.1. Jeśli oznakowanie występuje, to oznakowanie kompletnych części, takich jak siedzenia, ścianki działowe, półki na bagaż itp., musi zawierać symbol „CD” wskazujący, że część homologowano jako kompletne urządzenie.
- 4.7. Przykładowe rozmieszczenie znaków homologacji przedstawiono w załączniku 5 do niniejszego regulaminu.
5. CZĘŚĆ I: HOMOLOGACJA TYPU POJAZDU W ODNIESIENIU DO PALNOŚCI CZĘŚCI W POMIESZCZENIU WEWNĘTRZNYM, KOMORZE SILNIKA I W KAŻDYM ODDZIELNYM PRZEDZIALE GRZEWCZYM LUB ODPORNOŚCI NA DZIAŁANIE PALIW LUB SMARÓW MATERIAŁÓW IZOLACYJNYCH STOSOWANYCH W KOMORZE SILNIKA I W KAŻDYM ODDZIELNYM PRZEDZIALE GRZEWCZYM
- 5.1. Definicja
- Do celów części I niniejszego regulaminu:
- 5.1.1. „Typ pojazdu” oznacza pojazdy, które nie różnią się pod takimi istotnymi względami jak oznaczenie typu producenta.
- 5.2. Specyfikacje
- 5.2.1. Aby uzyskać homologację typu materiały wewnątrz i nie więcej niż 13 mm poza pomieszczeniem wewnętrznym, materiały komory silnika i materiały każdego oddzielnego przedziału grzewczego stosowane w pojeździe muszą spełniać wymogi określone w części II niniejszego regulaminu.
- 5.2.2. Materiały lub wyposażenie użyte w pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika i każdym oddzielnym przedziale grzewczym lub w urządzeniach homologowanych jako części muszą być tak zainstalowane, aby zmniejszyć do minimum ryzyko powstania i rozprzestrzenienia się płomieni.

(1) Numery wyróżniające Umawiających się Stron Porozumienia z 1958 r. podano w załączniku 3 do ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3), dokument ECE/TRANS/WP.29/78/Rev.2/Amend.1.

5.2.3. Takie materiały lub wyposażenie są montowane wyłącznie zgodnie z ich planowanym przeznaczeniem i badaniami, którym je poddano (patrz pkt 6.2.1, 6.2.2, 6.2.3, 6.2.4, 6.2.5, 6.2.6 i 6.2.7), szczególnie w odniesieniu do ich palności i topliwości (w kierunku poziomym/pionowym) oraz ich odporności na działanie paliw lub smarów.

5.2.4. Kleje używane do przymocowania materiałów stosowanych wewnątrz do ich konstrukcji nośnej nie mogą zwiększać palności materiałów.

6. CZĘŚĆ II: HOMOLOGACJA TYPU CZĘŚCI W ODNIESIENIU DO JEJ PALNOŚCI LUB JEJ ODPORNOŚCI NA DZIAŁANIE PALIW LUB SMARÓW

6.1. Definicje

Do celów części II niniejszego regulaminu:

6.1.1. „Typ części” oznacza części, które nie różnią się w zakresie takich istotnych względów, jak:

6.1.1.1. oznaczenie typu przez producenta;

6.1.1.2. zamierzone zastosowanie (tapicerka siedzenia, wykładzina dachowa, izolacja itp.);

6.1.1.3. materiał(-y) zasadniczy(-e) (np. wełna, tworzywo sztuczne, guma, materiały wieloskładnikowe);

6.1.1.4. liczba warstw w przypadku materiałów złożonych; oraz

6.1.1.5. inne właściwości, o ile wywierają one dostrzegalny wpływ na spełnienie wymagań określonych w niniejszym regulaminie.

6.1.2. „Szybkość spalania” oznacza stosunek długości części spalanej mierzonej zgodnie z załącznikiem 6 lub 8 do niniejszego regulaminu do czasu potrzebnego do spalania tego odcinka. Wyraża się ją w milimetrach na minutę.

6.1.3. „Materiał złożony” oznacza materiał składający się z kilku warstw podobnych lub różnych materiałów, których płaszczyzny są ściśle ze sobą związane metodą klejenia, powlekania, spawania, zgrzewania itp. Jeżeli różne materiały połączone są ze sobą w sposób nieciągły (na przykład za pomocą szycia, spawania dielektrycznego czy nitowania), wówczas nie uznaje się ich za materiały złożone.

6.1.4. „Powierzchnia licowa” oznacza stronę materiału, która po jego zamontowaniu w pojeździe jest skierowana do przedziału pasażerskiego, komory silnika i każdego oddzielnego przedziału grzewczego.

6.1.5. „Tapicerka” oznacza kombinację wewnętrznej wyściółki i zewnętrznego materiału wykończeniowego, które razem tworzą pokrycie ramy siedzenia.

6.1.6. „Wykładzina” oznacza materiały, które (razem) stanowią podłoże i pokrycie wykańczające dachu, ścian i podłogi.

6.1.7. „materiał(-y) izolacyjny(-e)” oznacza materiał(-y) stosowany(-e) do ograniczania przenikania ciepła przez przewodzenie, promieniowanie lub konwekcję oraz do wygłuszenia komory silnika i każdego oddzielnego przedziału grzewczego.

6.1.8. „Odporność na działanie paliw lub smarów” oznacza odporność materiałów na działanie paliw lub smarów mierzoną zgodnie z przepisami załącznika 9 do niniejszego regulaminu.

6.2. Specyfikacje

6.2.1. Następujące materiały poddawane są badaniom opisanym w załączniku 6 do niniejszego regulaminu:

a) materiały i materiały złożone instalowane w pozycji poziomej w pomieszczeniu wewnętrznym; oraz

b) materiały izolacyjne instalowane w pozycji poziomej w komorze silnika lub w każdym oddzielnym przedziale grzewczym.

Wynik badania uznaje się za zadowalający, jeżeli, biorąc pod uwagę najgorsze wyniki badania, szybkość spalania poziomego wynosi nie więcej niż 100 mm/minutę lub gdy płomień zgaśnie przed osiągnięciem ostatniego punktu pomiarowego.

Materiały spełniające wymogi określone w pkt 6.2.3 uważane są za spełniające wszystkie wymogi określone w niniejszym punkcie.

6.2.2. Następujące materiały poddawane są badaniom opisanym w załączniku 7 do niniejszego regulaminu:

- a) materiały i materiały złożone instalowane na wysokości większej niż 500 mm nad poduszką siedzenia oraz w dachu pojazdu;
- b) materiały izolacyjne instalowane w komorze silnika lub w każdym oddzielnym przedziale grzewczym.

Wynik badania uznaje się za zadowalający, jeżeli, uwzględniając najgorszy wynik, nie utworzyła się kropla zapalająca watę bawełnianą.

6.2.3. Następujące materiały poddawane są badaniom opisanym w załączniku 8 do niniejszego regulaminu:

- a) materiały i materiały złożone instalowane w pozycji pionowej w pomieszczeniu wewnętrznym;
- b) materiały izolacyjne instalowane w pozycji pionowej w komorze silnika lub w każdym oddzielnym przedziale grzewczym.

Wynik badania uznaje się za zadowalający, jeżeli, biorąc pod uwagę najgorsze wyniki badania, szybkość spalania pionowego wynosi nie więcej niż 100 mm/minutę lub gdy płomień zgaśnie przed zniszczeniem jednej z pierwszych nici znacznikowych.

6.2.4. Materiały osiągające średnie CFE (krytyczny strumień ciepła do wygaśnięcia) o wartości nie mniejszej niż 20 kW/m² w przypadku badania przeprowadzanego zgodnie z normą ISO 5658-2 ⁽¹⁾ uznaje się za zgodne z pkt 6.2.2 i 6.2.3, pod warunkiem że nie zaobserwowano płonących kropli, biorąc pod uwagę najgorsze wyniki badania.

6.2.5. Wszystkie materiały izolacyjne instalowane w komorze silnika i każdym oddzielnym przedziale grzewczym muszą być poddawane badaniu opisanemu w załączniku 9 do niniejszego regulaminu.

Wynik badania uznaje się za zadowalający, jeżeli, uwzględniając najgorszy wynik badania, wzrost masy badanej próbki nie przekracza 1 g.

Dopuszczalne są otwory konieczne ze względów technicznych, np. rurki lub elementy konstrukcyjne, które muszą przechodzić przez materiał, pod warunkiem że ochrona jest zapewniona (np. środek uszczelniający, taśma).

6.2.6. Kable elektryczne należy poddać badaniu odporności na rozprzestrzenianie płomienia opisanemu w normie ISO 6722:2006, pkt 12.

Wynik badania uznaje się za zadowalający, jeżeli, biorąc pod uwagę najgorszy wynik badania, płomień spalania materiału izolacyjnego gaśnie w ciągu 70 sekund i co najmniej 50 mm izolacji w górnej części próbki testowej pozostanie niespalone.

6.2.7. Przeprowadzenie badań określonych w załącznikach 6–8 nie jest wymagane w odniesieniu do następujących materiałów:

- 6.2.7.1. części wykonane z metalu lub szkła;
- 6.2.7.2. poszczególne akcesoria siedzenia, o masie materiału niemetalowego mniejszej niż 200 g; jeżeli całkowita masa niemetalowego materiału tych części przekracza 400 g na jedno siedzenie, wówczas każdy materiał musi zostać poddany badaniom;
- 6.2.7.3. elementy, których powierzchnia lub objętość nie przekracza odpowiednio:
 - 6.2.7.3.1. 100 cm² lub 40 cm³ dla elementów, które są połączone z pojedynczymi miejscami siedzącymi;
 - 6.2.7.3.2. 300 cm² lub 120 cm³ na rząd siedzeń i, maksymalnie, na metr wnętrza pomieszczenia wewnętrznego dla tych elementów, które są rozmieszczone w pojeździe i które nie są połączone z pojedynczymi miejscami siedzącymi;
- 6.2.7.4. elementy, w odniesieniu do których nie jest możliwe pobranie próbek o wymiarach określonych w pkt 3.1 załącznika 6 i pkt 3 załącznika 7.

⁽¹⁾ Norma ISO 5658-2:2006 Reakcja na próby ogniowe. Rozprzestrzenianie płomienia – Część 2: Rozprzestrzenianie boczne dla produktów stosowanych w budownictwie i transporcie w konfiguracji pionowej.

7. ZMIANA TYPU I ROZSZERZENIE HOMOLOGACJI

- 7.1. O każdej zmianie typu pojazdu lub części w związku z niniejszym regulaminem należy powiadomić organ udzielający homologacji typu, który udzielił homologacji typu pojazdowi lub części. Organ ten może:
- 7.1.1. uznać za mało prawdopodobne, aby dokonane zmiany miały istotne negatywne skutki, i uznać, że w każdym wypadku dany pojazd spełnia dalej odpowiednie wymagania lub
- 7.1.2. zażądać kolejnego sprawozdania z badań od placówki technicznej upoważnionej do ich przeprowadzenia.
- 7.2. Strony Porozumienia stosujące niniejszy regulamin zostają powiadomione o potwierdzeniu lub odmowie udzielenia homologacji, z wyszczególnieniem zmian, zgodnie z procedurą określoną w pkt 4.3 powyżej.
- 7.3. Organ udzielający homologacji typu przydziela numer seryjny każdemu formularzowi zawiadomienia sporządzonemu na okoliczność takiego rozszerzenia, oraz informuje o nim pozostałe Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorem w załączniku 3 lub w załączniku 4 do niniejszego regulaminu.

8. ZGODNOŚĆ PRODUKCJI

Procedury zgodności produkcji muszą być zgodne z procedurami określonymi w dodatku 2 do Porozumienia (E/ECE/324-E/ECE/TRANS/505/Rev.2) i następującymi wymogami:

- 8.1. Każdy pojazd/każda część homologowany(-a) zgodnie z niniejszym regulaminem, produkowany jest w sposób zapewniający jego zgodność z typem homologowanym w drodze spełnienia wymogów określonych w odpowiednich częściach niniejszego regulaminu.
- 8.2. Organ, który udzielił homologacji typu, może w dowolnym czasie dokonać weryfikacji metod kontroli zgodności produkcji, stosowanych w każdym zakładzie produkcyjnym. Weryfikacji takich dokonuje się zazwyczaj co dwa lata.

9. SANKCJE Z TYTUŁU NIEZGODNOŚCI PRODUKCJI

- 9.1. Homologacja udzielona w odniesieniu do typu pojazdu/części zgodnie z niniejszym regulaminem może zostać cofnięta w razie niespełnienia wymogów określonych poniżej.
- 9.2. Jeżeli Umawiająca się Strona Porozumienia stosująca niniejszy regulamin postanowi o cofnięciu uprzednio przez siebie udzielonej homologacji, niezwłocznie powiadamia o tym fakcie, za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorami przedstawionymi w załączniku 3 lub załączniku 4 do niniejszego regulaminu, pozostałe Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin.

10. OSTATECZNE ZANIECHANIE PRODUKCJI

Jeżeli posiadacz homologacji całkowicie zaprzestanie produkcji typu pojazdu homologowanego zgodnie z niniejszym regulaminem, musi poinformować o tym organ, który udzielił homologacji. Po otrzymaniu stosownego zawiadomienia wyżej wymieniony organ, powiadamia o tym pozostałe Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin za pomocą formularza zawiadomienia zgodnego ze wzorem przedstawionym w załączniku 3 lub 4 do niniejszego regulaminu.

11. NAZWY I ADRESY PLACÓWEK TECHNICZNYCH UPOWAŻNIONYCH DO PRZEPROWADZANIA BADAŃ HOMOLOGACYJNYCH ORAZ NAZWY I ADRESY ORGANÓW UDZIELAJĄCYCH HOMOLOGACJI TYPU

Strony Porozumienia z 1958 r. stosujące niniejszy regulamin przekazują sekretariatowi Organizacji Narodów Zjednoczonych nazwy i adresy placówek technicznych upoważnionych do przeprowadzania badań homologacyjnych oraz organów udzielających homologacji typu, którym należy przesłać wydane w innych krajach zawiadomienia poświadczające udzielenie, rozszerzenie, odmowę udzielenia lub cofnięcie homologacji.

12. PRZEPISY PRZEJŚCIOWE

- 12.1. Począwszy od oficjalnej daty wejścia w życie serii poprawek 01, żadna z Umawiających się Stron stosujących niniejszy regulamin nie może odmówić udzielenia homologacji zgodnie z niniejszym regulaminem zmienionym serią poprawek 01.

- 12.2. Po upływie 24 miesięcy od oficjalnej daty wejścia w życie serii poprawek 01, Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin są zobowiązane udzielać homologacji tylko w przypadku, gdy typ pojazdu lub typ części, który ma być homologowany, odpowiada wymogom niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 01.
 - 12.3. Po upływie 60 miesięcy od oficjalnej daty wejścia w życie serii poprawek 01 Umawiające się Strony, stosujące niniejszy regulamin, mogą odmówić pierwszej krajowej lub regionalnej rejestracji (pierwszego dopuszczenia do ruchu) pojazdu niespełniającego wymogów niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 01.
 - 12.4. Po dacie wejścia w życie serii 01 poprawek do niniejszego regulaminu homologacje części zgodne z poprzednimi seriami poprawek do niniejszego regulaminu pozostają ważne i są nadal akceptowane przez Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin.
 - 12.5. Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin nie mogą odmówić udzielenia rozszerzenia homologacji udzielonych zgodnie z serią 00 poprawek do niniejszego regulaminu.
 - 12.6. Począwszy od oficjalnej daty wejścia w życie serii poprawek 02, żadne z Umawiających się Stron stosujących niniejszy regulamin nie mogą odmówić udzielenia homologacji zgodnie z niniejszym regulaminem zmienionym serią poprawek 02.
 - 12.7. Po upływie 48 miesięcy od oficjalnej daty wejścia w życie serii poprawek 02, Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin są zobowiązane udzielać homologacji tylko w przypadku, gdy typ części, który ma być homologowany, odpowiada wymogom niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 02.
 - 12.8. Po upływie 60 miesięcy od oficjalnej daty wejścia w życie serii poprawek 02, Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin udzielają homologacji tylko w przypadku, gdy typ pojazdu zgłoszonego do homologacji spełnia wymogi niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 02.
 - 12.9. Po upływie 96 miesięcy od oficjalnej daty wejścia w życie serii poprawek 02 Umawiające się Strony, stosujące niniejszy regulamin, mogą odmówić pierwszej krajowej rejestracji (pierwszego dopuszczenia do ruchu) pojazdu niespełniającego wymogów niniejszego regulaminu zmienionego serią poprawek 02.
 - 12.10. Po dacie wejścia w życie serii 02 poprawek homologacje części zgodne z poprzednimi seriami poprawek do niniejszego regulaminu pozostają ważne i są nadal akceptowane przez Umawiające się Strony stosujące niniejszy regulamin.
-

ZAŁĄCZNIK 1

DOKUMENT INFORMACYJNY POJAZDU

Zgodnie z ust. 3.2 niniejszego regulaminu dotyczącego homologacji typu pojazdu w odniesieniu do palności części w pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym lub odporności na działanie paliw lub smarów materiałów izolacyjnych stosowanych w komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym

1. Ogólne
 - 1.1. Marka (nazwa handlowa producenta):
 - 1.2. Typ i ogólny(-e) opis(-y) handlowy(-e):
 - 1.3. Środki pozwalające na identyfikację typu, jeśli są one oznaczone na pojeździe:
 - 1.4. Położenie tego oznaczenia:
 - 1.5. Kategoria pojazdu ⁽¹⁾:
 - 1.6. Nazwa i adres producenta:
 - 1.7. Adresy zakładów montażowych:
2. Ogólne właściwości konstrukcyjne pojazdu
 - 2.1. Fotografie lub rysunki reprezentatywnego pojazdu:
3. Nadwozie
Wyposażenie wnętrza lub materiały izolacyjne
 - 3.1. Siedzenia
 - 3.1.1. Liczba:
 - 3.2. Materiały stosowane w pomieszczeniu wewnętrznym z podaniem dla każdego materiału:
 - 3.2.1. Numeru homologacji typu części (o ile jest dostępny):
 - 3.2.2. Marki:
 - 3.2.3. Oznaczenia typu:
 - 3.2.4. Badania zgodnie z pkt 6.2.1, 6.2.2, 6.2.3, 6.2.4 ⁽²⁾:
 - 3.2.5. W przypadku materiałów niehomologowanych
 - 3.2.5.1. Podstawowe materiały/oznaczenie: .../
 - 3.2.5.2. Materiał złożony/jednolity ⁽²⁾, liczba warstw ⁽²⁾:
 - 3.2.5.3. Rodzaj obicia ⁽²⁾:
 - 3.2.5.4. Maksymalna/minimalna grubość mm
 - 3.3. Materiały stosowane do izolacji w komorze silnika lub oddzielnego przedziału grzewczego z podaniem dla każdego materiału następujących informacji:
 - 3.3.1. Numer homologacji typu części (o ile jest dostępny):
 - 3.3.2. Marka:
 - 3.3.3. Oznaczenie typu:
 - 3.3.4. Badanie zgodnie z pkt 6.2.1, 6.2.2, 6.2.3, 6.2.4, 6.2.5 ⁽²⁾:

- 3.3.5. W przypadku materiałów niehomologowanych
- 3.3.5.1. Podstawowe materiały/oznaczenie: .../
- 3.3.5.2. Materiał złożony/jednolity ⁽¹⁾, liczba warstw ⁽²⁾:
- 3.3.5.3. Rodzaj obicia ⁽²⁾:
- 3.3.5.4. Maksymalna/minimalna grubość mm
- 3.4. Kable elektryczne z określeniem dla każdego rodzaju:
- 3.4.1. Numerów homologacji typu części, o ile są dostępne:
- 3.4.2. Marki:
- 3.4.3. Oznaczenia typu:
- 3.4.4. W przypadku materiałów niehomologowanych
- 3.4.4.1. Podstawowych materiałów/przeznaczenia: .../
- 3.4.4.2. Materiał złożony/jednolity ⁽¹⁾, liczba warstw ⁽²⁾:
- 3.4.4.3. Rodzaj obicia ⁽²⁾:
- 3.4.4.4. Maksymalna/minimalna grubość mm

⁽¹⁾ Zgodnie z definicją w załączniku 7 do ujednoliconej rezolucji w sprawie budowy pojazdów (R.E.3) (TRANS/WP.29/78/Rev.2, pkt 2).

⁽²⁾ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK 2

DOKUMENT INFORMACYJNY CZĘŚCI

Zgodnie z pkt 3.2 niniejszego regulaminu dotyczącego homologacji typu części w odniesieniu do palności w pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym lub odporności na działanie paliw lub smarów materiałów izolacyjnych stosowanych w komorze silnika i w każdym oddzielnym przedziale grzewczym.

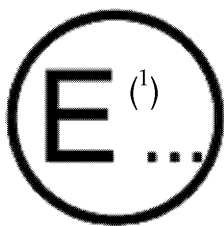
1. Ogólne
 - 1.1. Marka (nazwa handlowa producenta):
 - 1.2. Typ i ogólny(-e) opis(-y) handlowy(-e):
 - 1.3. Nazwa i adres producenta:
 - 1.4. W przypadku części i oddzielnych zespołów technicznych położenie i sposób mocowania znaku homologacji:
 - 1.5. Adresy zakładów montażowych:
2. Materiały stosowane wewnątrz
 - 2.1. Materiały przeznaczone do instalacji w pozycji poziomej/pionowej ⁽¹⁾
Materiały przeznaczone do instalacji na wysokości większej niż 500 mm nad poduszką siedzenia oraz w dachu pojazdu: dotyczy/nie dotyczy ⁽¹⁾
 - 2.2. Podstawowe materiały/oznaczenie: .../
 - 2.3. Materiał złożony/jednolity ⁽¹⁾, liczba warstw ⁽¹⁾:
 - 2.4. Rodzaj obicia ⁽¹⁾:
 - 2.5. Maksymalna/minimalna grubość mm
 - 2.6. Numer homologacji typu, o ile jest dostępny:
3. Materiały izolacyjne
 - 3.1. Materiały przeznaczone do instalacji w pozycji poziomej/pionowej ⁽¹⁾
 - 3.2. Podstawowe materiały/oznaczenie: .../
 - 3.3. Materiał złożony/jednolity ⁽¹⁾, liczba warstw ⁽¹⁾:
 - 3.4. Rodzaj obicia ⁽¹⁾:
 - 3.5. Maksymalna/minimalna grubość mm
 - 3.6. Numer homologacji typu, o ile jest dostępny:
4. Kable elektryczne
 - 4.1. Materiały używane na:
 - 4.2. Podstawowe materiały/oznaczenie: .../
 - 4.3. Materiał złożony/jednolity ⁽¹⁾, liczba warstw ⁽¹⁾:
 - 4.4. Rodzaj obicia ⁽¹⁾:
 - 4.5. Maksymalna/minimalna grubość mm
 - 4.6. Numer homologacji typu, o ile jest dostępny:

⁽¹⁾ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK 3

ZAWIADOMIENIE

(Maksymalny format: A4 (210 × 297 mm))

wydane przez: Nazwa organu administracji:

.....

.....

.....

dotyczące ⁽²⁾: udzielenia homologacji
 rozszerzenia homologacji
 odmowy udzielenia homologacji
 cofnięcia homologacji
 ostatecznego zaniechania produkcji

typu pojazdu zgodnie z regulaminem nr 118

Nr homologacji Nr rozszerzenia

Powód rozszerzenia:

Sekcja I

Ogólne

- 1.1. Marka (nazwa handlowa producenta):
- 1.2. Typ:
- 1.3. Sposób identyfikacji typu, jeśli oznaczono na pojeździe/części/oddzielnym zespole technicznym ⁽²⁾, ^(b):
- 1.3.1. Położenie tego oznaczenia:
- 1.4. Kategoria pojazdu ^(c):
- 1.5. Nazwa i adres producenta:
- 1.6. Położenie znaku homologacji:
- 1.7. Adresy zakładów montażowych:

Sekcja II

1. Informacje dodatkowe (o ile występują)
2. Placówka techniczna upoważniona do przeprowadzania badań homologacyjnych:
3. Data sprawozdania z badania:
4. Numer sprawozdania z badania:
5. Uwagi (o ile występują):
6. Miejscowość:
7. Data:
8. Podpis:
9. Do pakietu informacyjnego, przedłożonego organowi udzielającemu homologacji typu, załączony jest spis treści, który może być udostępniony na życzenie.

⁽¹⁾ Numer wyróżniający państwo, które udzieliło/rozszerzyło/odmówiło udzielenia homologacji lub cofnęło homologację.

⁽²⁾ Niepotrzebne skreślić (jeżeli zastosowanie ma więcej niż jedna pozycja, nie ma potrzeby skreślać).

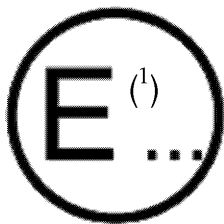
^(b) Jeżeli sposób identyfikacji typu zawiera znaki niezwiązane z opisem typów pojazdów, części lub oddzielnych zespołów technicznych objętych niniejszym dokumentem informacyjnym, takie znaki w dokumencie przedstawia się symbolem „?” (np. ABC??123??).

^(c) Zgodnie z przepisami załącznika 7 do Rezolucji zbiorowej w sprawie konstrukcji pojazdów (R.E.3) (dokument TRANS/WP.29/78/Rev.2/pkt).

ZAŁĄCZNIK 4

ZAWIADOMIENIE

(Maksymalny format: A4 (210 × 297 mm))

wydane przez: Nazwa organu administracji:

.....

.....

.....

dotyczące ⁽²⁾: udzielenia homologacji
 rozszerzenia homologacji
 odmowy udzielenia homologacji
 cofnięcia homologacji
 ostatecznego zaniechania produkcji

typu części zgodnie z regulaminem nr 118

Nr homologacji Nr rozszerzenia

Powód rozszerzenia:

Sekcja I

Ogólne

- 1.1. Marka (nazwa handlowa producenta):
- 1.2. Typ:
- 1.3. Sposób identyfikacji typu, jeśli oznaczono na urządzeniu ⁽³⁾:
- 1.3.1. Położenie tego oznaczenia:
- 1.4. Nazwa i adres producenta:
- 1.5. Położenie znaku homologacji:
- 1.6. Adresy zakładów montażowych:

Sekcja II

1. Informacje dodatkowe (w razie potrzeby): zob. dodatek 1
2. Placówka techniczna upoważniona do przeprowadzania badań homologacyjnych:
3. Data sprawozdania z badania:
4. Numer sprawozdania z badania:
5. Uwagi (o ile występują):
6. Miejscowość:
7. Data:
8. Podpis:
9. Do pakietu informacyjnego, przedłożonego organowi udzielającemu homologacji typu, załączony jest spis treści, który może być udostępniony na życzenie.

⁽¹⁾ Numer wyróżniający państwo, które udzieliło/rozszerzyło/odmówiło udzielenia homologacji lub cofnęło homologację.

⁽²⁾ Niepotrzebne skreślić (jeżeli zastosowanie ma więcej niż jedna pozycja, nie ma potrzeby skreślać).

⁽³⁾ Jeżeli sposób identyfikacji typu zawiera znaki niezwiązane z opisem typów pojazdów, części lub oddzielnych zespołów technicznych objętych niniejszym dokumentem informacyjnym, takie znaki w dokumencie przedstawia się symbolem „?” (np. ABC??123??).

Dodatek 1

Dodatek do formularza zawiadomienia dotyczącego udzielenia homologacji typu części zgodnie z regulaminem nr 118

1. Informacje dodatkowe
 - 1.1. Materiały stosowane wewnątrz
 - 1.1.1. Możliwy kierunek instalowania części: poziomy/pionowy/pionowy i poziomy ⁽¹⁾.
 - 1.1.2. Spełnia wymogi określone w pkt 6.6.2: tak/nie dotyczy ⁽¹⁾
 - 1.1.3. Zgodność została sprawdzona w odniesieniu do części homologowanych dla kompletnych urządzeń: Tak/Nie ⁽¹⁾
 - 1.1.4. Wszelkie ograniczenia w odniesieniu do wymogów użytkowych i instalacyjnych: .
 - 1.2. Materiały izolacyjne
 - 1.2.1. Możliwy kierunek instalowania części: poziomy/pionowy/pionowy i poziomy ⁽¹⁾.
 - 1.2.2. Zgodność została sprawdzona w odniesieniu do części homologowanych dla kompletnych urządzeń: Tak/Nie ⁽¹⁾
 - 1.2.3. Wszelkie ograniczenia w odniesieniu do wymogów użytkowych i instalacyjnych:
 - 1.3. Kable elektryczne
 - 1.3.1. Wszelkie ograniczenia w odniesieniu do wymogów użytkowych i instalacyjnych:
2. Uwagi:

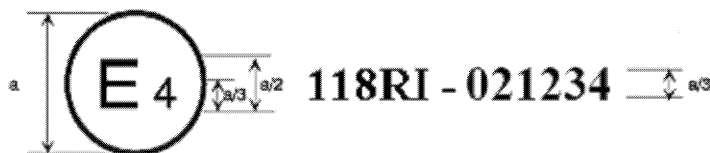
⁽¹⁾ Niepotrzebne skreślić.

ZAŁĄCZNIK 5

ROZMIESZCZENIE ZNAKÓW HOMOLOGACJI

Przykład 1

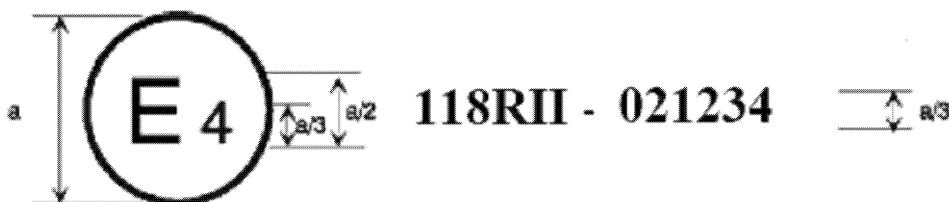
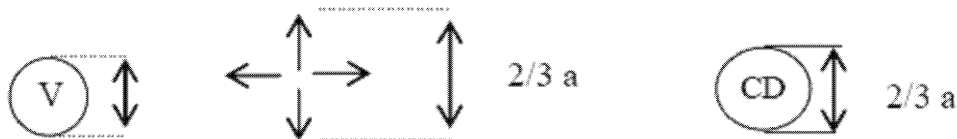
(zob. część I niniejszego regulaminu)

 $a = \text{min. } 8 \text{ mm}$

Powyższy znak homologacji umieszczony na pojeździe wskazuje, że dany typ pojazdu uzyskał homologację w Niderlandach (E4) zgodnie z częścią I regulaminu nr 118, a numer homologacji to 021234. Dwie pierwsze cyfry (02) numeru homologacji wskazują, że homologacji udzielono zgodnie z wymogami serii poprawek 02 do regulaminu nr 118.

Przykład 2

(zob. część II niniejszego regulaminu)

 $a = \text{min. } 8 \text{ mm}$

Powyższy znak homologacji umieszczony na części wskazuje, że dany typ uzyskał homologację w Niderlandach (E4) zgodnie z częścią II regulaminu nr 118 pod numerem homologacji 021234. Dwie pierwsze cyfry (02) numeru homologacji wskazują, że homologacji udzielono zgodnie z wymogami serii poprawek 02 do regulaminu nr 118.

Dodatkowy symbol wskazuje możliwy kierunek instalowania materiału:

Symbol wskazuje, że materiał spełnia wymogi określone w pkt 6.2.2.

Symbol wskazuje, że homologowano kompletne urządzenia, takie jak siedzenia, ściany działowe itd.

Dodatkowych symboli używa się wyłącznie, jeżeli mają one zastosowanie.

ZAŁĄCZNIK 6

BADANIE OKREŚLAJĄCE SZYBKOŚĆ SPALANIA POZIOMEGO MATERIAŁÓW

1. DOBÓR PRÓBEK I ZASADA BADANIA

1.1. Badaniom należy poddać pięć próbek materiału izotropowego lub dziesięć próbek w przypadku materiału nieizotropowego (po pięć dla każdego kierunku).

1.2. Próbkę są pobierane z materiału podlegającego badaniu. W przypadku materiałów o różnej szybkości spalania w różnych kierunkach materiału każdy kierunek musi zostać zbadany. Próbkę należy pobrać i umieścić w aparaturze badawczej, tak aby można było zmierzyć największą szybkość spalania. Jeśli materiał jest dostarczany z metra, to należy odciąć część o długości co najmniej 500 mm i szerokości równej szerokości materiału. Z tej części pobiera się próbki znajdujące się w odległości co najmniej 100 mm od krawędzi materiału i w równej odległości względem siebie. Próbkę pobiera się w taki sam sposób z produktów gotowych, o ile kształt produktu na to pozwala. Jeśli grubość produktu przekracza 13 mm, należy ją zmniejszyć do 13 mm za pomocą obróbki mechanicznej od strony, która nie jest widoczna w odpowiednim przedziale (pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika lub oddzielnym przedziale grzewczym). Jeżeli nie jest to możliwe, to badanie, po uzgodnieniu z placówką techniczną, przeprowadza się na materiale o początkowej grubości, a informację o tym podaje się w sprawozdaniu z badań.

Materiały złożone (zob. pkt 6.1.3) bada się tak, jak gdyby były one jednolite. W przypadku materiałów wykonanych z nakładanych warstw o różnym składzie, które nie są materiałami złożonymi, wszystkie warstwy materiału znajdujące się na głębokości do 13 mm od powierzchni zwróconej przodem do odpowiedniego przedziału są badane indywidualnie.

1.3. Próbkę umieszcza się poziomo w uchwycie U-kształtnym i poddaje działaniu określonego płomienia przez 15 sekund w komorze spalania, gdzie płomień działa na wolną końcówkę próbki. W badaniu określa się, czy i kiedy płomień gaśnie lub czas, w którym płomień przebywa mierzoną odległość.

2. PRZYRZĄDY

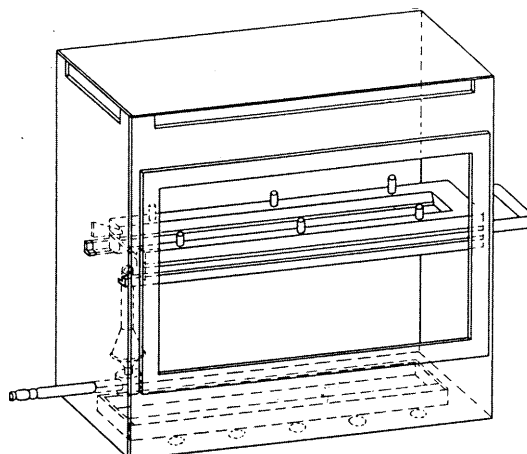
2.1. Komora spalania (rysunek 1), najlepiej ze stali nierdzewnej i o wymiarach podanych na rysunku 2. W przedniej ścianie komory znajduje okno obserwacyjne wykonane z materiału odpornego na płomień; może ono stanowić przednią ścianę komory i być tak skonstruowane, aby umożliwiała dostęp do jej wnętrza.

Spód komory posiada otwory wentylacyjne, zaś naokoło strony wierzchniej znajduje się szczelina odpowietrzająca. Komora spalania jest postawiona na czterech nóżkach o wysokości 10 mm.

Na jednym z końców komory może znajdować się otwór służący do wprowadzania uchwytu, do którego przytwierdzona jest próbka, otwór po przeciwnej stronie jest przeznaczony dla linii gazowej. Stopiony materiał spływa do rynienki (zob. rys. 3), która jest umieszczona na dnie komory pomiędzy otworami odpowietrzającymi, tak aby nie zakrywała żadnego z nich.

Rys. 1

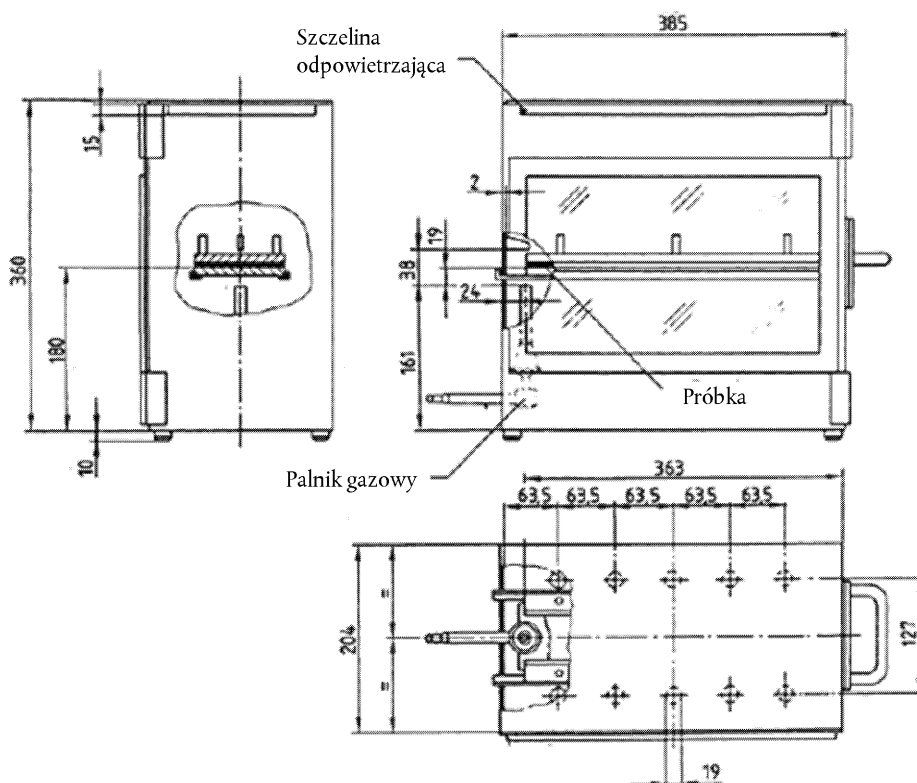
Przykładowa komora spalania z uchwytem do próbek i z miską ociekową

Rys. 2

Przykładowa komora spalania

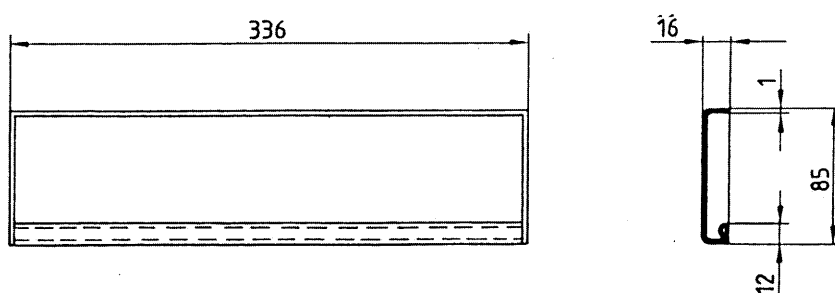
(Wymiary w milimetrach)

Rys. 3

Typowa wanienska ściekowa

(Wymiary w milimetrach)

- 2.2. Uchwyt do próbek składający się z dwóch płytek lub ramek metalowych w kształcie litery U, wykonany z materiału odpornego na korozję. Wymiary są podane na rys. 4.

Dolna płytka wyposażona jest w kołki, a górna w odpowiadające im otwory dla zapewnienia właściwego trzymania próbki. Kołki służą także jako punkty pomiarowe na początku i na końcu odcinka palenia.

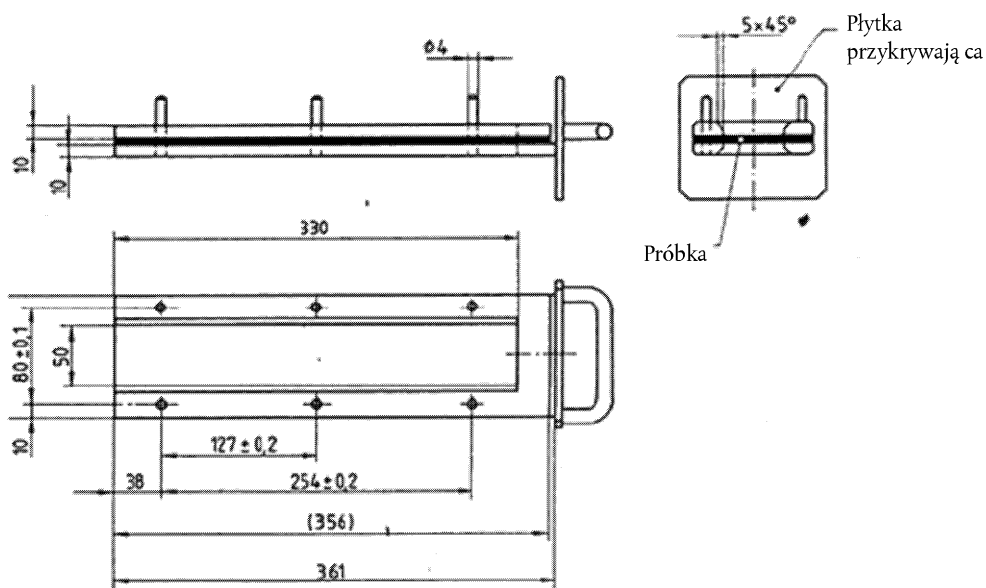
Nad dolną ramką U-kształtną znajduje się wspornik w postaci żaroodpornych drutów o średnicy 0,25 mm, rozciągniętych na ramce w 25-milimetrowych odstępach (zob. rys. 5).

Dolna płaszczyzna próbek musi znajdować się 178 mm nad płytą podłogi. Odległość przedniej krawędzi uchwytu do próbek od końca komory wynosi 22 mm; odległość wzdłużnych boków uchwytu od ścian komory wynosi 50 mm (wszystkie wymiary dotyczą wnętrza). (zob. rys. 1 i 2)

Rys. 4

Przykładowy uchwyt na próbkę

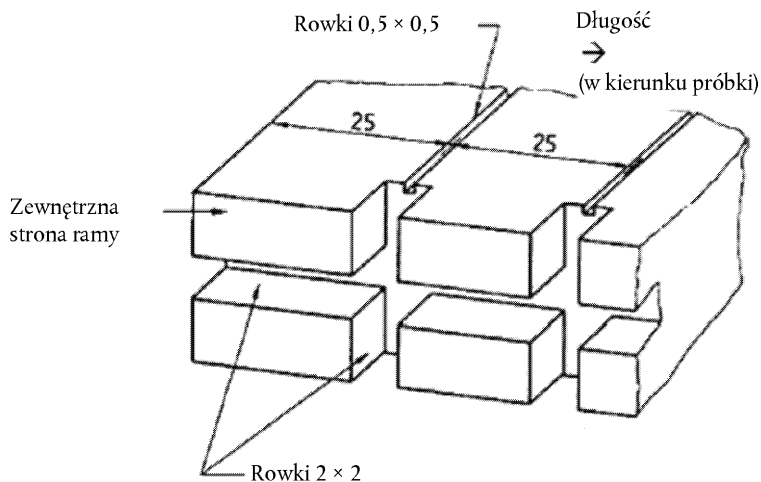
(Wymiary w milimetrach)

Rys. 5

Przykładowy wycinek konstrukcji dolnej ramki w kształcie litery U z uwzględnieniem drutów zabezpieczających

(Wymiary w milimetrach)

2.3. Palnik gazowy

Jako małe źródło ognia wykorzystuje się palnik Bunsena o średnicy wewnętrznej $9,5 \text{ mm} \pm 0,5 \text{ mm}$. Jest on umieszczony w komorze badawczej w taki sposób, że środek jego dyszy znajduje się 19 mm poniżej środka dolnej krawędzi otwartego końca próbki (zob. rys. 2).

2.4. Gaz do badania

Gaz zasilający palnik ma wartość kaloryczną około 38 MJ/m^3 (np. gaz ziemny).

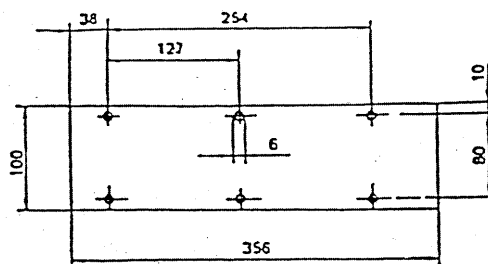
2.5. Metalowy grzebień o długości co najmniej 110 mm z siedmioma lub ośmioma gładkimi, zaokrąglonymi zębami o długości 25 mm .2.6. Stoper zapewniający dokładność do $0,5$ sekundy.

- 2.7. Szafa wyciągowa. Komora spalania może być umieszczona w szafie wyciągowej, pod warunkiem że jej wewnętrzna objętość będzie co najmniej 20 razy, ale nie więcej niż 110 razy większa niż objętość komory spalania i że wysokość, szerokość lub długość szafy nie będzie większa o 2,5 raza od dwóch pozostałych wymiarów. Przed badaniem należy zmierzyć pionową prędkość powietrza w szafie wyciągowej w odległości 100 mm przed i za ostatecznym miejscem umieszczenia komory spalania. Prędkość ta musi mieścić się w granicach od 0,10 do 0,30 m/s w celu uniknięcia negatywnego wpływu produktów spalania na obsługującego urządzenie. Dopuszcza się zastosowanie szafy wyciągowej z naturalną wentylacją i z odpowiednią prędkością powietrza.
3. PRÓBKİ
- 3.1. Kształt i wymiary
- 3.1.1. Kształt i wymiary próbek są podane na rysunku 6. Grubość próbki odpowiada grubości badanego produktu. Nie jest większa niż 13 mm. Należy tak pobierać próbkę, o ile to możliwe, aby miała ona taki sam przekrój na całej długości.

Rys. 6

Próbka

(Wymiary w milimetrach)

- 3.1.2. Jeżeli kształt i wymiary produktu nie pozwalają na pobranie próbki podanego rozmiaru, wówczas zachowane muszą być następujące wymiary minimalne:
- dla próbek o szerokości od 3 do 60 mm długość wynosi 356 mm. W takim przypadku materiał bada się na szerokości produktu;
 - dla próbek o szerokości od 60 do 100 mm długość wynosi co najmniej 138 mm. W tym przypadku potencjalna odległość spalania odpowiada długości próbki, mierząc od pierwszego punktu pomiarowego.
- 3.2. Kondycjonowanie
- Próbki są kondycjonowane co najmniej przez 24 godziny, ale nie dłużej niż 7 dni w temperaturze $23\text{ °C} \pm 2\text{ °C}$ i wilgotności względnej $50 \pm 5\%$ i są przechowywane w tych warunkach aż do chwili rozpoczęcia badań.
4. PROCEDURA
- 4.1. Próbki z puszystą lub włóchatą powierzchnią umieścić na płaskiej powierzchni i przeczesać dwukrotnie pod włos grzebieniem (pkt 2.5).
- 4.2. Umieścić próbkę w uchwycie (pkt 2.2) w taki sposób, aby strona licowa była skierowana do dołu w kierunku płomienia.
- 4.3. Wyregulować płomień gazu do wysokości 38 mm, korzystając z podziałki wewnątrz komory spalania, przy zamkniętym wlocie powietrza palnika. Przed rozpoczęciem pierwszego badania płomień pali się przez 1 min dla jego stabilizacji.
- 4.4. Wepchnąć uchwyt próbki do komory spalania, tak aby koniec próbki został wystawiony na działanie płomienia, i po 15 sekundach odciąć dopływ gazu.

- 4.5. Pomiar czasu spalania rozpoczyna się w momencie, kiedy podstawa płomienia przechodzi pierwszy punkt pomiarowy. Obserwować rozprzestrzenianie się płomienia po tej stronie próbki, która pali się szybciej (górna lub dolna strona).
- 4.6. Pomiar czasu spalania kończy się, gdy płomień przejdzie ostatni punkt pomiarowy lub gdy zgaśnie przed osiągnięciem ostatniego punktu pomiarowego. Jeżeli płomień nie osiągnie ostatniego punktu pomiarowego, mierzy się spalony odcinek aż do punktu, w którym płomień zgasł. Spalony odcinek jest częścią próbki, której powierzchnia lub wnętrze uległo zniszczeniu przez spalanie.
- 4.7. Jeśli próbka nie zapala się lub nie pali się po wygaszeniu palnika, lub jeżeli płomień zgaśnie przed osiągnięciem pierwszego punktu pomiarowego i nie zostanie zmierzony czas spalania, to w sprawozdaniu z badań należy zanotować, że szybkość spalania wynosi 0 mm/min.
- 4.8. W przypadku przeprowadzania serii badań lub powtarzania badań należy się upewnić, że przed rozpoczęciem następnego badania temperatura komory spalania i uchwytu próbki wynosi nie więcej niż 30 °C.

5. OBLICZENIA

Szybkość spalania B ⁽¹⁾ w milimetrach na minutę jest wyrażona wzorem:

$$B = 60 s/t$$

gdzie:

s = długość spalonej próbki, w milimetrach;

t = czas, w sekundach, potrzebny do spalenia odcinka s.

⁽¹⁾ Szybkość spalania (B) dla każdej próbki oblicza się tylko w przypadku, gdy płomień osiąga ostatni punkt pomiarowy lub koniec próbki.

ZAŁĄCZNIK 7

BADANIE OKREŚLAJĄCE TOPLIWOŚĆ MATERIAŁÓW

1. DOBÓR PRÓBEK I ZASADA BADANIA

- 1.1. Badaniom poddaje się cztery próbki z obu powierzchni (jeżeli nie są identyczne).
- 1.2. Próbkę należy umieścić w położeniu pionowym i poddać działaniu promiennika elektrycznego. Pod próbką należy umieścić zbiornik do zbierania kropli. W zbiorniku należy umieścić niewielką ilość waty bawełnianej w celu sprawdzenia, czy jakaś kropla się nie pali.

2. PRZYRZĄDY

Aparatura składa się z (rys. 1):

- a) promiennika elektrycznego;
- b) wspornika próbki z siatką;
- c) zbiornika (na spadające krople);
- d) wspornika (aparatury).

- 2.1. Źródło ciepła stanowi promiennik elektryczny o mocy użytkowej 500 W. Powierzchnia grzewcza musi być wykonana z przezroczystej płytki kwarcowej o średnicy 100 ± 5 mm.

Ciepło wypromieniowywane z aparatury, mierzone na powierzchni równoległej do powierzchni promiennika i oddalonej od niej o 30 mm, wynosi 3 W/cm^2 .

2.2. Wzorcowanie

Do kalibracji promiennika używa się miernika strumienia ciepła (miernik promieniowania) typu Gardona (folia) o zakresie pomiarowym nieprzekraczającym 10 W/cm^2 . Tarcza przyjmująca promieniowanie o możliwie małej przewodności cieplnej, musi być płaska, okrągła, o średnicy nie większej niż 10 mm i pokryta trwałym, matowym, czarnym wykończeniem.

Tarcza musi być osadzona w korpusie chłodzonym wodą, o powierzchni czołowej o średnicy około 25 mm, wykonanej z dokładnie wypolerowanego metalu i ściśle odpowiadającej płaszczyźnie tarczy.

Padające na tarczę promienie nie mogą biec przez żaden inny ośrodek.

Przyrząd musi być mocnej konstrukcji, prosty do ustawienia i użytkowania, nieczuły na przeciągi i zapewniający stabilność w kalibracji. Dokładność przyrządu musi wynosić $\pm 3 \%$, a powtarzalność – $0,5 \%$.

Kalibracja miernika strumienia ciepła jest sprawdzana po każdej rekaliibracji promiennika, metodą porównania z przyrządem przechowywanym jako wzorzec i nieużywanym do żadnego innego celu.

Przyrząd wzorcowy powinien być kalibrowany w odstępach rocznych zgodnie z normami krajowymi.

2.2.1. Kontrola kalibracji

Należy odpowiednio często sprawdzać natężenie promieniowania wytworzone przez moc wejściową, którą kalibrowanie początkowe wskazało za odpowiednią do wytworzenia natężenia promieniowania 3 W/cm^2 (przynajmniej co 50 godzin pracy), a jeżeli wykazane odchylenie wyniesie więcej niż $0,06 \text{ W/cm}^2$, aparatura podlega rekaliibracji.

2.2.2. Procedura kalibracji

Aparaturę umieszcza się w otoczeniu zasadniczo wolnym od prądów powietrznych (prądy nie większe niż $0,2 \text{ m/s}$).

Umieścić miernik strumienia ciepła w aparaturze w miejscu próbki w taki sposób, aby tarcza miernika strumienia ciepła była ustawiona współosiowo z powierzchnią promiennika.

Włączyć zasilanie elektryczne i ustalić moc wejściową sterownika wymaganą do wytworzenia natężenia promieniowania w środku powierzchni promiennika równego 3 W/cm^2 . Wyregulować zespół zasilający tak, aby rejestrowanie 3 W/cm^2 mogło być możliwe przez okres pięciu minut bez dalszych regulacji wyrównujących.

- 2.3. Wspornik próbki stanowi metalowy pierścień (rys. 1). Na górze tej podstawy znajduje się ruszt wykonany z nierdzewnego stalowego drutu, o następujących wymiarach:
 - a) średnica wewnętrzna: 118 mm,
 - b) wymiary otworów: kwadrat o boku 2,10 mm,
 - c) średnica drutu stalowego: 0,70 mm.
- 2.4. Zbiornik składa się z cylindrycznej rury o wewnętrznej średnicy 118 mm i głębokości 12 mm. Zbiornik należy wypełnić watą bawełnianą.
- 2.5. Kolumna pionowa podtrzymuje elementy określone w pkt 2.1, 2.3 i 2.4.

Promiennik umieszczony jest na górze wspornika w taki sposób, że powierzchnia grzewcza jest pozioma, a strumień ciepła jest skierowany do dołu.

Kolumnę należy wyposażyć w dźwignię/pedał umożliwiającą powolne podnoszenie wspornika promiennika. Kolumnę należy także wyposażyć w zaczep zapewniający powrót promiennika do normalnego położenia.

W normalnym położeniu osie promiennika, wspornika próbki i zbiornika muszą leżeć w jednej linii.

3. PRÓBKİ

Wymiary badanych próbek wynoszą: 70 mm × 70 mm. Próbkę pobiera się w taki sam sposób z produktów gotowych, o ile kształt produktu na to pozwala. Jeśli grubość produktu przekracza 13 mm, należy ją zmniejszyć do 13 mm za pomocą obróbki mechanicznej od strony, która nie jest widoczna w odpowiednim przedziale (pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika lub oddzielnym przedziale grzewczym). Jeżeli jest to niemożliwe, badanie jest przeprowadzone odpowiednio przez placówkę techniczną, na materiale o pierwotnej szerokości, co należy wskazać w sprawozdaniu z badań.

Materiały złożone (zob. pkt 6.1.3 niniejszego regulaminu) bada się tak, jak gdyby były jednolite.

W przypadku materiałów wykonanych z nakładanych warstw o różnym składzie, które nie są materiałami złożonymi, wszystkie warstwy materiału znajdujące się na głębokości do 13 mm od powierzchni zwróconej przodem do odpowiedniego przedziału (przedziału wewnętrznego, komory silnika lub oddzielnego przedziału grzewczego) są badane indywidualnie.

Całkowita masa badanej próbki wynosi co najmniej 2 g. Jeżeli masa jednej próbki jest mniejsza, to należy dodać wystarczającą liczbę próbek.

Jeżeli dwie strony materiału się różnią, należy badać obie strony, co oznacza, że należy poddać badaniom osiem próbek. Próbki i wata bawełniana są kondycjonowane co najmniej przez 24 godziny w temperaturze $23 \text{ °C} \pm 2 \text{ °C}$ i wilgotności względnej $50 \pm 5 \%$ i są przetrzymywane w tych warunkach aż do chwili rozpoczęcia badań.

4. PROCEDURA

Próbkę należy położyć na wsporniku, który ustawia się tak, aby odległość pomiędzy powierzchnią promiennika i górną stroną próbki wynosiła 30 mm.

Zbiornik, łącznie z watą bawełnianą, należy umieścić poniżej siatki wspornika w odległości 300 mm.

Promiennik należy odsunąć na bok, tak aby nie promieniował na próbkę, i włączyć. Kiedy osiągnie pełną moc, należy ustawić go ponad próbką i rozpocząć odliczanie czasu.

Jeżeli materiał topi się lub deformuje, to wysokość promiennika należy zmieniać tak, aby zachować odległość 30 mm.

Jeżeli materiał się zapala, promiennik należy odsunąć na bok po trzech sekundach. Przywraca się go do pierwotnego położenia, gdy płomień zgaśnie; taką samą procedurę należy powtarzać przez pierwsze pięć minut badania, tak często, jak to jest konieczne.

Po pięciu minutach badania:

- (i) jeżeli próbka zgasła (niezależnie od tego, czy zapaliła się podczas pierwszych pięciu minut badania), pozostawić promiennik w tym położeniu nawet wtedy, gdy próbka zapali się ponownie;
- (ii) jeżeli materiał płonie, odczekać, aż zgaśnie przed ponownym ustawieniem promiennika.

W obu przypadkach badanie należy przedłużyć o dodatkowe pięć minut.

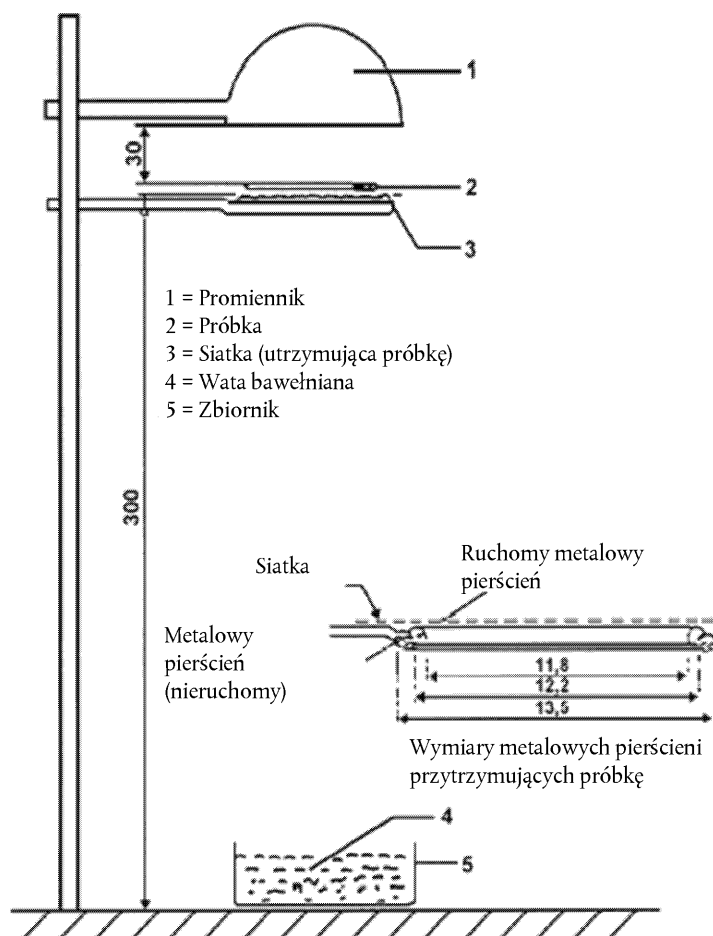
5. WYNIKI

W sprawozdaniu z badań należy podać takie zaobserwowane zjawiska jak:

- (i) spadnięcie płonących lub niepłonących kropli, jeżeli wystąpiło;
- (ii) zapalenie się waty bawełnianej.

Rys. 1

(Wymiary w milimetrach)

ZAŁĄCZNIK 8

BADANIE OKREŚLAJĄCE SZYBKOŚĆ SPALANIA PIONOWEGO MATERIAŁÓW

1. DOBÓR PRÓBEK I ZASADA BADANIA

- 1.1. W przypadku materiałów izotropowych badaniu należy poddać trzy próbki, a w przypadku materiałów nieizotropowych – sześć próbek.
- 1.2. Badanie to polega na wystawianiu próbek, trzymanyh w pozycji pionowej, na działanie płomienia i określeniu szybkości rozprzestrzeniania się płomienia na badanym materiale.

2. PRZYRZĄDY

Aparatura składa się z:

- a) uchwytu do próbek;
 - b) palnika;
 - c) układu wentylacyjnego do odprowadzania gazu i produktów spalania;
 - d) szablonu;
 - e) nici znacznikowych z białej, merceryzowanej, bawełnianej nitki, o maksymalnej gęstości 50 teksów.
- 2.1. Uchwyt do próbek składa się z prostokątnej ramy o wysokości 560 mm i dwóch sztywno połączonych równoległych prętów, rozstawionych w odległości 150 mm od siebie, na których są zamontowane kołki do mocowania próbki umieszczonej w płaszczyźnie odległej od ramy o co najmniej 20 mm. Kołki mocujące mają średnicę nie większą niż 2 mm i długość nie mniejszą niż 27 mm. Kołki umieszcza się na równoległych prętach w miejscach pokazanych na rys. 1. Ramę należy zamocować na odpowiednim wsporniku umożliwiającym utrzymanie prętów w położeniu pionowym w czasie badania (aby umieścić próbkę na kołkach w płaszczyźnie znajdującej się poza ramą można zastosować podkładki dystansowe o średnicy 2 mm przylegające do kołków).
 - 2.2. Palnik jest przedstawiony na rys. 3.

Gazem stosowanym w palniku może być przemysłowy propan lub butan.

Palnik jest umieszczony z przodu, ale poniżej próbki, tak że leży na płaszczyźnie przechodzącej przez pionową linię środkową próbki i prostopadle do jej przodu (zob. rys. 2), tak że oś wzdłużna jest nachylona w górę pod kątem 30° do pionu, w odniesieniu do niższej krawędzi próbki. Odległość między wierzchołkiem palnika i dolną krawędzią próbki musi wynosić 20 mm.

- 2.3. Aparatura badawcza może być umieszczona w szafie wyciągowej, której objętość wewnętrzna będzie co najmniej 20 razy, ale nie więcej niż 110 razy większa od objętości aparatury badawczej, z zastrzeżeniem, że żaden z pojedynczych wymiarów – wysokość, szerokość lub długość szafy wyciągowej – nie będzie 2,5 raza większy od dwóch pozostałych wymiarów. Przed badaniem należy zmierzyć pionową prędkość powietrza w szafie wyciągowej w odległości 100 mm przed i za ostatecznym miejscem umieszczenia aparatury badawczej. Prędkość ta musi mieścić się w granicach od 0,10 do 0,30 m/s w celu uniknięcia ewentualnej uciążliwości produktów spalania dla operatora. Dopuszcza się zastosowanie szafy wyciągowej z naturalną wentylacją i z odpowiednią prędkością powietrza.
- 2.4. Należy użyć płaskiego, sztywnego szablonu, wykonanego z odpowiedniego materiału i o wymiarach odpowiadających rozmiarom próbki. W szablonie należy wykonać otwory o średnicy równej ok. 2 mm i rozmieszczone tak, że odległości pomiędzy środkami otworów odpowiadają odległościom pomiędzy kołkami znajdującymi się na ramach (zob. rys. 1). Otwory muszą być umieszczone w równej odległości od pionowej linii środkowej szablonu.

3. PRÓBKİ

- 3.1. Wymiary badanych próbek wynoszą: 560 × 170 mm.

Jeżeli wymiary materiału uniemożliwiają pobranie próbki o powyższych wymiarach, to badanie, po uzgodnieniu z placówką techniczną, przeprowadza się na materiale o dostosowanych wymiarach, a informację o tym podaje się w sprawozdaniu z badań.

- 3.2. Jeśli grubość próbki przekracza 13 mm, należy ją zmniejszyć do 13 mm za pomocą obróbki mechanicznej od strony, która nie jest widoczna w odpowiednim przedziale (pomieszczeniu wewnętrznym, komorze silnika lub oddzielnym przedziale grzewczym). Jeżeli nie jest to możliwe, to badanie, po uzgodnieniu z placówką techniczną, przeprowadza się na materiale o początkowej grubości, a informację o tym podaje się w sprawozdaniu z badań. Materiały złożone (zob. pkt 6.1.3) bada się tak, jak gdyby były one jednolite. W przypadku materiałów wykonanych z nakładanych warstw o różnym składzie, które nie są materiałami złożonymi, wszystkie warstwy materiału znajdujące się na głębokości do 13 mm od powierzchni zwróconej przodem do odpowiedniego przedziału są badane indywidualnie.
- 3.3. Próbki należy kondycjonować przez co najmniej 24 godziny w temperaturze $23\text{ °C} \pm 2\text{ °C}$ i wilgotności względnej $50 \pm 5\%$ i przetrzymać w tych warunkach aż do rozpoczęcia badań.

4. PROCEDURA

- 4.1. Badania należy wykonywać w otoczeniu o temperaturze w granicach od 10 °C do 30 °C i wilgotności względnej od 15% do 80% .
- 4.2. Palnik jest wstępnie podgrzewany przez 2 minuty. Wysokość płomienia, mierzona jako odległość pomiędzy wierzchołkiem rurki palnika a wierzchołkiem żółtej części płomienia, gdy palnik jest ustawiony pionowo, a płomień jest obserwowany w przyćmionym świetle, ustawia się na $40 \pm 2\text{ mm}$.
- 4.3. Próbkę umieszcza się (po zlokalizowaniu tylnych nici znacznikowych) na kołkach ramy do badania i upewnić się, czy kołki przechodzą przez oznakowane punkty szablonu i czy próbka jest oddalona co najmniej 20 mm od płomienia. Ramę mocuje się na wsporniku w taki sposób, aby próbka była w położeniu pionowym.
- 4.4. Nici znacznikowe są dołączone poziomo, z przodu próbki, w położeniu pokazanym na rys. 1. W każdym położeniu pętla z nitki jest umieszczona tak, że dwa segmenty są rozmieszczone 1 mm i 5 mm od przedniej i tylnej powierzchni próbki.

Każda pętla jest przymocowana do odpowiedniego urządzenia mierzącego czas. Nici muszą być odpowiednio napięte w celu utrzymania ich położenia względem próbki.

- 4.5. Próbka jest wystawiona na działanie płomienia przez 5 sekund. Należy przyjąć, że zapłon nastąpił, jeżeli próbka pali się przez 5 sekund po odsunięciu płomienia zapalającego. Jeżeli nie doszło do zapalenia, płomień należy przyłożyć na 15 sekund do innej kondycjonowanej próbki.
- 4.6. Jeżeli którykolwiek z wyników w dowolnym zestawie trzech próbek przekracza wynik minimalny o 50 %, należy poddać badaniom następny zestaw trzech próbek dla tego kierunku lub powierzchni. Jeżeli jedna lub dwie próbki w dowolnym zestawie trzech próbek nie spala się do górnej nici znacznikowej, należy poddać badaniom następny zestaw trzech próbek dla tego kierunku lub powierzchni.
- 4.7. Należy zmierzyć następujące czasy, w sekundach:
- od momentu przyłożenia płomienia zapalającego do zerwania jednej z pierwszych nici znacznikowych (t_1);
 - od momentu przyłożenia płomienia zapalającego do zerwania jednej z drugich nici znacznikowych (t_2);
 - od momentu przyłożenia płomienia zapalającego do zerwania jednej z trzecich nici znacznikowych (t_3).
- 4.8. Jeżeli próbka nie zapala się lub nie pali się po wyłączeniu palnika, lub jeżeli płomień gaśnie przed zniszczeniem jednej z pierwszych nici znacznikowych tak, iż nie został zmierzony czas spalania, uznaje się, że szybkość spalania wynosi 0 mm/min.
- 4.9. Jeżeli próbka się zapali, a płomień palącej się próbki osiągną wysokość trzecich nici znacznikowych, nie zniszcząc pierwszych i drugich nici znacznikowych (np. ze względu na charakterystykę materiału cienkiej próbki), uznaje się, że szybkość spalania wynosi więcej niż 100 mm/min.

5. WYNIKI

W sprawozdaniu z badań należy odnotować zaobserwowane zjawiska, uwzględniając:

- a) czasy trwania spalania: t_1 , t_2 i t_3 w sekundach, oraz
- b) odpowiadające im spalone odcinki: d_1 , d_2 i d_3 w mm.

Szybkość spalania V_1 i szybkości V_2 i V_3 , jeśli ma to zastosowanie, należy obliczyć (dla każdej próbki, jeżeli płomień osiąga co najmniej jedną z pierwszych nici znacznikowych) następująco:

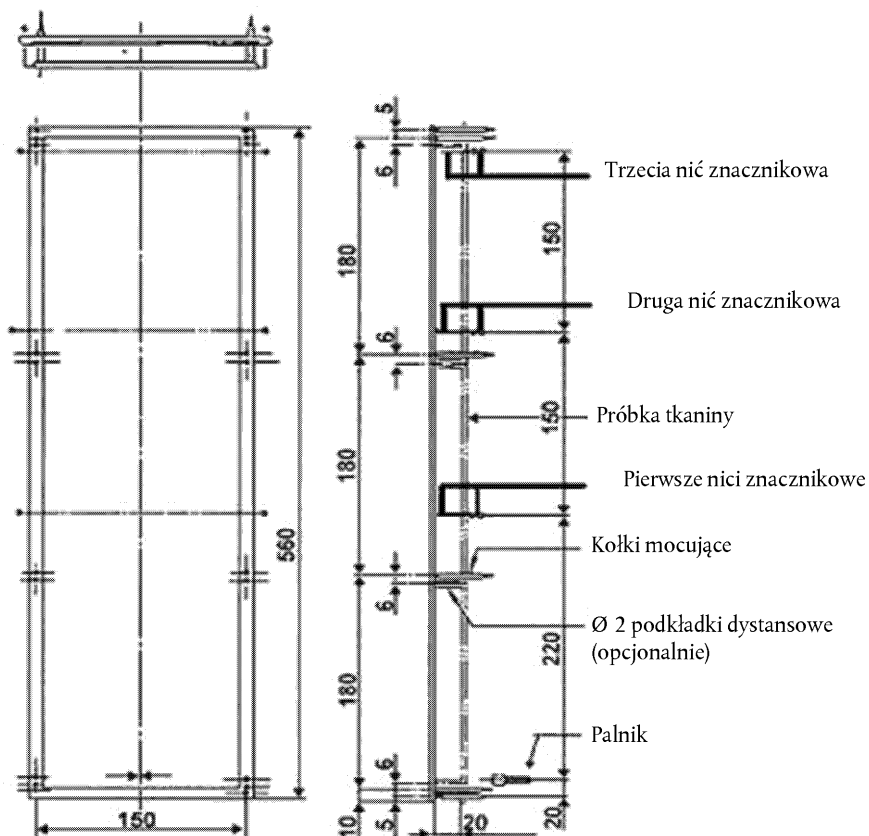
$$V_i = 60 d_i/t_i \text{ (mm/min)}$$

Należy wziąć pod uwagę najwyższą szybkość spalania spośród V_1 , V_2 i V_3 .

Rys. 1

Uchwyt do próbek

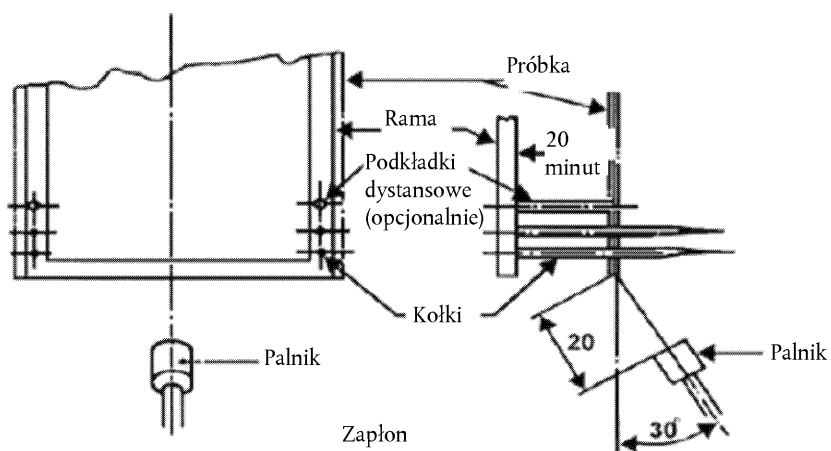
(wymiary w milimetrach)

Rys. 2

Umiejscowienie palnika zapalającego

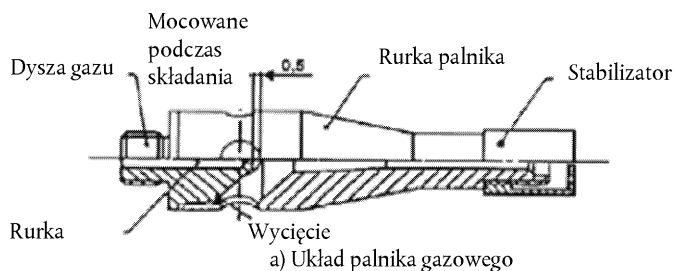
(wymiary w milimetrach)

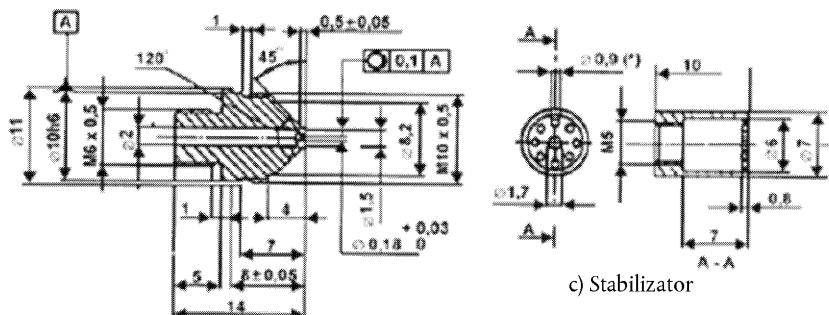
Rys. 3

Palnik gazowy

(Wymiary w milimetrach)

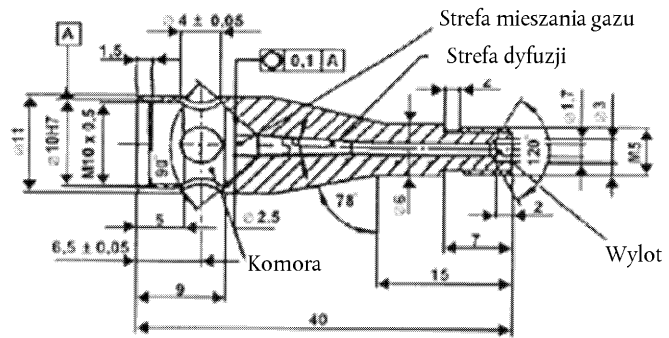

a) Układ palnika gazowego

b) Dysza gazu

(* Średnica koła podziałkowego: 4,4 mm)

d) Rurka palnika

ZAŁĄCZNIK 9

BADANIE OKREŚLAJĄCE ODPORNOŚĆ MATERIAŁÓW NA DZIAŁANIE PALIW LUB SMARÓW

1. ZAKRES

W niniejszym załączniku podano wymagania dotyczące badania odporności materiałów izolacyjnych stosowanych w komorach silnika oraz oddzielnych przedziałach grzewczych.

2. DOBÓR PRÓBEK I ZASADA BADANIA

2.1. Wymiary badanych próbek wynoszą: 140 mm × 140 mm.

2.2. Grubość próbek musi wynosić 5 mm. Jeśli grubość badanej próbki przekracza 5 mm, należy ją zmniejszyć do 5 mm za pomocą obróbki mechanicznej od strony, która nie jest widoczna w komorze silnika lub oddzielnym przedziale grzewczym.

2.3. Cieczą testową jest olej napędowy zgodny z normą EN 590:1999 (paliwa rynkowe) lub olej napędowy zgodny z regulaminem nr 83 (załącznik 10: Specyfikacja paliw wzorcowych).

2.4. Badaniu poddawane są cztery próbki.

3. PRZYRZĄDY (ZOB. RYS. 4a I 4b)

Aparatura składa się z:

A. płyty podstawowej o twardości co najmniej 70 w skali Shore'a D.

B. powierzchni chłonnej na płycie podstawowej (np. papieru);

C. metalowego cylindra (średnica wewnętrzna 120 mm, średnica zewnętrzna 130 mm, wysokość 50 mm), wypełnionego cieczą testową;

D-D' dwóch śrub z nakrętkami motylkowymi;

E. badanej próbki

F. płyty górnej.

4. PROCEDURA

4.1. Badaną próbkę należy kondycjonować przez co najmniej 24 godziny w temperaturze $23\text{ °C} \pm 2\text{ °C}$ i wilgotności względnej $50 \pm 5\%$ i przetrzymać w tych warunkach aż do rozpoczęcia badań.

4.2. Badaną próbkę należy zważyć:

4.3. Próbki do badań z powierzchnią licową odwróconą do góry muszą być umieszczone na podstawie przyrządu poprzez ustawienie metalowego cylindra w pozycji środkowej przy zastosowaniu odpowiedniego nacisku na śruby. Ciecz testowa nie może wyciec.

4.4. Napełnić metalowy cylinder cieczą testową do wysokości 20 mm i pozostawić układ w tym stanie przez 24 godziny.

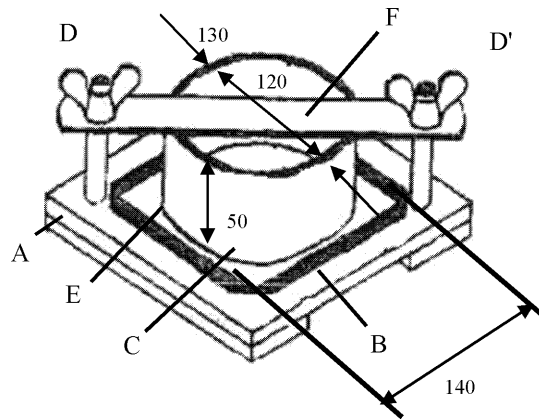
4.5. Wyjąć ciecz testową i badaną próbkę z przyrządu. Jeżeli pozostałości cieczy testowej znajdują się na badanej próbce, należy je usunąć bez ściskania badanej próbki.

4.6. Badaną próbkę należy zważyć:

Rys. 4a

Przyrząd do badania odporności materiałów na działanie paliw lub smarów

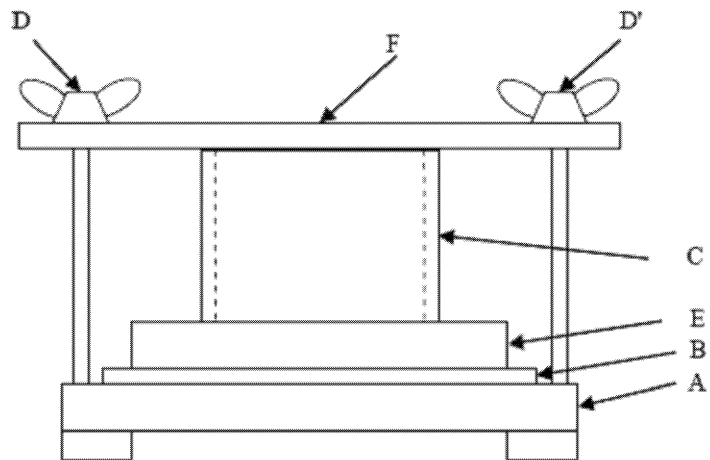
Wymiary w milimetrach

Rys. 4b

Przyrząd do badania odporności materiałów na działanie paliw lub smarów

(Widok z boku)

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do decyzji Rady 2013/743/UE z dnia 3 grudnia 2013 r. ustanawiającej program szczegółowy wdrażający program „Horyzont 2020” – program ramowy w zakresie badań naukowych i innowacji (2014–2020) i uchylającej decyzje 2006/971/WE, 2006/972/WE, 2006/973/WE, 2006/974/WE i 2006/975/WE

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 347 z dnia 20 grudnia 2013 r.)

Strona 1038, załącznik II, pkt 3 „CZĘŚĆ III. PRIORYTET »WYZWANIA SPOŁECZNE«”, ostatnie zdanie:

zamiast: „Ponadto dla każdego wyzwania postęp ocenia się na podstawie wkładu w osiągnięcie celów szczegółowych określonych w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 104/2013”,

powinno być: „Ponadto dla każdego wyzwania postęp ocenia się na podstawie wkładu w osiągnięcie celów szczegółowych określonych w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 1291/2013”.

Sprostowanie do ostatecznego przyjęcia (UE, Euratom) 2015/339 budżetu ogólnego Unii Europejskiej na rok budżetowy 2015

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 69 z dnia 13 marca 2015 r.)

W sekcji III „Komisja”, następujące linie budżetowe:

02 05 11, 04 03 11, 06 02 04, 07 02 05 01, 07 02 05 02, 07 02 06, 09 02 03, 09 02 04, 15 02 12, 18 02 04, 18 02 05, 18 02 06, 32 02 10, 33 02 06, 33 02 07 i 33 03 04

należy odczytywać jako środki zróżnicowane.

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL